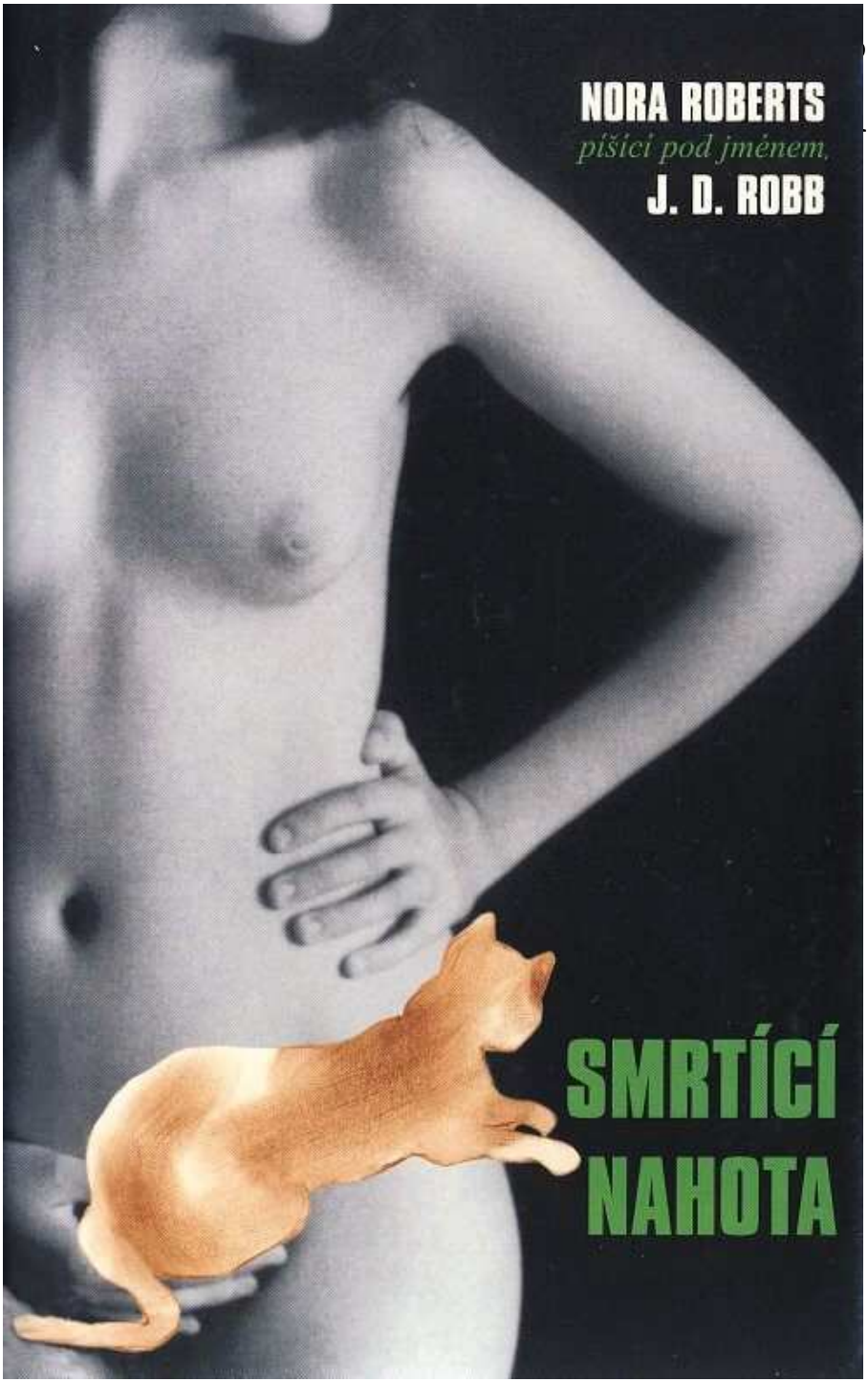

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. ROBB
SMRTÍCÍ
NAHOTA

Minulostí se stane vše, co přijde.
– WILLIAM SHAKESPEARE

Násilí je tak americké jako třešňový koláč.
– RAP (HUBERT GEROLD) BROWN

Kapitola první

Když se vzbudila, byla ještě tma. Záclonami na okně prosvítaly první paprsky úsvitu a rýsovaly přes postel čáry. Bylo to jako vzbudit se v cele.

Chvilku tam jen tiše ležela a třásla se, než se sen rozplynul. I po deseti letech služby u policie Eva pořád ještě měla sny.

Před šesti hodinami zabila člověka a dívala se, jak se mu smrt vkrádá do očí. Nebylo to poprvé, kdy musela zasáhnout se zbraní v ruce. Věděla, kdy musí jednat a jak nést následky.

Ale leželo jí na srdci to dítě. Dítě, které neměla čas zachránit. Dítě, jehož výkřiky se v jejím snu ozvěnou mísily s jejími vlastními.

A té krve, pomyslela si Eva a stírala si z obličeje pot. Taková malá holčička, a tolik krve.

Věděla, že na to teď nesmí myslet.

Standardní postup na oddělení znamenal, že další den bude muset na testy. Každý policista, který ve službě použil zbraň s následkem smrti, byl povinen podstoupit emoční a psychiatrické vyšetření, než se mohl vrátit do služby. Evě testy lezly na nervy.

Ale poradí si s nimi, stejně jako si poradila dřív.

Když vstala, automaticky se rozsvítilo světlo, aby viděla na cestu do koupelny. Podívala se na svůj odraz v zrcadle. Oči měla nedostatkem spánku jako škvírky a pleť tak bledou jako mrtvá těla, která odvezli na prosekturu.

Aby na to nemusela myslet, postavila se do sprchy a zívla.

„Stupeň jedna nula jedna, naplno," nařídila a natočila se tak, aby jí proud vody ze sprch mířil přímo na obličej.

Nechala se omývat proudy vody a uvažovala o událostech minulé noci. U psychologů měla být až v devět, takže si za ty tři hodiny, co jí zbývají, aspoň srovná myšlenky a definitivně vymaže z paměti zbytky svého snu.

Přístroje rozpoznaly a zaznamenaly i malé pochybnosti, což mohlo vést k druhému, ještě podrobnějšímu vyšetření na přístrojích za bedlivého dozoru obrýlených techniků.

Eva neměla v úmyslu nechat se vyřadit ze služby na déle než dvacet čtyři hodiny.

Když si natáhla župan, vstoupila do kuchyně, aby si udělala kávu; naprogramovala si černou a opékač topinek nastavila na mírno. Oknem slyšela hluk dopravních prostředků, které přepravovaly lidi do práce a opozdilce domů. Vybrala si svůj byt před lety právě proto, že byl na rušném místě, nad kterým se protínaly linky letecké dopravy, a Eva měla ráda hluk a davy lidí. Znovu zívla, vyhlédla z okna a pozorovala, jak staré autobusy odvážejí do práce ty, kterým se nepoštěstilo pracovat v centru nebo doma u počítače.

Vyjela si na monitoru stránky *New York Times* a proběhla titulky, zatímco kofein stimuloval její nervový systém. Opékač topinek jí zase připálil toast, ale stejně ho snědla a neurčitě si pomyslela, že by měla vyměnit nějakou součástku.

Mračila se na článek o kokršpanělech, když zablikal její videofon. Eva přepnula na komunikační jednotku a dívala se, jak se na obrazovce zableskla tvář inspektora.

„Zdravím, inspektore."

„Dobré ráno, poručíku." Rychle jí pokývl na pozdrav a zaznamenal její stále vlhké vlasy a dosud ospalé oči. „Máme hlášený případ na

Dvacáté Sedmé ulici na západní Broadwayi, v osmnáctém patře. Přiděluji vám to.“

Eva nadzdvihla obočí. „Musím na testy. Po mém zásahu zemřel ve 22.35 podezřelý.“

„To počká,“ řekl bez zvláštního důrazu. „Vyzvedněte si cestou zbraň a vestu. Kód pět, poručíku.“

„Ano, pane.“ Obrazovka potemněla. Kód pět znamenal, že musí podávat hlášení přímo inspektorovi, písemné zprávy se budou pečetit a je vydán zákaz na spolupráci s tiskem.

V podstatě šlo o to, že měla volné ruce.

Broadway byla jako vždycky plná lidí a hluku, jako večírek, z něhož nikdy nezmizí výtržníci. Doprava na ulicích, chodnících i ve vzduchu nestála jako obvykle za nic a vzduch se zalykal chodci i vozidly. Ze starých časů, kdy sloužila jako pochůzkářka, si ji pamatovala jako cíl rozličných ztroskotanců i shlukujících se turistů, kteří nechtěli o nic přijít a zapomínali uhnout z cesty. I v tuhle časnou hodinu stoupala pára z přenosných stánků s jídly, které nabízely hladovým davům všechno, od rýže až po sójové párky. Musela prudce uhnout, aby se zbavila prodavače z grilu dychtivého udat jí své zboží.

Zastavila v jízdním pruhu vedle zaparkovaných aut, překročila chlapíka, který páchl hůř než jeho láhev kořalky, a vkročila na chodník. Rychlým pohledem přejela budovu, jejích padesát pater blyštivého kovu trčícího proti obloze z betonového podstavce. Než došla ke dveřím, dvakrát jí kolemjdoucí udělali neslušnou nabídku.

Vzhledem k tomu, že těchhle pět bloků Broadwaye mělo přezdívku Promenáda prostitutek, ji to nijak nepřekvapilo. Uniformovanému strážníkovi střežícímu vchod do budovy blýskla policejním odznakem.

„Poručík Dallasová?“

„Ano, pane.“

Odstranil ze dveří služební pečeť, která měla zabránit ve vstupu zvědavcům, a vykročil ke zdvižím. „Osmnácté podlaží,“ řekl, když se za nimi zavřely dveře výtahu.

„Tak oč jde, důstojníku?“ Eva zapnula magnetofon a čekala.

„Nebyl jsem tam jako první, poručíku. Ať už se tam stalo cokoliv, drží to pod pokličkou. Nahoře na vás čeká vyšší šarže. Vypadá to, že máme v čísle osmnáct nula tři vraždu a vztahuje se na ni kód pět.“

„Kdo to ohlásil?“

„Nemohu sloužit.“

Když výtah zastavil, nevystoupil. Eva vyšla ven a zůstala v úzké chodbě sama. Zaměřily ji bezpečnostní kamery, ke vchodu do bytu však došla po prošlapaném koberci téměř nehlučně.

Ohlásila se a přidržela odznak u kukátka, dokud se neotevřely dveře.

„Ahoj, Dallasová.“

„Ahoj, Feeney.“ Usmála se, potěšená, že vidí známou tvář. Ryan Feeney byl starý přítel a někdejší parťák, který vyměnil ulici za kancelářskou židli a vedoucí místo v odboru elektronické detekce. „Tak dneska už sem posílají počítačové krysy.“

„Chtěli šarži, a co nejvyšší.“ Zkřivil rty, ale oči v širokém vrásčitém obličeji zůstaly vážné. Byl to malý, podsaditý muž s baculatými dlaněmi a vlasy si barvil na zrzavo. „Vypadáš zmoženě.“

„Měla jsem těžkou noc.“

„Slyšel jsem.“ Nabídl jí ořechy v cukru, které s sebou pravidelně nosil, prohlížel si ji a odhadoval, zda snese podívanou, která na ni čeká v ložnici.

Na svoji hodnost byla mladá, stěží třicet. Měla široké hnědé oči, které nedostaly příležitost vypadat naivně. Hnědé vlasy měla krátce přistřižené, střih spíš pohodlný než módní, ale dobře se hodil k jejímu trojúhelníkovitému obličeji s ostře řezanými lícními kostmi a jemným důlkem v bradě.

Byla vysoká, štíhlá, s postavou, která měla sklon vypadat hubeně, ale Feeney věděl, že pod koženým sakem se skrývají pevné svaly. Byla ale i chytrá a nechyběl jí soucit.

„Bude to háklivé, Dallasová.“

„Už mi to došlo. Kdo je oběť?“

„Sharon DeBlassová, vnučka senátora DeBlasse.“

Ani jedno jméno jí nic neříkalo. „Politika není moje silná stránka, Feeney.“

„Prachář z Virginie, extrémní pravičák, stará rodina. Vnučka se dala před pár lety doleva, přestěhovala se do New Yorku a dostala licenci jako společnice.“

„Byla to prostitutka.“ Dallasová se rozhlédla po bytě. Byl zařízen poslední modernou – sklo a tenký chrom, podepsané hologramy na zdech, ve výklenku jasně červený bar. Široká obrazovka vedle baru kontrastovala s prolínajícími se tvary a barvami hologramů vyvedených ve studených pastelech.

Hezká jako panna, pomyslela si Eva, a chladná jako děvka. „Není divu, když vezmeme v úvahu, na co byla zvyklá z domova.“

„Kvůli té zatracené politice to bude choulostivé. Oběti bylo dvacet čtyři, žena, běloška. Koupila to v posteli.“

Eva zvedla jedno obočí. „To se ti povedlo, vzhledem k tomu, že tam za to byla placená. Jak zemřela?“

„To je další problém. Podívej se sama.“

Jak přecházeli pokoj, vyndal každý z nich tenkou nádobku a postříkali si hřbety i dlaně rukou kvůli identifikaci vlastních otisků. Eva si u dveří střík la sprej i na podrážky bot, aby na nich ne-ulpěla žádná vlákna, vlasy ani šupinky kůže.

Eva byla ve střehu. Za normálních okolností by byli na místě vraždy dva vyšetřovatelé a pořizovali by zvukové i fotografické záznamy. Technici by jako obvykle nedočkavě čekali, až budou moci začít prohledávat byt.

Skutečnost, že na případ s ní byl přidělen jenom Feeney, naznačovala, že budou muset tančit mezi vejci.

„Bezpečnostní kamery v hale, ve výtahu a na chodbách,“ připomínala Eva.

„Už jsem z nich vyndal disky.“ Feeney otevřel dveře do ložnice a nechal ji vejít.

Nebyl to hezký pohled. V Eviných vzpomínkách byla smrt málokdy poklidná a smířená. Býval to ošklivý konec, lhostejno, zda šlo o hříšníka či svatého. Pohled, který se Evě naskytl, šokoval, jako by mělo jít o scénu záměrně upravenou tak, aby bezděčného pozorovatele urazila.

Postel byla veliká, potažená nepochybně pravým saténovým povlečením v barvě zralých broskví. Malá bodová svítidla mířila na střed postele, kde se do luxusní plovoucí matrace bořila nahá žena.

Matrace se obscénně pohybovala do rytmu zvolené hudby, linoucí se ze záhlaví postele.

Mrtvá byla pořád ještě krásná, obličej s profilem jako kamej, lemovaný vodopádem ohnivě rudých vlasů, smaragdové oči, které prázdně zíraly na zrcadlový strop, dlouhé, mléčně bílé údy, které vlivem houpání postele vyvolávaly vzpomínku na *Labutí jezero.*

Končetiny nebyly umělecky naaranžovány, ale mrtvá je měla rozhozené tak, že tvořila na posteli písmeno X. Otvor po střele měla na čele, na hrudníku, mezi rozevřenými stehny. Krev prýštila na lesklá prostěradla a tvořila na nich kaluže. Cákance potřísnily i vymalované zdi jako zlověstné kresby načmárané zlobivým dítětem.

Tolik krve viděli policisté spíš zřídka, jenže Eva jí viděla předešlou noc až dost na to, aby dokázala pozorovat místo činu tak nezúčastněně, jak by si přála.

Musela těžce polknout a donutila se vytěsnit z mysli vzpomínku na děvčátko.

„Už jste to tu natočili?“

„Ano.“

„Tak tu zatracenou věc vypněte.“ Oddechla si, když Feeney našel vypínače, které umlčely hudbu. Postel se přestala pohupovat. „Ty rány,“ mumlala si Eva a přistoupila blíž, aby si je pořádně prohlédla. „Příliš úhledné na to, aby byly od nože. Na laser ale také nevypadají.“ Pak jí to došlo – staré výukové filmy, stará videa, staré zločiny.

„Prokrista, Feeney, ty rány vypadají jako od kulek.“

Feeney vyndal z kapsy zapečetěný sáček. „Ať už to udělal kdo chtěl, nechal nám tu suvenýr.“ Podal sáček Evě. „Tahle starožitnost musela stát tak osm, deset tisíc pro sběratele, na černém trhu dvakrát tolik.“

Eva fascinovaně otáčela na dlani revolver zapečetěný v sáčku.

„Je těžký,“ řekla. „Neskladný.“

„Osmatřicítka,“ řekl Feeney. „Poprvé vidím něco takového jinde než v muzeu. Tohle je Smith & Wesson, model 10, modrá ocel.“ Díval se na ni s jistým okouzlením. „Opravdu klasický kousek, policie je běžně používala až do konce dvacátých let. Přestali je vyrábět někdy v dvaadvacátém nebo v třiadvacátém, když byl přijat zákon o zákazu používání střelných zbraní.“

„Ty jsi fanda přes dějiny, viď.“ Což vysvětluje, proč je poslali pracovat spolu. „Vypadá jako nová.“ Přičichla si k sáčku a ucítila vůni oleje a spáleniny. „Někdo si to dobře naplánoval. Ocel mířila do těla,“ zaglosovala a vsunula zbraň zpátky do sáčku. „Ošklivá smrt. To je poprvé, co jsem na ni narazila, za deset let, co sloužím na oddělení.“

„Já podruhé. Asi před patnácti lety si v dolní části East Side na jedné party hráli na kovboje. Chlápek zastřelil pět lidí dvaadvacítkou, než si uvědomil, že to není hračka. To byla spoušť.“

„Zábava a hračičky,“ mumlala si Eva. „Musíme si projít sběratele. Uvidíme, kolik jich může nějakou takovou věcičku mít. Třeba někdo hlásil vloupání.“

„Možná.“

„Spíš si ji ale vrah opatřil na černém trhu.“ Eva se ještě jednou podívala na tělo. „Pokud se takhle živila už pár let, měla asi disky se seznamy klientů.“ Zamračila se. „Když na to dali kód pět, budu muset obcházet svědky sama. To nebude obyčejný sexuální zločin,“ povzdechla si. „Ať už to udělal kdo chtěl, připravil se na to.“ Staroţitná zbraň, charakter ran – šly rovnou do těla jako podle pravítka – světla, poloha těla. „Kdo to ohlásil, Feeney?“

„Vrah.“ Počkal, dokud se na něj nepodívala. „Přímo odsud. Zavolal na stanici. Vidíš, jak na ni namířil kameru, co je u postele? Poslal to videem, nenamluvil to.“

„Potrpí si na show.“ Eva vydechla. „Je to chytrý mizera, arogantní, předvádí se. Nejdřív se s ní vyspal. Vsadím na to svůj odznak. Pak vstal a zabil ji.“ Natáhla ruku, zacílila a pomalu odpočítávala: „Jedna, dva, tři.“

„Chladnokrevně,“ poznamenal polohlasem Feeney.

„On je chladnokrevný. Po činu urovnal prostěradla. Vidíš, jak jsou vypnutá? Naaranžoval ji, aby nikdo neměl pochyby, čím se živila. Udělal to pečlivě, možná to změřil, takže leží perfektně srovnaná. Je přesně uprostřed postele, paže a nohy ve stejném úhlu. Nechal tady zbraň, aby nám dal najevo, že není žádný obyčejný zločinec. Má osobnost. Nechce ztrácet čas a čekat, až někdo náhodou objeví tělo. Chce, aby se na to přišlo hned. Dělá mu to dobře.“

„Měla licenci na muže i ženy,“ zdůraznil Feeney, ale Eva zavrtěla hlavou.

„To nebyla žena. Žena by ji nenechala, aby vypadala krásně i obscénně zároveň. Ne, to nebyla žena. Tak se podíváme, co tu máme. Už ses díval do jejího počítače?“

„Ne. To je tvůj případ, Dallasová. Mám ti jen asistovat.“

„Podíváme se, jestli se dostaneme do souboru s klienty.“ Eva přešla k prádelníku a začala opatrně prohledávat zásuvky.

Všimla si, že zavražděná měla vybraný vkus. Našla několik kousků z pravého hedvábí, žádné napodobeniny. Flakon s parfémem na prádelníku byl exkluzivní, a když si krátce přičichla, voněl jako drahý sex.

Obsah zásuvek byl vzorně srovnaný, prádlo složené, svetry seřazené podle barvy a materiálu. Vestavěná skříň vypadala stejně.

Oběť si očividně libovala v oblékání, vybírala si to nejdražší a pečlivě se o to starala. A zemřela nahá.

„Dobře si vedla záznamy,“ zavolal Feeney, „je to tu všechno. Seznam klientů, schůzky – včetně pravidelné měsíční zdravotní prohlídky. Jednou týdně navštěvovala salon krásy. K doktorovi chodila na kliniku Trident, na kosmetiku do Paradise.“

„Obojí jsou špičky. Mám kamarádku, která rok šetřila, aby si mohla na jeden den zajít do Paradise. Dělají tam všechny možné procedury.“

„Moje švagrová tam byla, když měli pětadvacáté výročí svatby. Stálo to skoro tolik, jako když jsem vdával dceru. Sláva, mám její diář.“

„Bezva. Všechno to okopíruj, ano?“ Když uslyšela jeho zahvízdnutí, podívala se přes rameno na malý zlatě rámovaný počítač, který držel v ruce. „Co je?“

„Znala hodně velkých zvířat. Politika, zábavní průmysl, finance, finance, finance. Zajímavé, naše děvče mělo Roarkeovo soukromé číslo.“

„Roarke jak dál?“

„Prostě jenom Roarke, pokud vím. Má prachy. To je ten typ, co sáhne na kus šutru a změní se mu ve zlatou cihlu. Budeš muset začít číst i něco jiného než sportovní stránky, Dallasová.“

„No no, vždyť čtu titulky. Slyšel jsi o těch kokršpanělech?“

„Roarke je vždycky na první straně,“ vysvětloval trpělivě Feeney. „Má jednu z nejskvělejších sbírek umění na světě. Umění a starožit-

nosti,“ upřesnil. Eva sebou trhla a vrátila se k němu. „Má povolení na sbírku zbraní. Tvrdí se o něm, že s nimi umí zacházet.“

„Tak to ho poctím návštěvou.“

„Budeš mít štěstí, když se k němu dostaneš blíž než na kilometr.“

„Já mívám štěstí.“ Eva vykročila k tělu a vsunula ruce pod prostěradlo.

„Ten má dlouhé prsty, Dallasová. Nemůžeš si moc vyskakovat a naznačovat, že s tím má něco společného, dokud nebudeš mít v ruce pořádný důkaz.“

„Feeney, děláš chybu, když mi to říkáš.“ Jak se začala usmívat, nahmatala něco mezi tělem a zakrvácenými prostěradly. „Na něčem leží.“ Opatrně nadzvedla rameno oběti a vsunula prsty ještě dál.

„Dopis. A přelepený.“ Palcem, který nezanechával otisky, odstranila loužičky krve, aby si mohla přečíst vzkaz, který byl v obálce.

PRVNÍ Z ŠESTI

„Je to napsané tiskacími písmeny,“ řekla Feeneymu. „Náš chlapec je nejen chytrý a arogantní. Hlavně ještě neskončil.“

Eva strávila zbytek dne rutinou, kterou by normálně dělali její podřízení. Osobně vyslýchala sousedy oběti a zaznamenávala jejich výpovědi a dojmy. Cestou si v grilu, do něhož předtím málem vrazila, urvala jeden sendvič. Po noci a ránu, které právě absolvovala, mohla recepční ze salonu krásy Paradise těžko vyčítat, že na ni pohlédla jako na někoho, koho právě seškrábli z chodníku.

V recepci nejexkluzivnějšího salonu krásy ve městě zurčely mezi záplavou květin malé vodopády. Zákaznicím, čekajícím na měkkých čalouněných pohovkách a křeslech, servírovala obsluha tenké šálky s pravou kávou a štíhlé sklenky s šumivou minerálkou nebo šampaňským. Pohodlí doplňovala sluchátka a přehršle módních časopisů. Recepční se pyšnila nádherně klenutým hrudníkem, který mohl sloužit jako reklama místních technik na úpravu tělesných proporcí, které ústav nabízel. Měla na sobě krátký úbor ve firemní červené, a ebenově černé vlasy se jí stáčely do umných loken.

Evu to nemohlo víc potěšit.

„Je mi velmi líto," řekla žena opatrně modulovaným hlasem, který zněl stejně prázdně jako zvuk z počítače. „Přijímáme jenom předem objednané návštěvy."

„To bude v pořádku." Eva se usmála a bylo jí téměř líto, že slyší ve vlastním hlase pohrdání. Téměř. „Tohle by mi mělo sjednat schůzku." Ukázala recepční odznak. „Ke komu chodila Sharon DeBlassová?"

„Objednávky našich klientů jsou přísně důvěrné," recepční se poplašeně rozhlížela po návštěvnicích.

„To jsem si myslela." Eva se pohodlně naklonila přes recepci navrženou do tvaru U. „Můžu mluvit příjemně a tiše jako teď, takže si budeme rozumět. Jste Denisa, viďte?" sklouzla pohledem na diskrétní jmenovku umístěnou na ženiných prsou. „Nebo taky můžu mluvit pěkně nahlas, aby mě slyšel každý. Jestli se vám ta první možnost zamlouvá líp, tak mě posaďte do nějaké klidné místnosti, kde nás nebude rušit žádný váš klient, a pošlete mi tam kosmetičku nebo jak jí říkáte, která měla na starosti Sharon DeBlassovou."

„Konzultantku," řekla bláhově Denisa. „Pojďte, prosím, se mnou."

„Bude mi potěšením."

A bylo. S výjimkou filmů a videa Eva ještě neviděla nic tak luxusního. Koberec byl jako rudý polštář, do něhož se nohy bořily až po kotníky. Z křišťálových kapek visících ze stropu se linulo světlo. Vzduch voněl po květinách a pěstěných tělech.

Ani si neuměla samu sebe představit, jak tam tráví hodiny a nechává se hýčkat, potírat krémy a oleji a tvarovat si tělo, ale pokud už by se rozhodla trávit čas takovými marnostmi, bylo by rozhodně příjemné podstupovat to v tak civilizovaných podmínkách.

Recepční ji uvedla do malé místnosti s hologramem letní louky na zdi. Místnost prostupoval tichý zpěv ptáků a zvuk vánku.

„Počkejte laskavě tady."

„Jistě." Eva čekala, až za sebou recepční zavře dveře, a s požitkářským povzdechem se zabořila do měkce čalouněného křesla. Jak dosedla, zablikal vedle ní monitor s přátelským obličejem, který k ní vyslal úsměv.

„Dobré odpoledne. Vítejte v salonu krásy Paradise. Vaše přání a vaše pohodlí jsou našimi jedinými prioritami. Budete si přát nějaké občerstvení, než se vám začne věnovat vaše osobní konzultantka?“

„Dala bych si kávu, černou.“

„Zajisté. Jaké dáváte přednost? Stiskněte, prosím, na klávesnici písmeno C, objeví se nabídka.“

Eva potlačila pousmání a řídila se instrukcemi. Další dvě minuty se probírala možnostmi a posléze je zúžila na druhy s názvem Francouzská Riviéra a Karibská smetanová.

Než se stačila rozhodnout, otevřely se dveře. Rezignovaně vstala a otočila se k neuvěřitelně vymóděnému muži.

Přes fuchsiově růžovou košili a švestkově modré kalhoty si navlékl volný pracovní plášť v barvě firemní červeně. Vlasy splývající z hubeného obličeje připomínaly temnou modř jeho kalhot. Jemně stiskl Evě ruku a upřel na ni pohled svých měkkých laních očí.

„Je mi strašně líto, důstojníku. Čemu vděčíme za vaši návštěvu?“

„Potřebuji informace o Sharon DeBlassové.“ Eva znovu vytáhla svůj odznak a nabídla jej muži k ověření.

„Poručík Dallasová, ano. To jsem si myslel. Rozumíte, poručíku, údaje o našich klientech jsou přísně důvěrné. Paradise má vynikající pověst jak pokud jde o odbornou úroveň, tak i pokud jde o diskrétnost.“

„A vám je patrně jasné, že mohu přijít se soudním příkazem, pane…?“

„Sebastian, říkejte mi prostě Sebastian.“ Odmítavě mávl hubenou rukou ověšenou náramky. „Já nijak nezpochybňuji vaši autoritu, poručíku. Ale můžete mi, prosím, sdělit důvod vaší návštěvy?“

„Vyšetřuji vraždu Sharon DeBlassové.“

Čekala, že to pro něj bude rána, a opravdu zaznamenala šok, který mu byl znát na očích a odplavil mu krev z obličeje. „S údaji, které od vás získáme, samozřejmě naložíme přísně důvěrně.“

„Vražda. Panebože, naše kouzelná Sharon je mrtvá? To musí být omyl.“ Sesul se do křesla, nechal hlavu klesnout dozadu a zavřel oči. Když mu monitor nabídl občerstvení, znovu potřásl rukou ověšenou šperky. „To tedy ano. Potřebuji brandy, drahoušku. Sklenku Trevalli.“

Eva se posadila vedle něho a vyndala magnetofon. „Vyprávějte mi o Sharon.“

„Nádherné stvoření. Fyzicky prostě ohromná, ale měla ještě něco navíc.“ Jeho brandy přivezl do pokoje automatický vozíček. Uchopil sklenku a dal si hluboký doušek. „Měla ohromný vkus, velkorysé srdce a břitký smysl pro humor.“

Znovu upřel oči na Evu. „Naposledy jsem ji viděl přede dvěma dny.“

„Pracovně?“

„Měla jednou týdně pevně dohodnutý termín, trávila tu půl dne.“ Vytáhl kanárkově žlutý šátek a otřel si oči. „Sharon o sebe dbala, byla přesvědčena, že se musí starat o svoji prezentaci.“

„To bylo pro její práci jistě přínosem.“

„Přirozeně. Pracovala jen pro zábavu. Peníze nijak zvlášť nepotřebovala, když člověk vezme v úvahu její rodinu. Měla ráda sex.“

„S vámi?“

Jeho umělecká tvář se zkřivila, růžové rty se zkroutily do odmítavé či bolestné grimasy. „Byl jsem její konzultant, důvěrník a přítel,“ řekl prkenně a naučeným pohybem si přehodil šátek přes levé rameno. „Bylo by indiskrétní a neprofesionální, kdybychom se stali milenci.“

„Takže vás sexuálně nepřitahovala?“

„Bylo nemožné, aby člověka sexuálně nepřitahovala. Ona…“ Rozmáchl se. „Vyzařoval z ní sex, jako z jiných vyzařuje drahý parfém. Panebože.“ Znovu třaslavě upil. „Už je to minulost. Nemůžu tomu uvěřit. Mrtvá. Zavražděná.“ Stočil pohled k Evě. „Říkala jste, že byla zavražděná.“

„Ano.“

„To ta čtvrť, kde žila,“ řekl zuřivě. „Nikdo ji nesměl přemlouvat, aby se přestěhovala na nějaké slušnější místo. Líbilo se jí balancovat na okraji a provokovat svou aristokratickou rodinu.“

„S rodinou nevycházela?“

„Samozřejmě že ne. Ráda je šokovala. Měla svobodného ducha a oni byli tak… fádní.“ Řekl to tónem, který naznačoval, že fádnost je horší smrtelný hřích než vražda. „Její dědeček soustavně předkládá návrhy, které se snaží zakázat prostituci. Jako kdyby se v minulém století jasně neprokázalo, že podobné věci je nutné kvůli zdraví a zlo-

činnosti regulovat. Taky je proti kontrole početí, zrovnoprávnění pohlaví a zákazu zbraní.“

Eva zbystřila. „Senátor je proti zákazu zbraní?“

„To je jeho oblíbené téma. Sharon mi říkala, že má spoustu starožitností a pravidelně prosazuje tu starou věc, právo vlastnit zbraně. Kdyby bylo po jeho, byli bychom zpátky ve dvacátém století a střídali bychom po sobě hlava nehlava.“

„Vraždy se ale stejně stávají,“ namítala Eva. „Zmiňovala se někdy o přátelích či zákaznících, kteří s ní byli nespokojeni nebo byli přehnaně agresivní?“

„Sharon měla tucty přátel. Přitahovala k sobě lidi jako….“ Hledal vhodné přirovnání a znovu si osušil oči okrajem šátku. „Jako exotická a omamná květina. Pokud vím, všichni její klienti s ní byli spokojeni. Pečlivě si je prověřovala. Všichni její sexuální partneři museli mít úroveň. Vzhled, intelekt, původ a zdatnost. Jak jsem řekl, měla ráda sex ve všech jeho podobách. Byla… dobrodružná.“ To souhlasilo s hračkami, které Eva objevila v bytě. Sametová pouta na ruce a biče, vonné oleje a halucinogeny. Dvě sady sluchátek umožňujících přenesení do virtuální reality překvapily i tolerantní Evu.

„Chodila s někým?“

„Příležitostně měla vztahy s muži, ale zpravidla brzy ztratila zájem. Posledně se zmiňovala o Roarkeovi. Seznámila se s ním na nějakém večírku. Vlastně spolu měli jít na večeři ve stejný den, kdy chodila sem. Chtěla něco exotického, protože měli večeřet v Mexiku.“

„V Mexiku. Tak to muselo být noc před tím, než se to stalo.“

„Ano. Pořád o tom mluvila. Učesali jsme ji jako cikánku, přidali trochu zlata na pleť – nechala si udělat celé tělo. Trochu vulgární červený lak na nehty a kouzelné tetování, samozřejmě jenom dočasné – motýlka s červenými křídly – na levou hýždi. Obličejový make-up, který se nerozmaže dvacet čtyři hodin. Vypadala nádherně,“ řekl a znovu začal slzet. „Políbila mě a řekla mi, že tentokrát je možná opravdu zamilovaná. ‚Drž mi palce, Sebastiane,‘ řekla, když odcházela. To byla poslední věc, kterou mi řekla.“

Kapitola druhá

Žádné sperma. Eva nad pitevním protokolem zaklela. Jestli oběť měla se svým vrahem pohlavní styk, její antikoncepce zlikvidovala za půl hodiny všechny spermie, a zničila tak jakýkoli doklad o ejakulaci.

Rozsah zranění způsobil, že test sexuální aktivity oběti byl zbytečný. Vrah jí způsobil zranění na inkriminovaných místech buď ze symbolických důvodů, nebo pro vlastní ochranu.

Žádné sperma, žádná krev s výjimkou krve oběti. Žádná DNA.

Důkladný sběr stop na místě činu nepřinesl žádné otisky prstů: ani oběti, ani její uklízečky, a už vůbec ne vrahovy.

Každý povrch včetně vražedné zbraně byl pozorně prohledán.

Největší vypovídací hodnotu měly podle Evina soudu disky z bezpečnostních kamer.

Znovu vsunula záznam ze schodiště do monitoru na svém psacím stole.

Disky byly popsány.

Gorham Complex. Výtah A. 2.12. 2058. 06:00.

Eva projížděla záznam a sledovala přitom ubíhající čas. Dveře zdviže se poprvé otevřely v poledne. Zpomalila rychlost záznamu a pozorně si prohlížela nervózního mužíčka, který vstoupil dovnitř a zadal páté patro. Patrně zákazník některé prostitutky, celý nesvůj, odhadovala Eva a pobaveně přihlížela, jak si povolil límeček u košile a vzal si mentolový bonbon pro zlepšení dechu. Nejspíš měl manželku, dvě děti a trvalé úřednické zaměstnání, z něhož si jednou týdně na hodinku odskočil.

Vystoupil z výtahu v pátém patře.

Po několik dalších hodin byl ve výtahu mírný provoz. Nejčastěji se jednalo o prostitutky, které sjížděly dolů do haly. Některé z nich se o něco později vracely s nákupními taškami a znuděným výrazem. Přišlo a zase odešlo několik klientů. Provoz v domě výrazně zesílil kolem osmé. Několik nastrojených obyvatel domu vyrazilo do města, jiní přišli na smluvené schůzky.

V deset hodin vstoupil do kabiny elegantně oblečený pár. Žena dovolila muži, aby jí rozepjal kožich, pod nímž neměla nic s výjimkou

střevíčků na jehlovém podpatku a tetování v podobě růžového poupěte se stonkem vyrůstajícím ze slabin a květem umně vykresleným kolem levé bradavky. Muž se s ní mazlil, což byl přísně vzato na veřejnosti zakázaný akt. Když výtah v osmnáctém poschodí zastavil, žena si opět zapnula plášť, oba vystoupili a bavili se přitom o hře, kterou právě shlédli.

Eva si udělala poznámku, že musí příštího dne vyslechnout toho muže. Byl to soused a společník oběti.

Zvrat nastal přesně pět minut po půlnoci. Obraz se vytratil a po krátkém zablikání znovu naskočil, s časem udávajícím 02:46.¨

Chyběly přesně dvě hodiny a čtyřicet jedna minuta.

Disk z chodby v osmnáctém poschodí na tom byl stejně. Téměř tři hodiny byly vymazány. Eva upila své chladnoucí kávy a přemýšlela. Ten člověk musel znát bezpečnostní opatření a systémy a byl dostatečně obeznámený s budovou, aby věděl, kde najít disky a jak s nimi manipulovat. A času, který měl k dispozici, patřičně využil. Pitva stanovila dobu smrti oběti na dvě hodiny ráno.

Strávil s obětí téměř dvě hodiny, než ji zabil, a skoro hodinu poté, co už byla mrtvá. Přesto nezanechal žádnou stopu.

Chytrý chlapec.

Pokud si Sharon DeBlassová sjednala na půlnoc nějakou schůzku, ať už osobní nebo profesionální, a pořídila o tom záznam, zničil i ten.

Znal ji tedy dost důvěrně na to, aby věděl, kam ukládá soubory a jak se k nim dostat.

Něco ji trklo, naklonila se k počítači a zadala pokyn. „Gorham Complex, Broadway, New York. Vlastník."

Gorham Complex, vlastník Roarke Industries, sídlo firmy Pátá Avenue číslo 500. Předseda představenstva a výkonný ředitel Roarke. Bydliště v New Yorku: Central Park West 222.

„Roarke," opakovala si Eva. „Pořád na tebe narážím. Zobrazit všechny údaje a vytisknout."

Ignorovala zvonící telefon, upíjela kávu a četla.

Roarke – žádná další jména – narozen 10-06-2023 v Dublinu, Irsko. Identifikační číslo 33492-ABR-50. Rodiče neznámí. Rodinný stav: svobodný. Předseda představenstva a výkonný ředitel Roarke Industries, založených 2042. Hlavní pobočky v New Yorku, Chicagu,

New Los Angeles, Dublinu, Londýně, Bonnu, Paříži, Frankfurtu, Tokiu, Milánu a Sydney. Vesmírné pobočky Stanice 45, kolonie Bridgestone, Vegas II, Svobodná hvězda jedna. Předmět podnikání: nemovitosti, zahraniční obchod, zasilatelství, zábavní průmysl, výroba zboží, léky, doprava. Odhadovaná hrubá výše základního jmění tři miliardy osm set milionů.

Pilný chlapec, pomyslela si Eva a zdvihla obočí, když na obrazovce vyjel seznam firem.

Zadala počítači hlasový povel: „Vzdělání."

Není známo.

„Trestní rejtřík."

Žádné záznamy.

„Vyhledej Roarke, Dublin."

Žádné údaje.

„Ale kruci, pane Tajemný. Popis a fotografii. *Roarke. Černé vlasy, modré oči, výška 6 stop a 5 palců, váha 173 liber.*

Eva. se naklonila blíž, jak počítač chrlil údaje. Bylo jí jasné, že v Roarkeově případě vydá fotka za sto slov.

Jeho podobenka na ni shlížela z monitoru. Byl až trapně hezký: úzký hubený obličej, náznak lícních kostí a mužně tvarovaná brada. Jistě, měl černé vlasy, ale v popisu nestálo, že jsou husté a češe si je dozadu z čela, takže spadají na široká ramena. Oči měl modré, ale samo slovo bylo příliš prosté, aby vyjádřilo intenzitu jejich barvy a sílu, která se v nich zračila. I z pouhé podobenky Eva vyčetla, že to je muž, který loví co nebo koho si zamane, zpracuje to, využije a neobtěžuje se vychloubáním se nějakými trofejemi.

A ovšem, pomyslela si, šlo o muže, který by klidně zabil, kdyby se mu to hodilo. Udělal by to chladnokrevně, metodicky, a ani by se při tom nezpotil.

Dala si údaje do kupy a rozhodla se, že si popovídá s Roarkem. Hodně brzy.

Když Eva odcházela ze stanice domů, začalo sněžit. Bez valné naděje sáhla do kapes a přesvědčila se, že si opravdu zapomněla rukavice doma. Bez čepice a bez rukavic, jen v koženém saku se vydala v ostrém ledovém větru napříč městem domů.

Už dávno si chtěla nechat opravit auto. Pořád ale neměla čas. Teď, když se třásla zimou a hledala nějaký dopravní prostředek, měla spoustu času, aby litovala, že to nestihla.

Přísahala si, že jestli se dostane v pořádku domů, hned zavolá mechanikovi, který se jí stará o vůz.

Když ale dorazila domů, její první myšlenka platila jídlu. Jak odemykala dveře, představovala si talíř plný kouřící polévky, třeba i hrst hranolků, jestli jí ještě nějaké zbyly, a kávu, která by nechutnala tak, jako když někdo naplive do vodovodních trubek.

Hned za dveřmi ale uviděla balíček, tenký čtvercový formát. Než se stačila znovu nadechnout, už držela v ruce zbraň. Přejížděla hlavní ze strany na stranu a pátrala po nějakém pohybu. Kopla do dveří za sebou a zavřela je. Nechala balíček na místě a prohledala všechny pokoje, dokud si nebyla jistá, že v bytě kromě ní nikdo není. Zasunula pistoli do pouzdra, sundala si sako a hodila ho za sebe. Sehnula se a opatrně za okraje zdvihla zapečetěný disk. Neměl žádnou nálepku, ani k němu nebyl připojený vzkaz.

Eva s ním šla do kuchyně, opatrně jej rozbalila a zasunula do počítače.

A úplně zapomněla na jídlo.

Záznam byl ve špičkové kvalitě, zvuk také. Pomalu se posadila a pozorovala nahranou scénu.

Nahá Sharon DeBlassová se uložila do obrovské postele a shrnula saténová prostěradla. Zvedla ruku a pročesávala si kaskády rusých vlasů v rytmu pohybující se postele.

„Chceš, abych dělala něco mimořádného, drahoušku?“ Zachichotala se, klekla si a dlaněmi si nadzvihla ňadra. „Proč nejdeš zpátky ke mně…?“ Vystrčila jazyk a navlhčila si rty. „Pomilujeme se ještě jednou.“ Stočila pohled níž a rty jí zvlnil kočičí úsměv. „Vypadá to, že jsi víc než připravený.“ Znovu se zasmála a odhodila vlasy dozadu. „Tak ty si chceš hrát.“ Stále s úsměvem dala ruce nahoru na znamení, že se vzdává. „Neubližuj mi.“ Zavrtěla se, začala se třást a do očí jí vstoupilo vzrušení. „Udělám, co budeš chtít. Cokoliv. Pojď sem blíž a vezmi si mě. Chci to.“ Dala ruce dolů a začala se bít. „Miř na mě, když mě budeš znásilňovat. Chci to. Chci tě…“

Exploze Evou trhla. Obrátil se jí žaludek, když pozorovala, jak žena letěla dozadu jako hadrová panenka a z čela jí vytryskla krev. Druhý výstřel už nebyl tak šokující, ale Eva se i tak musela donutit, aby nespustila zrak z monitoru. Po posledním výstřelu se rozhostilo ticho, přerušované jenom dechem. Dechem vraha. Pak se kamera pohnula a zabrala tělo do posledního detailu. Prostřednictvím videa Eva spatřila DeBlassovou tak, jako když přišla do bytu, rozloženou na zkrvavených prostěradlech do perfektního X. Záznam končil nápisem.

JEDNA Z ŠESTI

Podruhé už bylo snazší si to přehrát. Eva si to alespoň namlouvala. Přehrávala si disk po částech, poslouchala každé slovo, studovala každý pohyb a doufala, že objeví nějakou stopu. Ale na to byl moc chytrý. A oba si to uvědomovali.

Chtěl jenom, aby viděla, jak je dobrý. Jak chladnokrevný.

A chtěl, aby věděla, že on ví, kde ji najde. Kdykoli se mu zachce.

Vstala, naštvaná, že se jí třesou ruce. Místo kávy vzala z malé chladné spíže láhev vína a nalila si půl sklenky.

Vypila ji do dna, slíbila si, že druhou půlku bude pít pomalu, a vyťukala kód svého nadřízeného. Ozvala se šéfova manželka a podle blýskavých náušnic a perfektního účesu Eva usoudila, že přerušila jeden z jejích proslulých večírků.

„Paní Whitneyová, tady je poručík Dallasová. Moc mě mrzí, že vám kazím večírek, ale musím mluvit s inspektorem.“

„Máme hosty, poručíku.“

„Ano, madam. Omlouvám se.“ Ať jde politika k čertu, pomyslela si Eva a donutila se k úsměvu. „Je to naléhavé.“

„To je snad vždycky.“

Přístroj zůstal připojený plné tři minuty, díkybohu bez hudebního šumu a přehledu posledních zpráv, než se konečně objevil inspektor.

„Dobrý večer, Dallasová.“

„Inspektore, potřebuji vám něco poslat kódovanou linkou.“

„Doufám, že je to vážně naléhavé, Dallasová. Moje žena mi to spočítá.“

„Ano, pane.“ Poldové, pomyslela si, když posílala zprávu, by měli zůstat svobodní.

Sepnula neklidné ruce na stole a čekala. Znovu pozorně sledovala záznam a ignorovala kručení v žaludku. Když záznam skončil, objevil se na obrazovce Whitney. Tvářil se chmurně.

„Kde jste k tomu přišla?“

„Poslal mi to. Když jsem přišla domů, byl disk tady, v mém bytě.“ Její hlas zněl ploše a nevýrazně. „Ví, kdo jsem, kde jsem a co dělám.“

Whitney se na okamžik odmlčel. „Moje kancelář, ráno v 7:00. Přineste mi tam ten disk, poručíku.“

„Ano, pane.“

Když ukončili spojení, udělala dvě věci, které jí diktoval instinkt. Pořídila si kopii disku pro svoji potřebu a nalila si další sklenici vína.

Vzbudila se ve tři, třesoucí se a lapající po dechu. Odkašlala si a zadala hlasový pokyn pro světlo. Sny jsou vždycky mnohem hrozivější potmě.

Chvěla se, ale zůstala ležet. Tenhle sen byl horší, mnohem horší než ty, které se jí zdály dřív.

Zabila člověka. Ale měla na vybranou? Byl příliš zdrogovaný na to, aby ho mohla zarazit. Přicházel blíž a blíž, s tím divokým výrazem v očích a zkrvaveným nožem v ruce.

Holčička už byla mrtvá. Eva nemohla udělat nic, aby se tomu dalo zabránit. Panebože, ať neobjeví nic, co by se bylo dalo ještě udělat.

Tělíčko rozsekané na kusy, dranžírovací nůž v rukou pomatence. Pak ten pohled v jeho očích, když na něj vypálila a život z nich vyprchal.

Ale to nebylo všechno. Ne tentokrát. Tentokrát se nenechal zastavit. A ona byla nahá a klečela v saténovém moři. Z nože se stala pistole a obličej se mu změnil v tvář muže, kterého si prohlížela před několika hodinami. Ten muž se jmenoval Roarke.

Usmál se, a ona po něm zatoužila. Její tělo se zachvívalo hrůzou a žádostivostí ještě i v okamžiku, kdy na ni vypálil. Hlava, srdce a slabiny.

A někde vzadu křičela ubohá malá dívenka o pomoc.

Eva byla příliš unavená na to, aby tomu čelila. Zabořila hlavu do polštáře a dala se do pláče.

„Dobré ráno, poručíku.“ Přesně v sedm hodin pokynul inspektor směrem k židli. Nehledě na to, nebo možná právě proto, že řídil oddělení už dvanáct let, měl inspektor Whitney pronikavé oči.

Všiml si, že špatně spala a že se snažila následky probdělé noci skrýt. Mlčky rozevřel dlaň. Eva vložila disk i s obalem do sáčku na důkazní materiál. Whitney se do něj podíval a pak jej položil na psací stůl.

„Podle protokolu se vás musím zeptat, zda si přejete být z tohoto případu uvolněna.“ Chvilku vyčkával. „Takže řekněme, že jsem se vás zeptal.“

„Ano, pane.“

„Je váš byt bezpečný, Dallasová?“

„Myslela jsem si to.“ Vyndala z aktovky desky. „Když jsem vám zavolala, zkontrolovala jsem bezpečnostní disky. Je tam desetiminutová mezera. Jak uvidíte z mé zprávy, pachatel umí obcházet bezpečnostní systémy, vyzná se ve videích, v úpravě jejich záznamů a samozřejmě i ve starožitných zbraních.“

Whitney si vzal její zprávu a položil ji stranou. „To zatím pole pátrání příliš nezužuje.“

„Ne, pane. Potřebuji ještě vyslechnout pár dalších lidí. S člověkem, který se umí nabourat do elektronických systémů, nám elektronické vyšetřování moc nepomůže, i když pomoc kapitána Feeneyho je velmi cenná. Náš chlápek po sobě maže stopy. Nemáme nic jiného než zbraň, kterou nám úmyslně nechal na místě činu. Feeney ji nebyl schopen normální cestou identifikovat. Předpokládáme, že ji sehnal na černém trhu. Začala jsem zpracovávat písemnosti zavražděné a její záznamy o osobních schůzkách, ale nebyla to žádná samotářka. Chvíli to potrvá.“

„Čas je problém. Jedna z šesti‘. Co vám to říká, poručíku?“

„Že má v úmyslu zlikvidovat ještě pět dalších a chce, abychom to věděli. Má ze svých činů radost a touží být středem pozornosti.“ Opatrně se nadechla. „Nemáme toho dost na úplný psychologický profil osobnosti. Těžko říct, jak dlouho mu vydrží vzrušení z téhle vraždy a kdy spáchá další. Může to být už dneska. Nebo to může být za rok. Nemůžeme spoléhat na to, že přestane být opatrný.“

Whitney neznatelně pokývl hlavou. „Nedělá vám problém zasáhnout se zbraní v ruce?“

Nůž potřísněný krví. Bezvládné tělíčko u jejích nohou. „Nic, co bych nezvládla.“

„Udělejte si v tom jasno. Nerad bych měl na tak citlivém případě důstojníka, který se bojí použít zbraň.“

„Toho se obávat nemusíte.“

Byla nejlepší, koho měl, a nechtěl ji zneklidnit. „Jste připravena vstoupit do politiky? Senátor DeBlass už je na cestě. V noci přiletěl do New Yorku.“

„Diplomacie není moje silná stránka.“

„Jsem si toho vědom. Ale pusťte se do toho. Chce mermomocí mluvit s vyšetřovatelem a zařídil si to nahoře. Náčelník to sem poslal rozkazem. Máte se senátorem plně spolupracovat.“

„Ale vždyť je to vyšetřování podle kódu pět,“ řekla Eva umíněně. „Kašlu na to, i kdyby rozkazy přicházely třeba od Všemohoucího. Nebudu dávat důvěrné údaje žádnému civilistovi.“

Whitney se široce usmál. Měl dobrácký, obyčejný obličej, patrně stejný, s jakým se narodil. Ale když se upřímně zasmál, záblesk bílých zubů v kontrastu s kakaovou pletí jeho rysy ozvláštnil.

„To jsem neslyšel. A vy jste neslyšela, že vám říkám, abyste mu nepovídala nic kromě už zřejmých faktů. Co ale slyšíte, že vám říkám, Dallasová, je, že ten ctihodný džentlmen z Virginie je nadutý a arogantní hajzl. Naneštěstí má moc. Takže si dávejte pozor.“

„Ano, pane.“

Podíval se na hodinky a strčil desky i s diskem do bezpečnostní zásuvky svého stolu. „Máte čas tak akorát na hrnek kávy… a, poručíku,“ dodal, když vstával, „kdyby vám dělalo problém usnout, povoluje se vám vzít si schválené sedativum. Chci, aby moji lidé byli ve formě.“

„Té mám dost.“

Senátor Gerald DeBlass si nepochybně potrpěl na pompu. Bez debaty byl arogantní. Po minutě strávené v jeho společnosti Eva souhlasila, že je to hajzl.

Byl to pořádný kus mužského. Měřil nejméně metr osmdesát a vážil dobře deset kilo přes metrák. Bílé vlasy měl jemné a nakrátko sestři-

žené, takže jeho hlava měla tvar veliké kulky. Oči měl skoro černé, s hustým obočím nad nimi. Obě obočí byla velká, stejně jako nos a ústa.

Ruce měl obrovské, a když Evě na uvítanou krátce stiskl ruku, zaznamenala, že jsou hebké a hladké jako ruce malého dítěte.

Přijel s pobočníkem. Derrick Rockman byl hubený muž něco málo přes čtyřicet. Třebaže měřil bezmála dva metry, Eva by se vsadila, že DeBlass váží nejméně o deset kilo víc. V obleku s proužkem a matně modrou vázankou vyhlížel hezky a úpravně, bez známky pomačkání. Měl výrazné, atraktivní rysy, a když pomáhal mnohem okázalejšímu DeBlassovi z vlněného kabátu, pohyboval se úsporně.

„Tak co už jste sakra udělali, abyste našli tu zrůdu, co zabila mou vnučku?“ dožadoval se DeBlass odpovědi.

„Všechno, co bylo možné, senátore.“ Inspektor Whitney zůstal stát. Třebaže nabídl DeBlassovi židli, návštěvník rázoval místností, jak byl zvyklý z nového sídla Senátu ve Východním Washingtonu.

„Už jste na to měl víc než dvacet čtyři hodin,“ vyštěkl na něj DeBlass. Hlas měl hluboký a dunivý. „Pokud jsem dobře rozuměl, nasadil jste na vyšetřování jen dva lidi.“

„Ano, a to z důvodu utajení. Dva své nejlepší lidi,“ dodal inspektor. „Vyšetřování vede poručík Dallasová a hlášení podává přímo mně.“

DeBlass stočil své tvrdé oči k Evě. „Tak jak jste s tím pokročila?“

„Identifikovali jsme zbraň a určili datum smrti. Sbíráme důkazy a vyslýcháme obyvatele domu, kde slečna DeBlassová bydlela. Rovněž pátráme po osobách, s nimiž udržovala osobní i obchodní styky. Pracuji na rekonstrukci posledních dvaceti čtyř hodin jejího života.“

„I tomu nejtupějšímu mozku musí být jasné, že ji zavraždil jeden z jejích zákazníků.“ Doslova to zasyčel.

„Posledních několik hodin před smrtí neměla sjednanou žádnou schůzku. Její poslední zákazník má na kritickou dobu alibi.“

„Tak je rozbijte. Člověk, který si kupuje sexuální služby, se nebude zdráhat spáchat ani vraždu.“

Třebaže Eva neviděla žádnou souvislost, připomněla si svoje zaměstnání a přikývla. „Pracujeme na tom, senátore.“

„Chci kopie jejích diářů.“

„To není možné, senátore,“ řekl Whitney mírně. „Důkazy z místa vraždy jsou tajné.“

DeBlass pohrdavě odfrkl a pokývl Rockmanovi.

„Prosím, inspektore.“ Rockman sáhl do náprsní kapsy a vytáhl list papíru opatřeného holografickou pečetí. „Tento dokument od vašeho náčelníka umožňuje senátorovi přístup k úplnému důkazovému materiálu a materiálům z vyšetřování vraždy slečny DeBlasové.“

Whitney se zběžně podíval na dokument a odložil jej. Vždycky byl přesvědčen, že politika je špinavá hra zbabělců, a nesnášel, když se na ní musel podílet. „Promluvím si s náčelníkem osobně. Pokud toto oprávnění potvrdí, budete mít kopie k dispozici dnes odpoledne.“

Ignoroval Rockmana a obrátil se rovnou k DeBlassovi. „Utajení důkazů je při vyšetřování hlavní zbraní. Pokud na tom budete trvat, riskujete, že případ bude ohrožen.“

„Tento případ, abych použil vaší formulace, inspektore, je z mého masa a krve.“

„Právě proto doufám, že vaší prioritou bude pomoci nám najít vraha a předat ho soudu.“

„Pracoval jsem pro spravedlnost více než padesát let. Chci mít její diáře do dvanácti.“ Vzal si kabát a přehodil jej přes býčí ramena. „Pokud zjistím, že neděláte všechno pro to, abyste vraha dopadl a předal ho spravedlnosti, postarám se, abyste přišel o funkci.“ Obrátil se k Evě. „A další případ, který budete vyšetřovat vy, poručíku, se bude týkat puberťáků s nenechavými prsty, kteří kradou v místní samoobsluze.“

Poté, co senátor hlučně opustil místnost, Rockman nasadil mírný, vážný pohled a omlouval ho. „Musíte senátora omluvit. Je přetažený. Ať už bylo mezi ním a jeho vnučkou jakékoliv napětí, přece jen patřila do rodiny. Nic není pro senátora důležitější než rodina. Smrt jeho vnučky, taková nesmyslná, násilná smrt, ho ničí.“

„Určitě,“ řekla Eva. „Vypadal zaraženě.“

Rockman se usmál; podařilo se mu vypadat zároveň pobaveně i lítostivě. „Hrdí lidé často maskují svůj žal agresí. Máme plnou důvěru ve vaše schopnosti a kompetenci, poručíku. Na shledanou, inspektore,“ pokývl hlavou. Očekáváme ty materiály dnes odpoledne. Díky, že jste si na nás udělali čas.“

„Je pěkně úlisný,“ řekla Eva polohlasem, když za sebou Rockman tiše zavřel dveře. „Doufám, že před nimi nepůjdete do kolen, inspektore.“

„Dám jim jen to, co budu muset.“ Hlas měl ostrý a zaznívala z něj potlačovaná zuřivost. „Teď běžte a obstarejte mi další fakta.“

Policejní práce byla často jen ubíjející rutinou. Po pěti hodinách zírání na monitor a vyhodnocování diářů DeBlassové, zaplněných různými jmény; byla Eva vyčerpaná víc než po maratónském běhu.

I když jí pomáhal Feeney, který zpracovával svůj příděl jmen pomocí skvělého technického vybavení, pořád toho na ně dva zbývalo příliš mnoho.

Sharon byla neobyčejně oblíbené děvče.

Eva diskrétně kontaktovala její klienty; vycítila, že diskrétností dosáhne víc než agresivitou. Spojila se s nimi telefonicky a vysvětlila, oč jí jde. Ty, kdo byli svolní k rozhovoru, pozvala na ústředí.

Do poloviny odpoledne už osobně promluvila s prvním tuctem zákazníků ze Sharonina seznamu a cestou domů si udělala zajížď-ku zpátky do Gorhamu.

Soused DeBlassové, ten elegantní muž z výtahu, se jmenoval Charles Monroe. Eva ho zastihla doma, právě když se věnoval klientce.

V černém hedvábném županu, svůdně vonící sexem, se na ni spiklenecky usmál.

„Je mi líto, poručíku, ale moje zákaznice si dopřává dalších patnáct minut.“

„Počkám.“ Eva vkročila bez pozvání dovnitř. Na rozdíl od bytu DeBlassové u něj narazila na bohatě polstrovaná, kůží potažená křesla a tlusté koberce.

Charles, očividně pobaven, se ohlédl za sebe, kde byly přivřené dveře do ložnice. „Soukromí a diskrétnost jsou pro moji profesi životně důležité, rozumíte, poručíku. Je pravděpodobné, že moje zákaznice by nebyla nadšená, kdyby našla u dveří policii.“

„Nebojte se. Máte přece kuchyni, ne?“

Úlevně vydechl. „Jistě. Tamhlety dveře. Buďte jako doma. Nebude to trvat dlouho.“

„Nemusíte spěchat.“ Eva se vydala do kuchyně. Na rozdíl od pohodlného obývacího pokoje byla kuchyň zařízená spartánsky. Zdálo se, že Charles doma moc často nejídá. Přesto však měl pořádnou ledničku s mrazničkou, nejen malou chladící buňku, a v ní Eva objevila celý karton Pepsi.

To jí pro tuhle chvíli stačilo, posadila se a spokojeně upíjela. Charles se zatím věnoval své návštěvě.

Dost brzy zaslechla dva hlasy, mužský a ženský, a lehký smích. O chvilku později přišel do kuchyně a ve tváři mu hrál stejný lehký úsměv.

„Mrzí mě, že jste musela čekat.“

„To je v pořádku. Cekáte ještě někoho dalšího?“

„Až navečer.“ Také si vzal Pepsi, odstranil zátku s vyraženým datem výroby a nalil si do vysoké štíhlé sklenice. Svinul obal do kuličky a strefil se do recyklovače. „Čeká mě večeře, opera a romantické dostaveníčko.“

„Vám se opera líbí?“ zeptala se Eva, když zaznamenala jeho grimasu.

„Nenávidím ji. Dovedete si představit něco otravnějšího než nějakou prsatou ženskou, která ječí půl večera německy?“

Eva se zamyslela. „Ne.“

„Jenže se s tím musíte smířit. Vkus je různý.“ Úsměv se mu pozvolna vytratil, když si k ní přisedl. „Slyšel jsem o Sharon v dnešních ranních zprávách. Čekal jsem, že někdo přijde. Je to hrozné. Nemůžu uvěřit, zeje mrtvá.“

„Znal jste ji dobře?“

„Byli jsme sousedi už víc než tři roky – a příležitostně jsme pracovali spolu. Sem tam naši klienti vyžadovali trojici, tak jsme si vypomohli.“

„Stýkali jste se, i když nešlo o obchod?“

„Byla to krásná žena a myslela si o mně, že jsem atraktivní.“ Pokrčil rameny zahalenými v hedvábí a zalétl pohledem k oknu s olovnatým sklem, za nímž zrovna projížděla tramvaj s turisty. „Pokud měl jeden z nás chuť dělat ve volném čase to co při práci, ten druhý se obvykle přizpůsobil.“ Znovu se usmál. „To ale bylo zřídka. Když pracujete v

cukrárně, taky vás za čas přejde chuť na čokoládu. Byla to kamarádka, poručíku. A měl jsem ji moc rád.“

„Můžete mi říct, kde jste byl v tu noc, kdy zemřela, v době mezi půlnocí a třetí ráno?“

Obočí mu vystřelilo nahoru. Pokud mu právě nedošlo, že by mohl být podezřelý, pak byl vynikající herec. Eva si pomyslela, že lidé s jeho povoláním by asi měli umět předstírat.

„Byl jsem s klientkou, poručíku. Zůstala tu přes noc.“

„To je obvyklé?“

„U téhle zákaznice ano. Mohu vám dát její jméno, pokud je to absolutně nezbytné, ale radši bych to nedělal. Aspoň dokud jí nevysvětlím okolnosti.“

„Je to vražda, pane Monroe, takže to nezbytné je. V kolik hodin jste ji sem přivedl?“

„Kolem desáté. Večeřeli jsme u Mirandy, to je ta restaurace nad Šestou avenue.“

„Tak v deset.“ Eva přikývla a všimla si, že si na něco vzpomněl.

„To ta bezpečnostní kamera ve výtahu?“ Jeho úsměv byl znovu plný šarmu. „To je pěkně zastaralý zákon. Hádám, že byste mě mohla buzerovat, ale za ten čas vám to nejspíš nestojí.“

„Jakýkoliv sexuální akt na veřejnosti je přestupek, pane Monroe.

„Charlesi, prosím.“

„Je to hnidopišství, ale mohli by vám vzít na šest měsíců licenci. Řekněte mi její jméno, a já to v tichosti smažu.“

„Připravíte mě o nejlepší klientku,“ bručel. „Darleen Howeo-vá. Dám vám její adresu.“ Vstal, našel si elektronický diář a přečetl Evě adresu své klientky.

„Díky. Mluvila s vámi Sharon o svých klientech?“

„Byli jsme přátelé,“ řekl unaveně. „Ano, mluvili jsme o nich, třebaže to není přísně vzato moc etické. Řekla mi pár zábavných historek. Já jsem konvenčnější. Sharon byla… ochotná vyzkoušet všechno neobvyklé. Někdy jsme spolu zašli na skleničku a rozpovídala se. Ale vždycky beze jmen. Měla pro své zákazníky vlastní přezdívky. Císař, Lišák, Dojič, takhle nějak.“

„Zmínila se někdy o někom, kdo jí naháněl strach nebo s kým se cítila nesvá? Někdo, z koho by se mohl vyklubat násilník?“

„Násilí jí nevadilo a nikdo jí nedělal starosti. Vždycky měla věci pod kontrolou. Tak to chtěla, protože se jednou zmínila, že jí celý život pořád někdo něco přikazoval. Vůči své rodině cítila hodně hořkosti. Jednou mi řekla, že se nikdy nechtěla věnovat sexu profesionálně. Udělala to natruc rodině. Ale když už se na to dala, zjistila, že se jí to líbí."

Znovu pokrčil rameny a usrkl ze sklenice. „Takže u toho zůstala a zabila tak dvě mouchy jednou ranou. To byla její fráze, ne moje." Podíval se na ni. „Vypadá to, jako by ji zabil jeden z klientů."

„Ano." Eva se zvedla a vypnula magnetofon. Nejezděte mimo město, Charlesi. Ještě se s vámi spojím."

„To je všechno?"

„Prozatím." Rovněž vstal a znovu se usmál. „Na to, že jste policajtka, se s vámi dobře povídá… Evo." Zkusmo jí přejel konečky prstů po paži. Když se zatvářila udiveně, jemně jí obkreslil obrys čelisti. „Pospícháte?"

„Proč?"

„Mám pár hodin čas a vy jste přitažlivá. Velké zlaté oči," zamumlal. „Důlek v bradě. Proč si oba nedáme na chvilku pauzu?"

Počkala, dokud nesklonil hlavu a jeho rty se nevznášely těsně nad jejími. „Je tohle pokus o úplatek, Charlesi? Protože pokud ano a pokud jste jen z poloviny tak dobrý, jak si myslím, že jste…"

„Jsem lepší." Zlehka se dotýkal jejího spodního rtu a rukou sjel k jejím ňadrům. „Jsem mnohem lepší."

„V tom případě… vás budu muset obvinit ze zločinu." Zasmála se, když od ní odskočil. „A z toho bychom byli oba smutní." Pobaveně ho poplácala po tváři. „Jinak díky za nabídku."

Šel za ní ke dveřím a škrábal se na bradě. „Evo?"

Zastavila se s rukou na klice a otočila se k němu. „Ano?"

„Když zapomeneme na úplatky a vy změníte názor, rád bych se s vámi sešel."

„Dám vám vědět." Zavřela dveře a šla k výtahu.

Pro Charlese by nebylo těžké vyklouznout z bytu, když jeho klientka spala, a dostat se k Sharon. Trochu sexu a malá vraždička…

Zamyšleně vstoupila do zdviže.

Zmanipulování těch disků. Jako pro nájemníka by pro něj bylo snadné proniknout do bezpečnostního systému. Pak mohl vlézt zpátky do postele za klientkou.

Škoda, že tenhle scénář je proveditelný, pomyslela si Eva, když vystoupila v hale. Líbil se jí. Charles musí zůstat v čele jejího krátkého seznamu podezřelých, dokud důkladně neprověří jeho alibi.

Kapitola třetí

Eva nenáviděla pohřby. Opovrhovala rituálem, který lidé spojovali se smrtí. Hudba, květiny, nekonečné proslovy a pláč.

Možná někde byl Bůh. Jeho existenci nevylučovala. Ale pokud existoval, musely mu být nesmyslné rituály jeho vlastních stvoření k smíchu.

Přesto však odjela do Virginie a zúčastnila se pohřbu Sharon DeBlassové. Chtěla vidět hezky pohromadě rodinu zemřelé a její přátele, chtěla pozorovat, analyzovat a posuzovat.

Senátor měl suché oči a v nich zuřivost, krok za ním postával jeho věrný stín, Rockman. Vedle DeBlasse stáli jeho syn a snacha.

Sharonini rodiče byli mladí, atraktivní, úspěšní právníci, kteří stáli v čele vlastní právnické firmy.

Richard DeBlass stál se skloněnou hlavou a sklopenýma očima. Jinak byl štíhlejší a méně dynamickou napodobeninou svého otce.

Byla to náhoda nebo záměr, kladla si Eva otázku, že se postavil stejně daleko od manželky i od otce?

Elizabeth Barristerová byla elegantní v tmavém kostýmu, vlnité mahagonové vlasy se jí leskly a zarudlé oči plavaly v slzách.

Co asi cítí matka, když ztratí dítě?

Senátor DeBlass měl rovněž dceru, kterou měl nyní po jeho pravém boku. Kongresmanka Catherine DeBlassová šla v otcových stopách a dala se na politiku. Až bolestně hubená, zaujala vojensky vzpřímený postoj, paže v černých šatech jako dva proutky. Její manžel Justin Summit zíral na lesklou rakev pokrytou růžemi. Po jeho boku stál jejich syn Franklin, příznačně ke svému věku samá ruka, samá noha, a neklidně se ošíval.

Poněkud stranou od rodiny byla Anna DeBlassová, senátorova manželka.

Netřásla se a neplakala. Eva ji neviděla ani jednou pohlédnout na rakev, kde ležela její jediná vnučka.

Pak tam byli další. Elizabethini rodiče byli spolu, drželi se za ruce a nepokrytě plakali. Bratranci a sestřenice, přátelé a známí se zdravili očima a nevěřícně se rozhlíželi. Prezident za sebe poslal jednoho ze svých poradců, a v kostele tak bylo víc politiků než v senátní jídelně.

Třebaže tam bylo jistě víc než sto lidí, Eva nemohla přehlédnout Roarkea. Byl tam sám. V hloučku s ním stáli další lidé, ale jeho osobnost mezi nimi vynikala. Mohl by být třeba uprostřed dalšího tisíce lidí, a přesto by se mezi nimi vyděloval.

Jeho nápadný obličej nedával najevo žádné emoce. Nezračila se v něm vina, zármutek ani zájem.

Jako kdyby sledoval nějakou mírně podřadnou hru. Eva si nedokázala představit výstižnější popis pohřbu.

Několik hlav se po něm otočilo a rychle si jej prohlédlo; v případě jedné atraktivní brunety se rozhodně jednalo o víc než jen o stydlivý flirt. Roarke reagoval na obojí stejně: Ignoroval to.

Na první pohled by jej považovala za chladného, necitelného člověka, který se obrnil proti všem a všemu. Ale musel v něm být nějaký žár. Dostat se tak mladý tak vysoko, to vyžadovalo rozhodně víc než jenom sebekázeň a inteligenci. Musí být alespoň ctižádostivý, pomyslela se Eva, ctižádost je účinný hnací motor.

Dlouho se díval přímo vpřed a pak znenadání otočil hlavu, podíval se o pět řad dozadu přes uličku a střetl se s Evinýma očima.

Překvapení ji donutilo vzchopit se a nenechat se v tomto náhlém a nečekaném měření sil vyvést z míry. Přinutila se vydržet a neuhnout pohledem. Celou dlouhou minutu stáli a upřeně se na sebe dívali. Potom se truchlící dali do pohybu a zakryli jim výhled.

Když Eva ustoupila do postranní lodi, aby jej znovu našla, byl pryč.

Eva se zařadila do kolony aut a limuzín směřujících na hřbitov. Pohřební vůz a auta rodiny se pomalu sunuly v čele kolony. Jenom velmi bohatí lidé, kteří navíc umíněně lpěli na tradicích, si mohli dovolit pohřeb do země.

Zamračeně a s netrpělivým bubnováním do volantu diktovala své postřehy do magnetofonu. Když se dostala až k Roarkeovi, zaváhala a zamračila se ještě víc.

„Proč se obtěžoval a jel na pohřeb své příležitostné známé?“ uvažovala nahlas do záznamníku, který měla v kapse. Podle dostupných informací se setkali teprve nedávno a měli zatím jen jednu schůzku. Takové chování nedává smysl a vzbuzuje mnoho otázek.

Když projížděla branou na hřbitov, otřásla se a byla ráda, že sedí v autě sama.

Pokud šlo o ni, měl by existoval zákon, který by zakazoval ukládat lidi do jámy.

Následovala další slova a květiny a další pláč. Slunce svítilo jasně jako ostří meče, ale chlad byl kousavý. V blízkosti hrobu si strčila ruce do kapes. Zase si zapomněla rukavice. Na sobě měla půjčený dlouhý plášť. Pod něj si oblékla vlastní šedivý kostým, jehož nepořádně přišitý knoflík ji dráždil a neustále za něj popotahovala. Nohy v tenkých kožených lodičkách měla jako dva kusy ledu.

Pocit nepohodlí alespoň odvedl její pozornost od truchlivé atmosféry náhrobních kamenů a vůně čerstvě vykopané hlíny. Postávala stranou a čekala, dokud se nerozloučí poslední smuteční host. Teprve pak přistoupila k senátorovi.

„Přijměte moji soustrast, senátore, vy i celá vaše rodina.“

Oči měl tvrdé; byly ostré a černé jako úlomek kamene. „Nechte si svoji soustrast, poručíku. Já chci spravedlnost.“

„To já taky. Upřímnou soustrast, paní DeBlassová,“ Eva napřáhla ruku k senátorově manželce a všimla si, že drtí v prstech dvě větvičky.

„Díky, že jste přišla.“

Eva pokývla. Stačil jí krátký pohled, aby poznala, že senátorově manželce pomáhají léky udržovat emoce pod kontrolou. Když nechala klesnout ruku, minul její pohled Evinu tvář a zamířil někam přes její rameno. „Díky, že jste přišel,“ řekla úplně stejně plochou intonací na další opožděný projev soustrasti.

Než mohla Eva znovu promluvit, někdo ji pevně uchopil za rameno. Rockman se na ni usmíval. „Poručíku Dallasova, senátor DeBlass a jeho rodina oceňují vaši účast.“ Kormidloval ji svým nenápadným způsobem pryč. „Jistě pochopíte, že pro Sharoniny rodiče by bylo těžké setkat se s policistkou, která vyšetřuje smrt jejich dcery, přímo nad jejím hrobem.“

Eva mu dovolila, aby ji odvedl kousek stranou, a pak se vymanila z jeho sevření.

„Rockmane, vy jste člověk na správném místě. Máte neobyčejně delikátní a diplomatický způsob, jak mi sdělit, abych vypadla.“

„Ale ani v nejmenším.“ Dál se zdvořile usmíval. „Všechno má svůj čas a místo. Budeme s vámi plně spolupracovat, poručíku. Pokud si přejete vyslechnout senátorovu rodinu, ochotně to zařídím.“

„To si zařídím sama, tehdy, kdy to uznám za vhodné.“ Přemýšlela, jestli se jí podaří dosáhnout toho, že mu z tváře zmizí ten naučený úsměv, který ji rozčiloval. „A co vy, Rockmane? Máte na noc vraždy alibi?“

Úsměv se změnil – aspoň to jí přineslo trochu zadostiučinění. Ale rychle se vzpamatoval. „Nelíbí se mi slovo alibi.“

„To mně taky ne,“ opáčila s úsměvem. „Proto mám nejradši, když je mohu vyvracet. Neodpověděl jste na otázku, Rockmane.“

„Tu noc, kdy Sharon zabili, jsem byl ve Východním Washingtonu. Pracovali jsme se senátorem na úpravách zákona, který hodlá příští měsíc předložit, dost dlouho do noci.“

„Z Washingtonu do New Yorku to není tak daleko.“

„To je fakt. Jenže tu noc jsem tam prostě nejel. Dělali jsme na tom zákoně skoro do půlnoci, přespal jsem v senátorově pokoji pro hosty. Snídali jsme asi v sedm ráno. Jestli byla Sharon zastřelená ve dvě ráno, jak říká váš vlastní vyšetřovací spis, měl jsem jen nepatrnou možnost to stihnout.“

„Ani nepatrná možnost nevylučuje příležitost.“ Ale řekla to jenom proto, aby ho, už na odchodu, popíchla. Neuvedla do spisu, který poskytla DeBlassovi, že diskety z bezpečnostních kamer jsou zmanipulované. Vrah musel být v Gorhamu někdy o půlnoci. Rockman by stěží použil dědečka oběti jako svého alibi, pokud by to nebylo nevyvratitelné. Rockmanova práce ve Východním Washingtonu i tu nepatrnou možnost vlastně likvidovala.

Znovu zahlédla Roarkea a se zájmem přihlížela, jak se k němu Elizabeth Barristerová přitiskla, jak sklonil hlavu a něco jí potichu řekl.

To nebyl zrovna obvyklý projev soustrasti u lidí, kteří se prakticky neznají, podivovala se Eva.

Zvedla obočí, když Roarke položil dlaň na Elizabethinu pravou tvář, políbil ji na levou tvář a pak odstoupil a promluvil na Richarda DeBlasse.

Nato přešel k senátorovi, ale nepodali si ruce, ani se neobjali, řekli si jenom pár slov. Jak předpokládala, Roarke pak vykročil přes zimní trávník mezi pomníky, které tu nechali postavit živí pro své mrtvé.

„Pane Roarkeu.“

Zastavil se a stejně jako v kostele se otočil a upřeně se na ni podíval. Postřehla v jeho očích závan napětí: hněv, lítost, netrpělivost. Pak se to rozplynulo a zbyl jen chlad a smutek.

Nepospíchala, když mu šla naproti. Něco jí říkalo, že to je člověk, který je zvyklý na lidi – hlavně na ženy – co mu spěchají vstříc. Dávala si načas a dlouhé cípy pláště jí při každém kroku pleskaly do promrzlých nohou.

„Ráda bych s vámi mluvila,“ řekla, když se setkali tváří v tvář. Vytáhla odznak, pozorovala, jak jej přejel pohledem a pak se na ni zadíval. „Vyšetřuji vraždu Sharon DeBlassové.“

„Vy máte ve zvyku navštěvovat pohřby obětí vražd, poručíku Dallasová?“

Měl sametový hlas s náznakem irského šarmu, jako vůně smetany, která se vznáší nad horkou whisky. „Vy navštěvujete pohřby žen, které sotva znáte, Roarkeu?“

„Jsem rodinný přítel,“ řekl prostě. „Vy mrznete, poručíku.“

Zastrčila studené ruce do kapes pláště. „Jak dobře znáte rodinu oběti?“

„Dost dobře.“ Pohodil hlavou. Za minutu jí začnou drkotat zuby, pomyslel si. Ostrý větřík jí čechral špatně sestřižené vlasy kolem nadmíru zajímavé tváře.

Inteligentní, tvrdohlavá, sexy. Tři dobré důvody pro to, aby si ji ještě jednou prohlédl. „Nebylo by jednodušší, kdybychom si pohovořili někde v teple?“

„Nemohla jsem vás zastihnout,“ spustila.

„Byl jsem na cestách. Tak mě máte teď. Předpokládám, že se vracíte do New Yorku. Jedete ještě dnes?“

„Ano. Mám jen pár minut, abych stihla letadlo. Takže…“

„Takže pojedeme zpátky spolu. Budete mít dost času mě pěkně podusit.“

„Vyslechnout vás,“ procedila mezi zuby, rozzlobená, že se od ní oddělil a vykročil pryč. „Teď mi jen odpovězte na pár jednoduchých otázek a v New Yorku Vás předvoláme k řádnému výslechu.“

„Nesnáším plýtvání časem,“ řekl zlehka. „Působíte na mě jako člověk, kterému jde na nervy totéž. Půjčila jste si auto?“

„Ano.“

„Zařídím, aby ho někdo vrátil.“ Rozevřel dlaň a čekal, až mu do ní položí kartu od auta.

„To není nutné.“

„Bude to tak jednodušší. Nemám nic proti komplikacím, poručíku, ale taky umím ocenit jednoduchost. Oba jedeme stejným směrem přibližně v tutéž dobu. Vy se mnou chcete mluvit a já jsem ochoten vám vyhovět.“ Zastavil se u černé limuzíny, kde čekal uniformovaný řidič, který úslužně otevřel zadní dveře.

„Letím do New Yorku. Přirozeně můžete jet za mnou na letiště, koupit si letenku, letět běžnou linkou a potom zavolat ke mně do kanceláře a sjednat si rozhovor. Anebo můžete letět se mnou pěkně pohodlně v tryskáči a já vám budu během celého letu plně k dispozici.“

Váhala jenom chvilku, pak vzala kartu od půjčeného auta a položila mu ji do dlaně. S úsměvem jí ukázal do limuzíny a dal řidiči pokyny, co dělat s autem z půjčovny.

„Tak, a je to,“ řekl Roarke, vklouzl na sedadlo vedle ní a natáhl se k minibaru. „Dáte si brandy na zahnání té zimy?“

„Ne.“ Cítila, jak ji teplo z auta zahřívá od nohou a bála se, že se roztřese.

„Aha. Jste ve službě. Tak co třeba kávu?“

„To bude skvělé.“

Na zápěstí se mu zablesklo zlato, když vymačkával volbu na dva šálky černé kávy v automatu zabudovaném do postranního panelu. „Smetanu?“

„Piju černou.“

„Tak to jste žena podle mého gusta.“ O několik okamžiků později otevřel ochranná dvířka automatu a nabídl jí porcelánový šálek na tenkém talířku. „V letadle je větší výběr,“ řekl, když se opatrně usazoval se svým šálkem.

„Na to bych si vsadila.“ Pára stoupající z šálku božsky voněla. Eva si na zkoušku usrkla – a málem vyjekla.

Káva byla pravá. Žádná náhražka vyrobená z rostlinných koncentrátů, jak bylo obvyklé po zániku deštných pralesů koncem dvacátých let. Tohle byla skutečná káva, umletá z pravých zrnek kolumbijské kávy a nasycená kofeinem.

Znovu usrkla a dojetím jí zvlhly oči.

„Nějaký problém?“ Jemně si z ní utahoval a pozoroval její reakci, přivření řas, ruměnec a potemnělé oči – podobnou reakci, jakou má žena jihnoucí v mužově náruči.

„Víte, jak je to dávno, co jsem měla pravou kávu?“

Usmál se. „To tedy ne.“

„Už si ani nevzpomenu.“ Beze studu zavřela oči, když znovu nesla šálek ke rtům. „Budete mi muset prominout, tohle je má soukromá chvilka blaha. Promluvíme si v letadle.“

„Jak si přejete.“

Dopřál si potěšení pozorovat ji, zatímco auto potichu předlo na rovné silnici.

To je zvláštní, pomyslel si, nebyl bych ji tipoval na policajtku. Na tohle měl zpravidla vycvičené instinkty. Na pohřbu myslel jenom na to, jak hrozné to je, když přijde o život někdo tak mladý, bláhový a plný života, jako byla Sharon.

Potom pocítil něco zvláštního, něco, co mu uvedlo krev do varu a sevřelo útroby. Cítil na sobě její pohled tak fyzicky, jako by ho byla uhodila. Po krátký okamžik nebyl schopen pohybu.

Bylo to fascinující. Varovné tušení nevyprchalo. Nic ho ale nevarovalo, že je to policajtka. Viděl vysokou, pružnou brunetu s krátkými zcuchanými vlasy, očima barvy temného medu a ústy stvořenými pro sex.

Kdyby ho nebyla vyhledala, byl by to udělal sám.

Bylo dost zlé, že je to policajtka.

Už nepromluvila, dokud nebyli na letišti a nenastoupili do jeho JetStaru 6000.

Nesnášela, když se na ni někdo snažil udělat dojem. Káva byla jedna věc, a malý projev slabosti byl dovolen, ale nijak zvlášť jí neimponoval pohled na luxusně vybavenou kabinu s hlubokými křesly, pohovkami, starožitným kobercem a křišťálovými vázami přetékajícími květinami.

V přední stěně byla ukryta velká obrazovka a uniformovaná letuška neprojevovala žádné překvapení, že se Roarke objevil na palubě s neznámou ženou.

„Brandy, pane?“

„Moje společnice dává přednost černé kávě, Diano.“ Vyčkával se zdviženým obočím, dokud Eva nepřikývla. „Já si dám brandy.“

„O JetStaru už jsem slyšela.“ Eva vyklouzla z pláště a letuška jej odložila společně s Roarkeovým. „To je opravdu příjemný způsob dopravy.“

„Díky. Taky nám trvalo dva roky, než jsme ho navrhli.“

„Roarke Industries?“ zeptala se, když si sedala do nabízeného křesla.

„Ano. Kde to jen jde, raději spoléhám na vlastní firmy. Musíte se připoutat, než vzlétneme,“ řekl a pak se naklonil dopředu a zapnul dorozumívací systém. „Hotovo.“

„Máme povolení,“ ohlásil jim interkom. „Třicet sekund do startu.“

Dřív než mohla Eva zamrkat, byli ve vzduchu. Byl to tak hladký manévr, že jej stěží vnímala. Ve srovnání s běžnými komerčními letadly, která vás na prvních pět minut letu natlačí do křesla, to byl pořádný rozdíl.

Pak jim letuška přinesla nápoje a talíř s ovocem a sýry. Eva cítila, jak se jí sbíhají sliny. Byl čas dát se do práce.

„Jak dlouho jste znal Sharon DeBlassovou?“

„Seznámili jsme se nedávno v domě naší společné známé.“

„Říkal jste, že jste rodinný přítel.“

„Jejích rodičů,“ řekl zlehka Roarke. „Znám Beth a Richarda několik let. Nejdřív jsme se stýkali obchodně, pak i jako přátelé. Sharon byla tehdy ve škole, pak v Evropě, takže jsme se nesetkali. Poprvé jsem ji potkal před několika dny a pozval jsem ji na večeři. A pak ji zabili.“

Z kapsy saka vytáhl ploché zlaté pouzdro. Eva přimhouřila oči, když ho pozorovala, jak si zapaluje.

„Kouření je protizákonné, Roarkeu.“

„Ne ve vzduchu, v mezinárodních vodách nebo na soukromém pozemku.“ Usmál se na ni oblakem dýmu. „Nemáte pocit, poručíku, že policie má i tak dost práce, že by nemusela ještě bdít nad naší morálkou a životním stylem?“

Nechtěla přiznat ani sama sobě, že i jí tabák lákavě voní. „Proto sbíráte zbraně? Jako součást svého životního stylu?“

„Fascinují mě. Naši dědečkové považovali nošení zbraní za své ústavní právo. Když jsme se ale začali chovat civilizovaně, dost jsme s našimi ústavními právy zamávali.“

„Vražda a zranění vašimi slavnými střelnými zbraněmi jsou ovšem dnes spíš výjimkou než normou.“

„Vy máte ráda pravidla, poručíku?“

Otázka byla řečena mírně, stejně jako urážka, která se v ní skrývala. Ramena jí ztuhla. „Bez pravidel tu bude chaos.“

„S chaosem zase život.“

Pokřivená filozofie, pomyslela si. „Vlastníte Smith & Wesson ráže třicet osm, model deset, rok výroby přibližně 1990?“

Znovu pomalu, zhluboka potáhl z cigarety. Tabák mezi jeho dlouhými, elegantními prsty pomalu hořel. „Myslím, že ano. To je zbraň, která ji zabila?“

„Jste ochoten mi ji ukázat?“

„Samozřejmě, kdykoliv se vám to bude hodit.“

Jde to moc snadno, pomyslela si. Bylo jí podezřelé všechno, co šlo jako po másle. „Večeřel jste s obětí ten večer, než zemřela. V Mexiku.“

„Správně.“ Roarke zamáčkl cigaretu a uvelebil se se svým brandy. „Mám malou vilu na západním pobřeží. Myslel jsem si, že se jí bude líbit. Líbila se jí.“

„Měl jste s Sharon DeBlassovou intimní styk?“

Zamžikal, ale nedokázala odhadnout, zda pobaveně, nebo hněvivě. „Vy si patrně myslíte, že ano. Jenže odpověď zní ne, poručíku. Ačkoliv vám do toho nic není, neměli jsme spolu intimní styk. Večeřeli jsme spolu.“

„Vzal jste půvabnou ženu, profesionální společnici, do své vily v Mexiku, a jenom jste spolu povečeřeli.“

Dal si načas a pomalu vybíral ojíněný zelený hrozen. „Cením si půvabných žen z mnoha různých důvodů, a umím se těšit z jejich přítomnosti. Profesionální společnice si ale nenajímám, a to ze dvou důvodů. Za prvé, nemám zapotřebí za sex platit.“ Usrkával brandy a pozoroval ji přes okraj své sklenky. „A za druhé, nechci s nimi nic sdílet.“ Krátce se odmlčel a hned nato se zeptal: „Vy ano?“

Žaludek se jí zhoupl, ale nedbala na to. „O mně nemluvíme.“

„Já ano. Jste půvabná žena a jsme tu docela sami, alespoň poslední čtvrt hodiny. A přitom jediné, co jsme spolu sdíleli, byla káva a brandy.“ Pousmál se, když viděl, jak se jí v očích zračí zlost. „To je obdivuhodné, jak se držím zpátky, nezdá se vám?“

„Mám dojem, že váš vztah k Sharon měl jinou příchuť.“

„To rozhodně.“ Vybral si jiný hrozen a nabídl jí. Mít na něco chuť je slabost, připomněla si Eva, i když hrozen přijala a drtila v zubech tenké slupky šťavnatých kuliček. „Po večeři v Mexiku už jste ji neviděl?“

„Ne. Vysadil jsem ji před domem asi ve tři ráno a pak jsem jel domů. Sám.“

„Můžete mi popsat, co jste dělal dalších čtyřicet osm hodin po tom, co jste jel sám domů?“

„Prvních pět hodin jsem strávil v posteli. Během snídaně jsem vyřizoval obchodní hovor. Asi v osm patnáct. To si můžete ověřit v záznamech telefonní společnosti.“

„To udělám.“

Jeho tváří proběhl krátký úsměv, rychlý záchvěv půvabu, který jí zrychlil puls. „O tom nepochybuji. Jste úžasná, poručíku Dallasová.“

„A co jste dělal potom?“

„Hovor jsem ukončil asi v devět.“ Pak jsem do deseti cvičil, několik dalších hodin jsem byl ve své kanceláři ve městě, a tam jsem měl různé schůzky.“ Uchopil tenký diář. „Chcete je vyjmenovat?“

„Budu radši, když mi pošlete do kanceláře kopii.“

„Postarám se o to. Domů jsem dorazil asi v sedm. Pořádal jsem večeři s několika zaměstnanci své japonské firmy – doma. Začali jsme v osm. Mám vám poslat menu?“

„Nebuďte jedovatý, Roarkeu.“

„Snažím se jen být důkladný, poručíku. Netrvalo to dlouho. V jedenáct už byli pryč. Pak j sem byl až do sedmi do rána sám, jen s brandy a knížkou. V sedm jsem si dal kávu. Chcete ještě jeden šálek?“

Pro takovou kávu by byla schopná vraždit, ale zavrtěla hlavou. „Sám dlouhých osm hodin. Mluvil jste s někým, navštívil vás někdo během té doby?“

„Ne. Další den jsem letěl do Paříže a potřeboval jsem klid. Zdá se, že jsem si to špatně naplánoval. Ale kdybych se chystal někoho zabít, nejspíš bych si obstaral nějaké alibi.“

„Nebo jste tak domýšlivý, že byste se tím neobtěžoval,“ vrátila mu to. „Starožitné zbraně jenom sbíráte, nebo je i používáte?“

„Jsem skvělý střelec.“ Odložil prázdnou sklenku. „Rád vám to ukážu, až mě přijdete navštívit. Vyhovuje vám to zítra?“

„Bez problémů.“

„V sedm? Předpokládám, že víte, kde bydlím.“ Když se nad ni naklonil, ztuhla a polilo ji horko, jak jí přejel rukou po paži. „Musíte se připoutat,“ řekl tiše. „Za chvilku přistáváme.“

Sám jí zapjal bezpečnostní pás a byl zvědavý, zda ji znervóznil jako muž, jako podezřelý, nebo jako obojí. Každá z možností měla svůj půvab – a své možnosti.

„Eva,“ zamumlal. „Takové jednoduché a ženské jméno. Rád bych věděl, jestli vám vyhovuje.“

Neříkala nic, když letuška sklízela použité nádobí. „Byl jste někdy v bytě Sharon DeBlassové?“

Má tvrdou skořápku, pomyslel si pobaveně, ale byl si jist, že se pod tím vším musí skrývat něha a vášeň. Byl zvědavý, zda – nebo přesněji řečeno kdy – bude mít příležitost to zjistit.

„Ne v době, kdy byla nájemnicí Sharon," odpověděl, když se posadil. „Nikdy, pokud si vzpomínám, i když by to nebylo vyloučené." Znovu se usmál a zacvakl svůj vlastní pás. „Ten komplex budov v Gorhamu mi patří, jak jistě víte."

Vyhlédl z okénka, když dosedali. „Máte odvoz z letiště, poručíku, nebo vás mohu svézt?"

Kapitola čtvrtá

Eva byla k smrti unavená, když konečně dokončila hlášení pro Whitneyho a vrátila se domů. Byla naštvaná. Hrozně chtěla popíchnout Roarkea sdělením, že ví, že vlastní komplex Gorham. Jenže on jí to naservíroval sám stejně bohorovným způsobem, jakým jí nabízel kávu, a tak vlastně v jejich prvním rozhovoru bodoval.

To skóre se jí nelíbilo.

Bylo načase vyrovnat. Seděla sama v obýváku, přísně vzato už po službě, a zapnula si počítač.

„Přihlašuji se. Dallasová, přístup do souboru kód pět. Identifikační číslo 53478Q. Otevři soubor DeBlassová."

Hlasový otisk a identifikační číslo souhlasí, Dallasová. Pokračujte.

„Otevřít složku Roarke. Podezřelý Roarke, známý oběti. Podle zdroje C, Sebastiana, si oběť přála navázat s Roarkem bližší vztah."

„Podezřelý splňoval její nároky na sexuálního partnera. Možnost citového sblížení vysoká.“

„Příležitost spáchat zločin. Podezřelý je majitelem budovy, v níž se nachází byt oběti, což zaručuje snadný přístup do budovy a povědomost o bezpečnostních opatřeních na místě vraždy. Podezřelý nemá alibi po dobu osmi hodin na noc, kdy byla spáchána vražda. Tato časová fáze zahrnuje i čas, ve kterém byl vymazán záznam z bezpečnostního disku. Podezřelý vlastní rozsáhlou kolekci starožitných zbraní včetně typu, kterým byla oběť usmrcena. Podezřelý připouští, že je výborným střelcem.“

„Osobnost podezřelého. Sebejistý, povznesený, vysoce inteligentní, neukázněný. Balancuje mezi agresivitou a šarmem.“

„Motiv.“

Tady měla problém. Uvažovala a přitom vstala a přecházela z místa na místo, zatímco počítač čekal, až ho nakrmí novými údaji. Proč by muž jako Roarke zabíjel? Pro majetkový prospěch, nebo z vášně? To si nemyslela. Bohatství a postavení mohl získat jinou cestou. Ženy mu určitě padaly k nohám, aniž by musel hnout malíčkem. Na druhou stranu ho podezírala, že by se nezastavil ani před násilím a že by se takového jednání dopustil zcela chladnokrevně.

Vražda Sharon DeBlassové ovšem souvisela se sexem. Byla podbarvená krutostí. Eva mohla jen těžko uvěřit, že by to měl na svědomí ten elegantní muž, s nímž popíjela kávu. Ale možná právě v tom to bylo.

„Podezřelý se domnívá, že morálka spadá spíše do oblasti soukromí než do oblasti práva,“ pokračovala. „Sex, omezení držení zbraní a požívání drog, tabáku a alkoholu, jakož i vražda spadají do té oblasti morálky, která byla zakázána nebo zákonně omezena. Vražda profesionální společnice, jediné dcery jeho přátel, jediné vnučky jednoho z nejvýmluvnějších a nejkonzervativnějších zákonodárců, byla provedena zakázanou zbraní. Snažil se tak snad ilustrovat formální nedostatky, které podle jeho názoru obsahuje náš soudní systém?“

„Motiv,“ dospěla k závěru. „Mohlo by jím být jeho přesvědčení, že zákony pro něho samého neplatí.“ Zhluboka, spokojeně se nadechla a vydala příkaz. „Udej procento pravděpodobnosti spáchání činu.“

Počítačový systém zapískal a připomněl jí, že jedna nebo víc součástek budou potřebovat vyměnit.

Pravděpodobnost, že vzhledem ke zjištěným údajům a možnostem je Roarke pachatelem vraždy, je osmdesát dva celých šest desetin procenta.

Tak je docela dobře možné, že to má na svědomí, pomyslela si Eva a zaklonila se na židli. Byly časy, a není to zase tak dávno, kdy dítě zastřelilo jiné dítě jenom kvůli botám, které mělo na nohou.

Co jiného to je než nezřízené pohrdání pravidly?

Měl příležitost. Měl prostředky. A pokud se vezme v úvahu jeho arogance, měl i motiv.

Proč tedy, říkala si Eva, když pozorovala vlastní slova blikající na monitoru, si to nemůže srovnat ve vlastní hlavě?

Protože to nezapadalo do její představivosti, to si musela přiznat. Prostě si nedokázala představit Roarkea, jak stojí za kamerou, míří svou pistolí na bezbrannou, nahou, smějící se ženu a pumpuje do ní železo jenom chvilku po tom, co se s ní vyspal.

Fakta ovšem nemůže přehlížet. Pokud by jich nasbírala dost, mohla by požadovat Roarkeovo psychiatrické vyšetření.

Pousmála se. To by bylo docela zajímavé. Cesta do Roarkeovy hlavy by musela být fascinujícím zážitkem.

Zítra v sedm večer podnikne další krok.

Z úvah ji vyrušil bzučák u dveří. Zamračila se. Vyťukala pokyn k uložení a hlasovému uzamčení souboru podle kódu pět a odhlásila se.

Monitor zablikal a zhasl, když vstávala, aby se podívala, kdo ji to ruší. Pohled na bezpečnostní kameru jí ale vyhladil vrásky.

„Ahoj, Mavis.“

„Ty jsi zapomněla, viď?“ Mavis Freestoneová vklouzla dovnitř v oblaku vůně a s cinkotem náramků. Vlasy měla obarvené do svítivě stříbřitého odstínu, který patrně při nejbližší změně nálady vystřídá nějakým jiným. Odhodila si je dozadu, kde spadaly k jejímu neskutečně útlému pasu.

„Ale nezapomněla.“ Eva zavřela dveře a znovu zamkla. „Na co že jsem to měla zapomenout?“

„Chtěly jsme jít na večeři a tancovat, vyrazit mezi lidi.“ S hlubokým povzdechem složila Mavis svých devětačtyřicet odvážně dekoltova-

ných kilogramů na pohovku, a s opovržením zaznamenala Evin střízlivý šedivý kostým. „V tomhle snad nepůjdeš.“

V Mavisině společnosti si vždycky připadala nějak opožděná. „No, to asi nepůjdu.“

„Takže jsi zapomněla,“ zahrozila na ni Mavis prstem se smaragdově nalakovaným nehtem.

Samozřejmě že zapomněla, ale už si vzpomněla. Měly v plánu jít se podívat do nového klubu, který Mavis objevila někde u nákladového letiště v Jersey. Podle Mavis tam byla vzrušující atmosféra. Prý jste se tam málem vznášeli.

„Mrzí mě to. Zato ty vypadáš skvěle.“

To byla nepochybně pravda. I před osmi lety, kdy ji Eva sbalila za malou krádež, vypadala Mavis skvěle. Uličnice s rychlými prsty a zářivým úsměvem.

V dalších letech se spřátelily. Pro Evu, která mohla na prstech jedné ruky spočítat přátele, kteří nebyli u policie, to byl cenný vztah.

„Vypadáš utahaně,“ řekla Mavis a z hlasu jí zaznívalo spíš obvinění než pochopení. „A chybí ti knoflík.“

Eva automaticky zajela prsty na inkriminované místo a našla jen přetržené nitě. „Kruci. To jsem si mohla myslet.“ Znechuceně škubla rameny a setřásla sako na zem. „Mrzí mě to. Fakt jsem zapomněla. Musela jsem dneska myslet na spoustu věcí.“

„Včetně důvodu, pro který jsi potřebovala můj černý kabát?“

„Vřelé díky za něj. Moc se hodil.“

Mavis chvilku tiše seděla a poklepávala prsty na opěradlo pohovky. „Ta tvoje práce. Nejvyšší čas, aby ses seznámila i s jinými mužskými, než jsou zločinci, Dallasová.“

„Šla jsem na rande s tím poradcem pro image, kterého jsi mi dohodila. To nebyl zločinec. Ale zato to byl pěkný idiot.“

„Jsi moc vybíravá – a kromě toho to bylo před půl rokem.“

Eva neměla pocit, že už je to dost dlouho, ale nechala si to pro sebe. „Jdu se převléknout.“

„Tak bych řekla, že se ti vůbec nechce vyrazit ven a veselit se s našimi chrabrými astronauty.“ Mavis vstala. Náušnice, které jí dosahovaly až na ramena, vysílaly při pohupování blýskavé odrazy. „Ale

rozhodně si jdi sundat tu hnusnou sukni. Já zatím objednám nějakou činu.“

Evě úlevou poklesla ramena. Kvůli Mavis by se přemohla a absolvovala by s ní večer v hlučném, přeplněném a otravném klubu a odstrkovala by od sebe nadržené piloty a namyšlené letecké mechaniky. Představa, že si dá nohy nahoru a přitom bude konzumovat činu, byla božská.

„Fakt ti to nevadí?“

Mavis mávla odmítavě rukou a připojila se na počítači na vyhlédnutou restauraci. „Jsem v klubu každý večer.“

„Takovou práci bych si dala říct,“ zavolala na ni Eva přes rameno, když odcházela do ložnice.

„Ty mi tak něco povídej“. Soustředěně, se špičkou jazyka mezi zuby, Mavis pomalu projížděla na obrazovce jídelní lístek. „Před pár lety jsem si myslela, že když si zpíváním vydělám na večeři, je to ta nejbáječnější věc, co mě v životě potkala. Teď to vypadá, že pracuju víc, než když jsem obírala turisty. Chceš vaječné závitky?“

„Jasně. Nechceš toho nechat, že ne?“

Mavis byla chvilku zticha, když objednávala večeři. „Ne. Jsem závislá na potlesku.“ V záchvatu velkorysosti nechala připsat účet na svoji kreditní kartu. „A od té doby, co jsem si vyjednala novou smlouvu, takže dostávám deset procent z obratu, už jsem normální podnikatelka.“

„Na tobě není nic normálního,“ oponovala jí Eva. Vrátila se v pohodlných džínách a triku.

„To je tedy fakt. Máš ještě někde to víno, co jsem přinesla minule?“

„Skoro celou druhou láhev.“ Protože to vypadalo jako nejlepší nápad celého dne, došla Eva do kuchyně nalít víno. „Chodíš ještě s tím zubařem?“

„Ne.“ Mavis se líně přemístila k hi-fi soupravě a vybrala hudbu. „Začal to brát moc vážně. Nevadilo mi, když se zamiloval do mých zubů, ale on chtěl všechno. Chtěl si mě vzít.“

„To je mizera.“

„Dneska nemůžeš nikomu věřit,“ souhlasila Mavis. „Jak to chodí se strážci zákona a pořádku?“

„Taky to začínají brát dost závazně.“ Vzhlédla od vína, které nalévala, když uslyšela bzučák. „To přece ještě nemůže být jídlo.“ Už když to říkala, slyšela, jak Mavis radostně klape na svých deseticentimetrových podpatcích otevřít. „Podívej se napřed na bezpečnostní obrazovku,“ řekla rychle a byla na půl cestě ke dveřím, když Mavis otevřela. Zaklela a popadla pistoli. Mavisin laškovný smích jí ale uklidnil hladinu adrenalinu v krvi.

Rozeznala uniformu doručovací společnosti a zaznamenala rozpačitý úsměv ve svěžím obličeji mladíka, který podával Mavis balíček.

„Strašně ráda dostávám dárky,“ řekla Mavis a z legrace zatřepetala dlouhými postříbřenými řasami. Chlapec se začervenal. „Vy k tomu dárku nepatříte?“

„Nech ho být, prosím tě.“ Eva potřásla hlavou, vzala Mavis z ruky balíček a zavřela dveře.

„V tomhle věku jsou sladký.“ Mavis poslala pusu alespoň na obrazovku a pak se otočila k Evě.

„Proč jsi tak nervózní, Dallasová?“

„To je tím případem, co na něm dělám.“ Eva si podezřívavě prohlížela zlatý balicí papír a umně uvázanou stuhu. „Tady je navštívenka,“ připomněla jí Mavis suše. „Nakonec si ji vždycky můžeš přečíst. Třeba tam bude nějaká stopa.“

„Tak se podíváme, kdo byl tak hodný.“ Eva vyndala kartičku z malé zlaté obálky.

Roarke

Mavis četla Evě přes rameno a pomalu hvízdla.

„Snad ne *ten* Roarke! Ten neskutečně bohatý, pohledný, tajemný a sexy Roarke, který vlastní přibližně dvacet osm procent celého světa a navrch pár satelitů?“

Eva byla podrážděná. „Jiného neznám.“

„Ty ho dokonce znáš!“ Mavis vykulila zeleně podmalované oči. „Dallasová, já jsem tě trestuhodně podceňovala. Honem mi všechno řekni. Jak, kde, kdy? Spala jsi s ním? Řekni, že jsi s ním spala, chci slyšet každičkou podrobnost.“

„Máme tajný, vášnivý poměr a trvá to už tři roky. Za tu dobu jsem mu porodila syna, kterého vychovávají buddhističtí mniši na odvrácené straně Měsíce. Sklapni, Mavis. Má to co dělat s tím případem, který vyšetřuju, a je to tajné," dodala, než se Mavis zmohla na slovo.

Mavis se neobtěžovala znovu vyzvídat. Jakmile Eva jednou řekla tajné, nepohnuly jí prosby ani lichocení. „Tak mi aspoň řekni, jestli vypadá ve skutečnosti stejně dobře jako na fotkách."

„Líp," zamumlala Eva.

„Prokrista, vážně?" Mavis zakňučela a padla zpátky na pohovku. „Mám asi zrovna orgasmus."

„To musíš vědět sama nejlíp." Eva položila balíček a zírala na něj. „Jak zjistil, kde bydlím? Nemůže si přece vytáhnout moji adresu z policejního adresáře. Jak se to kruci dozvěděl?"

„Prokristapána, Dallasová, tak už to otevři. Třeba za tebou někoho poslal, aby tě sledoval. Někteří mužští mají dojem, že chladné, ironické ženy, které nejeví zájem, jsou atraktivní. Chlapi si myslí, že jsou tajemné. Vsadím se, že to jsou diamanty." Mavis nedočkavě potěžkala balíček. „Mohl by to být náhrdelník. Briliantový náhrdelník. Nebo možná rubíny. V rubínech bys vypadala senzačně."

Bezohledně roztrhla drahý obal, odhodila víčko krabičky a ponořila ruce do vrstev hedvábného, zlatě lemovaného papíru. „Co to k čertu je?"

Ale Eva už to ucítila a přes svůj dobrý úmysl zachovat rezervovanost se začala usmívat. „To je káva," řekla a hlas jí nevědomky zněžněl, když si od Mavis brala obyčejný hnědý sáček.

„Káva." Mavis přicházela o iluze. „Ten chlap má víc peněz než pánbůh, a posílá ti pytlík kafe?"

„Opravdovskou kávu."

„Ale stejně." Mavis mávla znechuceně rukou. „I kdyby stála balík. Ženám se posílají šperky."

Eva si přiložila sáček k nosu a zhluboka se nadechla. „Všem ženám ne. Ten mizera ví, čím mě dostane." Povzdechla si. „A nejenom tímhle."

Eva si druhý den ráno dopřála jeden drahocenný šálek. Ani její náladový kávovar nemohl zkazit temnou, bohatou vůni. Celou cestu na

stanici se i v pošmourném počasí usmívala a nevnímala ani rozbité topení, ani to, že v autě je pět pod nulou.

Úsměv jí zůstal na tváři, i když vstoupila do kanceláře a našla tam Feeneyho, který na ni čekal.

„No, no.“ Pátravě si ji prohlížel. „Co jsi snídala, rum?“

„Jenom kávu. Nic než kávu. Máš pro mě něco nového?“

„Prošel jsem si materiály Richarda DeBlasse, Elizabeth Barristerové a zbytku klanu.“ Podal jí disk v tmavočerveném obalu, označený kódem pět. „Nic zajímavého jsem tam nenašel. Ani na Rock-mana. Snad jen s výjimkou toho, že ve dvacátých letech patřil k polovojenské skupině s názvem SafeNet.“

„SafeNet,“ opakovala Eva a na čele se jí udělaly vrásky.

„Bylo ti asi osm, když byla rozpuštěná, děvenko. Měli vám o tom říct na hodinách dějepisu.“

„Už mi to zapaluje. Byla to jedna z těch skupin, co začaly působit, když došlo k roztržce s Čínou?“

„Tak, a kdyby bylo po jejich, šlo by o víc než jen o slovní přestřelky. Spor o vesmír mohl skončit špatně. Naštěstí to diplomaté urovnali, než se do toho mohla vložit SafeNet. O pár let později je rozpustili, třebaže se tu a tam objeví zvěsti, že nějaká frakce operuje v ilegalitě.“

„Teď si uvědomuju, že jsem to taky zaslechla. Myslíš, že Rock-man s nimi udržuje nějaké spojení?“

Feeneymu chvilku trvalo, než zavrtěl hlavou. „Myslím, že si dává pozor. Z moci padá odlesk i na toho, kdo jí tolik nemá. A DeBlass jí má spoustu. Kdyby se někdy dostal do Bílého domu, vzal by si Rockmana s sebou.“

„Děkuji, nechci.“ Eva si položila ruku na žaludek. „Budu z toho mít noční můru.“

„Je před ním ještě dlouhá cesta, ale pro příští volby už má nějakou podporu.“ Feeney pokrčil rameny.

„Rockman má stejně alibi. Poskytl mu je DeBlass. Byli spolu ve Východním Washingtonu.“ Posadila. „Máš ještě něco?“

„Charles Monroe. Vedl zajímavý život, ale nic na něj nevyplavalo. Teď procházím záznamy oběti. Když si nedáváš pozor, co zapisuješ, můžeš někdy zanechat stopy. Třeba ji někdo zabil právě proto, že byla neopatrná nebo nedbalá.“

„Tak mi najdi stopu, Feeney, odstraň z ní nánosy prachu, a já ti koupím bednu té whisky, co máš rád.“

„Platí. Pořád ještě dělám na Roarkeovi,“ dodal. „To je chlápek, který rozhodně není neopatrný. Vždycky, když si myslím, že už jsem zdolal jednu bezpečnostní zeď, narazím na další. Ať už vede jakékoliv záznamy, dobře je chrání.“

„Tak zdolávej zdi. Já je budu podkopávat.“

Když Feeney odešel, posadila se Eva k počítači. Nechtěla to kontrolovat, dokud u ní byla Mavis, a tak se rozhodla, že to udělá až u sebe v kanceláři. Otázka se nabízela sama.

Eva vyťukala název a adresu obytného komplexu, kde si pronajímala byt. Zadala otázku ohledně vlastníka objektu.

Odpověď byla jednoduchá. Roarke.

Lolina Učence poskytovat sexuální služby byla jenom tři měsíce stará. Zažádala o ni v den svých osmnáctých narozenin, nejdřív, kdy mohla. Ráda říkala svým přátelům, že do té doby byla pouhý amatér.

Ve stejný den opustila svůj domov v Toledu a změnila si jméno z Alice Williamsové na Lolu Starrovou. Její dosavadní bydliště i jméno ji nudily.

Měla hezký, uličnický obličej. Otravovala své rodiče tak dlouho, dokud jí jako dárek k šestnáctým narozeninám nedovolili nechat si udělat špičatější bradu a z nosu vytvarovat pršáček.

Lola chtěla vypadat jako sexy víla a myslela si, že se jí to podařilo. Vlasy měla černé jako uhel, s módním krátkým sestřihem. Hladká pleť jí mléčně zářila. Spořila, aby si mohla nechat změnit barvu očí z hnědé na smaragdově zelenou, o níž se domnívala, že se bude lépe hodit k jejímu image. Pokud jde o tělo, tam měla dost štěstí na to, že se narodila s dostatečně vnadnou postavou, která nepotřebovala nic víc než běžnou péči.

Celý život toužila jenom po tom, aby se stala profesionální společnicí s licencí. Ostatní dívky snily o právnické nebo finančnické kariéře, chtěly se stát lékařkami nebo ředitelkami. Lola věděla, že je zrozená pro sex.

A proč by se neměla živit tím, co uměla nejlíp?

Chtěla být bohatá a žádoucí a obletovaná. Stát se žádoucí jí nepřipadalo těžké. Muži, hlavně starší muži, byli ochotni platit za někoho, kdo vypadal jako Lola. Ale náklady na její profesi byly vyšší, než si vysnila ve svém dívčím pokojíčku v Toledu.

Poplatky za živnostenský list, povinné zdravotní prohlídky, nájem a daně spolkly všechny její zisky. Když splatila poplatky za školení, mohla si dovolit jenom malý jednopokojový byt na nepříliš udržovaném okraji uličky, kde bydlely samé prostitutky.

Pořád to bylo lepší než shánět zákazníky na ulici, jak to provozovalo ještě hodně kolegyň. Ale Lola si dělala zálusk na něco většího a lepšího.

Jednou bude žít v luxusní střešní nástavbě a ponechá si jen zlomek těch nejlepších klientů. Budou ji zvát do nejlepších restaurací, bude létat na exotická místa a starat se o potěšení šlechty a bohatých magnátů.

Byla dost dobrá a rozhodně neměla v úmyslu zůstat na dolním konci žebříčku moc dlouho.

Na to bylo dobré spropitné. Nepředpokládalo se, že profesionálka bude přijímat hotovost nebo dárkové úpisy. Technicky vzato to bylo zapovězené. Jenže všechny to tak dělaly. Pořád ještě byla dost dětinská na to, aby si od některých klientů brala hezké dárečky. Peníze ale spořila takřka nábožně a snila o střešní nástavbě.

Dnes měla schůzku s novým klientem, který požadoval, aby mu říkala tatínku. Nebyla proti, ale počkala se souhlasem, dokud to pořádně neprohráli. Ten chlápek si patrně myslel, zeje první, kdo ji o něco takového poprosil. Faktem ale bylo, že po pouhých pár měsících, co provozovala tuhle praxi, se mohla začít specializovat na pedofily.

Většinou se jim posadila na klín, mazlivě jim říkala, že zaslouží potrestat, a pak jim dovolila, aby jí naplácali na zadeček. Vážně, bylo to skoro jako hra a většina zákazníků byla docela milá.

Když se oblékala, vzala v úvahu přání dnešního zákazníka. Vybrala si proto šaty se zoubkovaným bílým límečkem. Pod tím neměla nic než bílé punčochy. Oholila si ochlupení na ohanbí a byla na příslušných místech holá jako desetiletá holčička.

Prohlédla se v zrcadle a pak si přidala trochu červeně na tváře a nanesla na rty růžový lesk.

Zkusmo se usmála směrem ke dveřím a zrcadlo jí vrátilo věrný odraz téměř dětské a dosud nezkažené tváře.

Zatím si nemohla dovolit bezpečnostní kameru, a tak používala kukátko na dveřích, aby si prohlédla svého zákazníka.

Byl hezký, což ji potěšilo. A byl, jak odhadla, dost starý na to, aby mohl být jejím otcem, což zase nepochybně potěší jeho.

Otevřela dveře a nasadila plachý, stydlivý úsměv. „Ahoj, tatínku."

Nechtěl ztrácet čas. To bylo jediné, čeho se mu momentálně nedostávalo. Usmál se na ni. Na děvku byla hezká. Hned jak se zavřely dveře, jí sáhl pod sukni a přesvědčil se, zeje vyholená. Potěšilo ho to. Půjde to rychle, protože se snadno vzruší.

„Tatínku!" Lola podle své role vyjekla a pak se zachichotala. „To je ošklivé."

„Slyšel jsem, že jsi zlobila." Sundal si kabát a úhledně ho složil vedle sebe, zatímco Lola se na něj nepřestávala culit. Třebaže si namazal ruce, aby nezanechával otisky, dával si pozor, aby se v bytě nedotýkal ničeho jiného než Loly.

„Byla jsem hodná, tatínku. Moc hodná."

„Byla jsi zlobivá, broučku." Vytáhl z kapsy malou videokameru a postavil ji proti úzké posteli, kterou Lola zaplnila polštáři a plyšovými zvířátky.

„Budeš mě fotit?"

„Správně."

Chtěla mu říct, že ho to bude stát něco navíc, ale pak se rozhodla, že mu to poví, až skončí. Klienti zpravidla nestáli o to, aby je vracela od jejich fantazií do reality. Říkali jim to na školení.

„Lehni si do postýlky."

„Ano, tatínku." Uložila se mezi polštáře a veselá zvířátka.

„Slyšel jsem, že sis sahala na ošklivá místa."

„Ne, tatínku."

„Tatínkovi se nesmí lhát. Musím tě potrestat, ale pak ti tam dám pusinku a spravíme to." Když se usmála, přešel k posteli. „Zvedni si sukni a ukaž mi, kde jsi na sebe sahala."

Tahle část Lolu nebavila. Líbilo se jí, když ji hladili nebo pleskali, ale její vlastní dotyky ji nijak nevzrušovaly. Ale nadzdvihla si sukni a

dala si záležet, aby její pohyby byly plaché a váhavé, jako by věděla, že dělá něco špatného. Byla si jistá, že to tak chce.

Pohled na mnutí jejích útlých prstů ho vzrušil. Koneckonců ženy jsou určeny k tomu, aby sloužily muži, který je chce, pro potěšení.

Jaké to je?“

„Měkké,“ zamumlala. „Sáhni si, tatínku. Sáhni si, jak je to měkké.“

Položil své ruce přes její, a když do ní vsunul prst, cítil, že mu začíná erekce. Bude to rychlé, rychlé pro oba.

„Rozepni si šaty,“ nařídil jí a neustále se jí drobně dotýkal, zatímco si rozepínala šaty odshora až dolů. „Otoč se.“

Potom ji začal pomalu pleskat na svěží pevné půlky, až jí smetanově bílá pleť zčervenala, zatímco Lola v reakci na to naoko sténala.

Nezáleželo ostatně na tom, jestli ji to bude bolet nebo ne. Zaplatí jí za to.

„Hodná holčička.“ Měl už plnou erekci a cítil, jak v něm tepe krev.

Pořád se ale ještě ovládal, a když se svlékal, byly jeho pohyby opatrné a přesné. Když byl sám nahý, obkročmo se na ni posadil a přejížděl jí rukama po hrudi a hnětl jí ňadra. Je tak mladá, pomyslel si a vzrušoval se strachem z toho, že se těší z těla, které teprve dospívá.

„Tatínek ti ukáže, jak odměňuje hodné holčičky.“

Přál si, aby ho vzala do úst, ale nemohl si dovolit to riziko. Podle jejího zdravotního záznamu používala antikoncepci, která likvidovala sperma ve vagině, ale nikoli orálně.

Místo toho jí nadzdvihl boky, dráždivě pomalu jí zespodu masíroval hýždě a potom do ní divoce pronikl.

Byl bezohlednější, než oba čekali. Po prvním mohutném vniknutí proto rychle změnil taktiku. Nechtěl ji zranit do té míry, aby vykřikla. I když na takovémhle místě by si toho sotvakdo všiml.

Byla zatím okouzlujícím způsobem nezkušená a naivní. Nasadil pomalejší, jemnější rytmus, který, jak zjistil, prohluboval jeho vlastní potěšení.

Pohybovala se pod ním dobře, intuitivně s ním srovnala krok a vycházela mu vstříc. Měl dojem, že se nemýlí, když usuzuje, že Lola všechny své steny a výkřiky nesimuluje. Cítil, zeje vzrušená a rozpálená, a dělalo mu dobře, že vyvolal skutečný orgasmus i u prostitutky.

Pak zavřel oči a sám dospěl k vyvrcholení.

Hluboce vzdychala a svíjela se do polštáře. Bylo to dobré, o mnoho lepší, než čekala. A doufala, že právě získala dalšího stálého zákazníka.

„Byla jsem hodná holčička, tatínku?“

„Moc, moc hodná holčička. Ale ještě jsme neskončili. Otoč se.“

Když se obracela, vstal a odsunul se z dosahu kamery. „Teď se budeme dívat na video, tatínku?“

Jenom zavrtěl hlavou.

Stále hrála svou roli a žvatlala. „Mám ráda video. Můžeme se podívat, a pak mi znovu ukážeš, jak mám být hodná holčička.“

Usmála se na něj a doufala, že jí to vynese příplatek. „Teď jsem na řadě já. Ráda na tebe budu sahat.“

Pousmál se a vytáhl z kapsy kabátu SIG 210 s tlumičem. Všiml si, jak nechápavě zamrkala, když na ni namířil.

„Co to je? Přinesl jsi mi hračku?“

Nejprve ji střelil do hlavy. Zbraň vydala stěží malé škytnutí. Chladnokrevně ji střelil znovu mezi mladá, pevná prsa a hned nato do slabin.

Pak vypnul kameru, pečlivě Lolu naaranžoval mezi krví nasáklé polštáře a plyšová zvířátka.

„To by nebyl život pro takovou mladou dívku,“ řekl jí jemně, uchopil kameru a natočil poslední scénu.

Kapitola pátá

Eva se těšila na něco sladkého. Strávila skoro celý den tím, že svědčila u soudu, a polední přestávku jí zabral telefonický rozhovor s práskačem, který ji přišel na padesát dolarů a zajistil jí hubený předstih v pátrání v případu pašování, z něhož se nakonec vyklubaly dvě vraždy, jimiž si lámala hlavu skoro dva měsíce.

Teď potřebovala rychlý přísun cukrové náhražky, než vyrazí domů a začne se připravovat na večerní schůzku s Roarkem.

Mohla zastavit u kteréhokoliv z řetězců s instantními potravinami, kde by ani nemusela vystupovat z auta, ale poslední dobou si oblíbila malé lahůdkářství na rohu západní Sedmdesáté osmé, přesto, nebo možná právě proto, že majitelem byl Francois, neotesaný uprchlík s hadíma očima, který utekl do Ameriky, když francouzskou vládu před nějakými čtyřiceti lety svrhla Sociálně reformní armáda.

Nenáviděl Ameriku a Američany a SRA byla rozprášena už za šest měsíců po puči, ale Francois už zůstal a za pultem svého obchůdku střídavě vrčel na své zákazníky, naříkal na osud a s tajným potěšením přijímal uštědřované urážky.

Eva ho oslovovala Franku, jenom aby ho ještě víc naštvala, a stavovala se u něj nejméně jednou do týdne.

Když vstoupila dovnitř, byla úplně zabraná do výběru laskomin. Nemusela ale ani čekat, než dozní tichý svist automaticky se zavírajících dveří, když jí instinkt napověděl, že tu něco nehraje.

Muž, který stál u pultu, k ní byl otočen zády. Měl na sobě objemnou bundu s kapuci, která zakrývala všechno kromě jeho výšky, a ta stála za to.

Měřil bezmála dva metry, jak odhadla, a vážil nejmíň sto dvacet kilo. Ani nepotřebovala vidět Francoisův hubený, vystrašený obličej, aby jí došlo, že nastanou potíže. Cítila je stejně jako silnou, ostrou vůni zeleninového pyré, které bylo dnešní specialitou.

Téměř okamžitě, ještě než doznělo klinkání zvonku nade dveřmi, zavrhla myšlenku na zbraň.

„Tamhle se postav, mrcho. Hned.“

Muž se otočil. Eva si všimla, že má bledě zlatou pleť, prozrazující multietnický původ, a zoufalý výraz v očích. Zároveň s tím, jak si vrývala do paměti jeho popis, zpozorovala malý kulatý předmět, který muž držel v dlani.

Podomácku vyrobená výbušnina mohla přinést fůru starostí. Mnohem horší ale bylo, že se chvěla, jak se na ni přenášel nervózní třes mužových rukou. Podomácku vyráběné výbušné směsi byly notoricky nestálé. Ten idiot je nejspíš všechny zabije. Vyslala směrem k Francoisovi rychlý varovný pohled. Jestli ji osloví jako poručíka, budou z nich rychle cáry masa.

Držela obě ruce tak, aby na ně dobře viděl, a pomalu se blížila k pultu.

„Nebudu dělat potíže," řekla a nechala hlas přeskakovat stejně nervózně, jako se chvěly mužovy ruce. „Prosím, mám doma děti."

„Drž hubu. Sklapni. A na podlahu. Dolů na tu zasranou podlahu."

Eva si klekla a zajela rukou pod sako, kde měla zbraň.

„A ty rychle," nařídil muž Francoisovi a šermoval rukou držící smrtící hrudku. „Chci všechno. Hotovost i šeky. Rychle."

„Dneska byl špatný den," kňoural Francois. „Musíte pochopit, že obchod není to, co býval. Vy Američané…"

„Chceš ochutnat?" přerušil ho muž a cpal mu pod nos výbušninu.

„Ne, ne." Francois v panice vyťukával třesoucími se prsty bezpečnostní kód. Když se pokladna otevřela, Eva zaznamenala, že lupič se podíval nejprve dovnitř a hned potom zamířil jeho pohled vzhůru, přímo do bezpečnostní kamery, která celou situaci pilně nahrávala.

Viděla, jak si uvědomil, že jeho obličej už je zaevidován a ze záznamu jej nevymažou žádné peníze celého New Yorku. Výbušnina by mohla, pokud ji při útěku mrští přes rameno zpátky do krámku a pak se rychle vmísí do pouličního ruchu.

Zhluboka se nadechla jako potápěč, který se chystá ponořit. Solidní úder vyrazil výbušninu mužovi z ruky. Eva slyšela výkřik, nadávky i modlitbu. Chytila hrudku konečky prstů a oba muži ji sledovali. Hned jak ji pevně sevřela v dlani, lupič na ni zaútočil.

Udeřil ji spíš hřbetem ruky než pěstí a Eva si uvědomila, že má štěstí. V hlavě se jí rozsvítily hvězdičky, jak narazila do stojanu se sójovými tyčinkami, ale hrudku neupustila. Měla ještě čas si uvědomit, že

ji chytila špatnou rukou, když se pod ní poroučel stojánek. Pokusila se levou rukou vytáhnout zpod saka zbraň, ale dopadlo na ni sto dvacet kilo vzteku a zoufalství.

„Zmáčkni alarm, sakra," křičela na Francoise, který stál jako socha a naprázdno polykal. „Spusť ten zatracený alarm!" Pak jí nový úder do žeber vyrazil dech. Tentokrát muž použil pěst.

Křečovitě vzlykal a škrábal a kroutil jí rukou, aby se dostal k výbušnině. „Potřebuju prachy. Potřebuju je. Zabiju tě. Zabiju všechny."

Podařilo se jí uvolnit si koleno. Starý dobrý úder do slabin jí daroval pár vteřin, ale nebyl dost silný na to, aby muže ochromil.

Znovu uviděla hvězdičky, když jí mrštil ze strany na pult. Zasypala ji sprška nejrůznějších sladkých tyčinek.

„Ty zkurvysyne," slyšela se rytmicky opakovat, když ho třikrát zasáhla přímo do obličeje. Z nosu se mu spustila krev, ale stačil ji popadnout za ruku.

Věděla, že se ji chystá zlomit. Věděla, že ucítí tu ostrou bolest a uslyší suchý praskavý zvuk lámané kosti.

Právě když se nadechovala, aby začala ječet, přestala ji jeho váha tížit.

S hrudkou stále v ruce se překulila na stranu a popadala dech. Ze své polohy dobře viděla naleštěné černé boty, které vždycky znamenaly oddíl rychlého nasazení.

„Zajistěte ho." Krátce a bolestivě zakašlala. „Pokus o loupežné přepadení, nedovolené ozbroj ování, držení výbušniny, ublížení na těle." Chtěla ještě připojit, že napadl policistku a bránil se zadržení, ale nestačila se identifikovat, takže by porušila předpisy.

„Jste v pořádku, paní? Máme zavolat doktora?"

Nechtěla doktora. Chtěla tu mizernou sladkou tyčinku. „Jsem poručík," opravila je. Tápavě se vztyčila a vytáhla průkaz. Všimla si, že lupič už je v poutech a že jeden z policistů měl dost rozumu, aby ho zneškodnil pendrekem.

„Potřebujeme bezpečnostní box – rychle." Dívala se, jak oba policisté zbledli, když uviděli, co drží v dlani. „Tahle prskavka má dost páry. Rychle s tím pryč."

„Poručíku." Policista byl vmžiku zpátky s černou skříňkou, která se používala k transportu a deaktivaci výbušnin. Nikdo nepromluvil.

Sotva dýchali.

„Obviňte ho," opakovala Eva. Jakmile byla výbušnina bezpečně uložena, začalo jí kručet v žaludku. „Napíšu zprávu. Vy patříte k stotřiadvacáté divizi, viďte?"

„To si pište, poručíku."

„Dobrá práce." Ulevila zraněné ruce a shýbla se pro tyčinku, na níž nebyly znát známky zápasu. „Jdu domů."

„Nezaplatila jste mi tu tyčinku," volal za ní Francois.

„Jdi do háje, Franku," zavolala na něj a šla dál.

Incident způsobil, že se opozdila. Dorazila tak do Roarkeovy rezidence až v 7.10. Vzala si prášek, který se dal koupit bez lékařského předpisu, aby ulevila bolesti, kterou pociťovala v paži a v rameni. Pokud se to do dvou dnů nezlepší, bude muset na prohlídku.

Nesnášela doktory.

Zaparkovala a chvilku si prohlížela Roarkeův dům. Víc než co jiného připomínal pevnost. Jeho čtyři podlaží se tyčila proti ojíněným stromům Central Parku. Byla to jedna z těch starých kamenných budov, postavených před téměř dvěma sty lety, pokud ji neklamal zrak.

Byla tam spousta skla a za okny zlatě zářila světla. Také si všimla střežené brány, za níž byly do umných vzorců vysázeny stálozelené keře a stromy. Ale ještě působivější než nádhera architektury domu a okolí bylo ticho. Nebyly tu slyšet žádné zvuky města, které je obklopovalo.

Ticho nerušilo kvílení dopravy ani chaos proplétajících se chodců. Dokonce i nebe nad hlavou bylo neznatelně odlišné od oblohy, na niž byla zvyklá v rušném centru města. Tady mohla pozorovat hvězdy a ve výhledu jí nepřekáželo neustálé křižování letadel.

Žije se tu asi pěkně, když si to můžete dovolit, pomyslela si a nastartovala auto. Popojela k bráně a připravila se na kontrolu. Spatřila ale, jak zablikalo červené světlo skeneru a pak se téměř nezvučně otevřela vrata.

Takže to naprogramoval, aby mohla hladce projet; nebyla si jistá, jestli ji to má potěšit, nebo zneklidnit. Projela branou, krátce popojela a zastavila před žulovými schody.

Otevřel jí uniformovaný sluha. V životě ještě, s výjimkou starých filmů, neviděla sluhu, ale tenhle rozhodně nezklamal její fantazii. Byl stříbrovlasý a měl na sobě upjatý tmavý oblek s pevně uvázanou staromódní vázankou.

„Madam je jistě poručík Dallasová."

Z jeho hlasu zaznával slabý akcent, který svědčil o britském a zároveň o slovanském původu. „Mám schůzku s Roarkem."

„Očekává vás." Uvedl ji do rozlehlé haly s vysokým stropem, která vypadala víc jako vstupní prostor nějakého muzea nežli jako domov.

Zářil tam křišťálový lustr, jehož světlo dopadalo na naleštěnou dřevěnou podlahu, pokrytou vzorovaným kobercem v odstínech rudé a zelené. Vlevo se do patra stáčelo schodiště s vyřezávaným zábradlím.

Na zdech visely obrazy, jež jí připomínaly školní výlet na výstavu francouzských impresionistů ze století, které nebyla schopna přesně určit. Kunsthistorici počátku jedenadvacátého století vyzdvihovali hlavně jejich venkovské scenérie a úžasnou hru barev."

Žádné hologramy ani oživlé sochy. Jen malba a plátno.

„Mohu vám vzít kabát?"

Otočila se k němu a zazdálo se jí, že v těch nevypočitatelných očích postřehla záblesk blahosklonnosti.

Vyklouzla z rukávů a pozorovala, jak opatrně bere do pěstěných prstů její kožený plášť.

Kruci, přece z něj všechnu krev setřela.

„Tudy, poručíku. Počkejte laskavě chvilku v saloně, Roarke má právě zaoceánský hovor."

„Jistě."

I v saloně si připadala jako v muzeu. V krbu hořel oheň. Oheň z opravdových dřevěných polen v krbu vytesaném z lápisu a malachitu. Lampy zářily jako drahokamy. Dvě pohovky byly bohatě vypolstrovány a opakovaly se na nich barevné motivy drahokamů. Nábytek byl dřevěný a vyleštěný téměř do bolestného lesku. Tu a tam byly umístěny umělecké předměty. Sošky, mísy a broušené sklo.

Podpatky jejích vysokých bot cvakaly po dřevěných parketách, potom je ztlumil koberec.

„Mohu nabídnout nějaké občerstvení, poručíku?"

Ohlédla se na sluhu a s pobavením zjistila, že stále drží její kabát ve dvou prstech jako špinavou rohožku. „Ráda. Co tam máte, pane…?“

„Summerset, poručíku. Říkejte mi prostě Summerset. Jsem si jist, že vám mohu nabídnout cokoli, na co byste měla chuť.“

„Má ráda kávu,“ řekl Roarke cestou z haly, „ale myslím, že nepohrdne Montcartem ročník čtyřicet devět.“

Summerset vyvalil oči, tentokrát, jak se Evě zdálo, hrůzou. „Ročník čtyřicet devět, pane?“

„Ano. Díky, Summersete.“

„Hned, pane.“ Spěchal pryč, kabát v ruce a záda strnulá.

„Promiňte, že jsem vás nechal čekat,“ spustil Roarke, a pak se mu oči zúžily a ztmavly.

„To je v pořádku,“ řekla Eva, jak se k ní blížil. „Jen jsem se… Co to…“

Cukla bradou, když ji za ni uchopil, ale držel ji pevně a natočil jí levou tvář ke světlu. „Máte tady modřinu…“

Měl ledově chladný hlas, když to říkal. Jeho oči pozorně zkoumaly zranění, ale nemohla z nich nic vyčíst.

Prsty měl teplé a citlivé, a jak se jí dotýkal, pocítila vnitřní napětí. „Potyčka kvůli kousku čokolády,“ pokrčila rameny. Zadíval se jí do očí o poznání déle, než bylo příjemné. „Kdo vyhrál?“

„Já. Ten, kdo se postaví mezi mě a jídlo, dělá chybu.“

„To si budu pamatovat.“ Pustil ji a dal si ruku do kapsy. Toužil se jí znovu dotknout. Znepokojilo ho, že by rád prsty vyhladil zranění, které jí hyzdilo tvář. „Doufám, že schválíte dnešní jídelníček.“

„Jídelníček? Nepřišla jsem na večeři, Roarkeu, přišla jsem si prohlédnout vaši sbírku zbraní.

„To zvládnete obojí.“ Otočil se k Summersetovi, který přinášel podnos s odzátkovanou láhví vína barvy zralé pšenice a dvě sklenky z broušeného skla.

„Ročník čtyřicet devět, pane.“

„Díky. Naliji to sám.“ Uchopil láhev a řekl: „Myslím, že tahle značka vám bude vyhovovat. Co postrádá na delikátnosti…“ podával jí skleničku, „to vyrovnává výrazností.“ Přiťukl si s ní, až sklo zazvonilo a přihlížel, jak usrkává.

Panebože, to je obličej, pomyslel si. Všechny ty úhly a výraz, emoce a sebeovládání. Teď zrovna bojovala se snahou nedat najevo překvapení a potěšení z vína, které chutnala na jazyku. Těšil se, až on ochutná její chuť a vůni.

, Je dobré?“ zeptal se.

„Je.“ Jako kdyby jí do hrdla stékalo zlato. „To jsem rád. Montcart byla moje první vinná investice. Posadíme se a trošku se ohřejeme u ohně?“

Bylo to lákavé. Už se skoro viděla, jak tam sedí, nohy pohodlně natažené k sálajícímu ohni, a usrkává při tančících záblescích plamene víno.

„Nepřišla jsem na společenský dýchánek, Roarkeu. Vedu vyšetřování vraždy.“

„Tak mě můžete vyšetřovat při večeři.“ Vzal ji pod paží, ale nadzdvihl obočí, když ztuhla. „Myslel jsem si, že žena, která svede bitku kvůli sladké tyčince, ocení pořádný kus masa, středně propečený.“

„Steak?“ Musela se ovládnout, aby se jí nezačaly sbíhat sliny. „Skutečný steak, z krávy?“

Usmál se. „Právě přiletěl z Montany. Ten steak samozřejmě, ne ta kráva.“

Když váhala, potřásl hlavou. „No tak, poručíku. Pochybuju, že by kousek masa ovlivnil vaše vyšetřovací metody.“

„V tomhle případě podplatit už se mě někdo pokoušel,“ zamumlala a vzpomněla si na Charlese Monroea a jeho černý župan.

„Čím?“

„Ničím tak zajímavým jako steak.“ Dlouze se na něj zadívala. „Pokud budou důkazy svědčit ve váš neprospěch, půjdu po vás.“

„Nic jiného ani nečekám. Tak pojďme jíst.“

Vedl ji do jídelny. Další broušené sklo, naleštěné dřevo, krb, tentokrát obložený růžovým žilkovaným mramorem. Žena v černé uniformě jim servírovala předkrmy, kraby ve smetanové omáčce. Přinesla víno a naplnila jim sklenky.

Eva, která málokdy věnovala pozornost svému vzhledu, si najednou přála, aby na sobě měla něco vhodnějšího pro takovou příležitost než džínsy a svetr.

„Povězte mi, jak jste zbohatl?“

„Různě.“ Zjistil, že se na ni rád dívá.

„Tak mi řekněte alespoň jeden způsob.“

„Hrozně jsem po tom toužil,“ řekl a nechal význam věty chvilku vyznít.

„To nestačí.“ Zvedla skleničku a zpříma na něj pohlédla. „Zbohatnout touží víc lidí.“

„Asi netouží dost naléhavě. Bojovat za to. Podstoupit rizika.“

„Ale vy ano.“

„Já ano. Být chudý je… nepohodlné. Já mám rád pohodlí.“

Nabídl jí banketku ze stříbrné mísy, neboť jim zrovna přinášeli salát – křehké zelené listy posypané jemně aromatickými bylinkami. „Nejsme tak rozdílní, Evo.“

„Vlastně máte pravdu.“

„Vy jste taky chtěla být policajtem dost silně na to, abyste za to bojovala. Vám připadá nepohodlné přestupování zákonů. Já dělám peníze, vy děláte spravedlnost. Nic z toho není snadné.“ Na moment se odmlčel. „Víte, co chtěla Sharon DeBlassová?“

Váhala s vidličkou ve vzduchu, a pak napíchla křehké sousto. „Co myslíte, že chtěla?“

„Moc. Sex bývá způsob, jak jí dosáhnout. Měla dost peněz na to, aby mohla žít pohodlně, ale chtěla jich víc. Peníze jsou taky moc. Chtěla mít moc nad svými klienty, nad sebou, a ze všeho nejvíc chtěla získat moc nad svou rodinou.“

Eva nechala klesnout vidličku. Ve světle ohně a v plamének svíček mihotajících se na skle vypadal nebezpečně. Ne tak, že by se ho žena musela bát, ale že by po něm mohla začít toužit. Po očích mu přebíhaly stíny a nedalo se z nich nic vyčíst.

„To je docela odvážné tvrzení na to, že jste ji skoro neznal.“

„Netrvá mi dlouho utvořit si názor, zvláště když je to tak zřejmé. Neměla v sobě vaši hloubku ani vaše sebeovládání, chybělo jí vaše soustředění na cíl.“

„O mně se teď nebavíme.“ Opravdu nechtěla, aby o ní mluvil ani aby se na ni takhle díval. „Váš názor tedy je, že prahla po moci. Usilovala o ni dost na to, aby ji někdo zabil, než jí získá příliš mnoho? Zakousla se do moc velkého sousta?“

„To je zajímavá teorie. Otázka je do jakého sousta? Do čeho nebo do koho?“

Obsluhovala je tatáž mlčenlivá servírka, která sklidila saláty a přinesla velké čínské talíře s ještě prskajícími steaky a tenkými zlatavými plátky grilovaných brambor.

Eva čekala, dokud nebyli sami, a pak zakrojila do masa. „Když někdo shromáždí hodně peněz a majetku a získá vlivné postavení a společenský status, má co ztratit.“

„Tak teď zase mluvíme o mně – další zajímavá teorie.“ Seděl tam a jeho oči prozrazovaly, že ho zajímá, co Eva říká, ale dosud to bral pobaveně. „Takže mě podle vás nějakým způsobem vydírala, a já, místo abych jí zaplatil nebo abych ji nebral vážně, jsem ji zabil. Vyspal jsem se s ní alespoň napřed?“

„To musíte říct vy mně.“

„Do scénáře by se to hodilo, když vezmeme v úvahu její profesi. Vy nejspíš máte zákaz poskytovat o tomhle případu informace pro tisk, ale nevyžaduje příliš námahy vyvodit, že za tím byl sex. Takže jsem se s ní nejprve vyspal a pak jsem ji zastřelil… pokud tedy pojedeme podle vaší teorie.“ Ukrojil si kousek masa, rozkousal ho a spolkl. „Je tu ale malý problém.“

„Což je?“

„Nejspíš řeknete, že jsem trochu staromódní. Nemám rád násilí na ženách, v žádné podobě.“

„Je to staromódní právě v tom, že říkáte na ženách. Víc by se hodilo říct, že nemáte rád násilí na lidech vůbec, v jakékoliv podobě.“

Pokrčil elegantními rameny. „Jak jsem řekl. Nerad ve světle svíček pozoruji, jak máte zhmožděnou tvář.“

Překvapilo ji, že se natáhl a jemně se dotkl poraněného místa.

„Jsem si jist, že by mi bylo ještě mnohem nepříjemnější zabít Sharon DeBlassovou.“ Přestal ji hladit a znovu se pustil do jídla. „Ačkoliv je o mně známo, že velmi zřídka dělám i to, co je mi nepříjemné. Když je to nezbytné. Jak vám chutná?“

„Velice.“ Místnost, světlo i jídlo byly víc než jen velice dobré. Bylo to jako být v jiném světě. „Kdo k čertu jste, Roarkeu?“

Usmál se a ťukl do její skleničky. „Vy jste polda. Zjistěte to.“

To tedy zjistí, slíbila sama sobě. Než dokončí tenhle případ, přijde na to. „Jaké další teorie máte o Sharon DeBlassové?“

„Žádnou jinou. Měla ráda vzrušení a risk. Nijak jí nedělalo těžkou hlavu, když uvedla do rozpaků ty, kdo ji milovali. Ale přitom byla…“

Eva se zaujatě naklonila blíž. „Co? Pokračujte, dokončete myšlenku.“

„K politování,“ řekl tónem, který Evu utvrdil, že neměl na mysli nic víc a nic méně, než co právě řekl. „Pod vším tím leskem v ní byl nějaký smutek. Na sobě si vážila jedině svého těla. Tak ho používala jako nástroj potěšení a zároveň jím působila bolest.“

„.Nabídla se vám?“

„Přirozeně, a počítala s tím, že její nabídku přijmu.“

„Proč jste nepřijal?“

„Už jsem vám to vysvětlil. Můžu jen dodat, že v posteli dávám přednost jiným typům žen, a že mám rád iniciativu na své straně.“

Bylo toho ještě víc, ale to si nechal pro sebe.

„Dáte si ještě steak, poručíku?“

Pohlédla na talíř a uvědomila si, že až na vzorek talíře snědla úplně všechno. „Díky, mám dost.“

„Dezert?“

Netěšilo ji, že musí odmítnout, ale už se cítila zavázána víc než dost. „Ne. Teď bych se ráda podívala na vaši sbírku.“

„Pak si tedy necháme kávu a zákusek na později.“

Vstal a nabídl jí ruku. Eva se na něj nepatrně zamračila a vstala od stolu.

Roarke ukázal ke dveřím a vedl ji zpátky halou po schodišti do prvního patra.

„To je pořádný dům pro samotného člověka.“

„Myslíte? Já si zase myslím, že váš byt je pro jednu ženu až příliš malý.“ Když se bez dechu zastavila, zakřenil se na ni. „Evo, vy přece víte, že mi ten dům, kde bydlíte, patří. Určitě jste si to zjistila, když jsem vám poslal tu pozornost.“

„Měl byste tam poslat instalatéra,“ řekla na to. „Ze sprchy mi teče teplá voda jen deset minut.“

„Poznamenám si to. Tudy nahoru.“

„Jsem překvapená, že tu nemáte výtah.“

„Ale mám. Já sice dávám přednost schodům, ale personál si může vybrat.“

„A váš personál,“ pokračovala Eva. „Neviděla jsem žádné přístroje na dálkové ovládání.“

„Mám jich pár. Ale mám radši lidi než stroje, aspoň většinou. A jsme tu.“

Přiložil dlaň na skener, který sloužil k uzamčení místnosti, a pak otevřel dvojité vyřezávané dveře. Když překročili práh, senzor rozsvítil světla. Ať už čekala cokoliv, bylo to jiné.

Vešli do muzea zbraní: pušky, nože, meče, kuše. Vystaveno bylo i brnění, od středověkých modelů až po nejnovější neprůstřelné vesty z výbavy současné armády. Chrom a ocel i rukojeti osázené drahými kameny se třpytily za sklem vitrín i ze stěn.

Pokud se zbytek domu zdál být jiným světem, než jaký znala, snad by se dalo říci civilizovanějším, pak tady vládl jiný duch. Byla to oslava násilí.

„Proč sbíráte právě zbraně?“ bylo to jediné, nač se zmohla.

„Zajímá mě, čím lidské bytosti v průběhu století zabíjely jiné lidské bytosti.“

Přešel na druhou stranu místnosti a dotkl se koule visící z řetězu, z níž trčely proklatě ostré ostny.

„Tímhle jezdili vyzbrojení do bitev rytíři v dobách ještě před králem Artušem. Tisícovka let…“ Stiskl sérii knoflíků na panelu a vyndal zbraň velikosti lidské dlaně, oblíbený smrtící nástroj pouličních gangů účastnících se městských nepokojů ve 21. století. „A tohle je něco méně těžkopádného, ale stejně smrtícího. Vývoj, který nepřinesl žádný pokrok.“

Uložil zbraň zpátky, zavřel zásuvku a zakódoval ji. „Ale vy máte zájem o něco mladšího než řemdih a staršího než tohle. Říkala jste osmatřicítka, Smith & Wesson. Model deset.“

Je to strašná místnost, myslela si Eva. Strašná, ale fascinující. Dívala se na něj a uvědomovala si, že elegantní násilí se k němu dokonale hodí.

„Sestavit takovou sbírku musí trvat roky.“

„Patnáct let,“ řekl, jak přecházel po podlaze bez koberců do další sekce. „Teď už je to skoro šestnáct. Svoji první pistoli jsem získal, když mi bylo devatenáct – od člověka, který jí mířil na mou hlavu.“

Zamračil se. Neměl v úmyslu jí to říkat.

„Hádám, že se netrefil,“ reagovala Eva, když se k němu připojila.

„Na chvilku jsem se ho zbavil kopnutím do slabin. Šlo o devítimilimetrovou berettu, poloautomat, který propašoval z Německa. Hodlal mě s její pomocí zbavit nákladu, který jsem pro něj převážel, a ušetřit tak za transport. Nakonec jsem dostal dopravné, náklad i berettu. A tak se díky jeho mizernému úsudku zrodily Roarke Industries. Tohle je ta, o kterou se zajímáte,“ dodal a ukazoval na zeď. „Předpokládám, že si ji vezmete a dohaduji se, že ji pošlete do laboratoře a budete zjišťovat, zda se z ní nedávno vystřelilo, zda na ní jsou nějaké otisky prstů a tak dále.“

Pomalu přikyvovala a její mozek zatím pilně pracoval. Jenom čtyři lidé věděli, že vražedná zbraň zůstala na místě činu. Ona, Feeney, náčelník a vrah. Roarke byl buď nevinný, anebo hodně rafinovaný.

Ráda by věděla, jestli by mohl být obojí najednou.

„Cením si vaší spolupráce.“ Eva vyndala z kabely pečeť a natáhla se pro stejnou zbraň, jejíž jeden exemplář už policie zajistila na místě vraždy. Hned si všimla, že je to jiná zbraň, než na kterou ukazoval Roarke. Oči jí sklouzly na Roarkea. Pozorněji sledoval. Třebaže její ruka nad policí zaváhala, řekla si, že mu to došlo. „Která je to?“

„Tahle.“ Poklepal na polici hned pod osmatřicítkou. Když ji zapečetila a vsunula do kabelky, zavřel sklo. „Samozřejmě není nabitá, ale mám střelivo, pokud si chcete vzít vzorek.“

„Děkuji vám. Zaznamenám do spisu, že jste spolupracoval.“

„Vážně?“ Usmál se, vyndal ze zásuvky krabičku a podal ji Evě. „A co ještě zaznamenáte, poručíku?“

„Všechno, co tam bude patřit.“ Přidala do kabely ještě krabičku se střelivem, vytáhla notebook, vyťukala své identifikační číslo, datum a popis věcí, které si brala s sebou. „Tady máte stvrzenku.“ Podávala mu proužek papíru, který jí notebook vytiskl. „Vrátíme vám to, jak nejdříve to půjde, pokud to nebude patřit mezi důkazní předměty. V každém případě vás brzy uvědomíme.“

Strčil papír do kapsy a zašátral prsty, co všechno tam má. „Hudební pokoj je v protějším křídle. Můžeme si tam dát kávu a brandy.“

„Pochybuju, že máme stejný hudební vkus, Roarkeu.“

„Možná byste se divila, co všechno máme společného.“

Znovu se dotkl její tváře a tentokrát jí sjel dlaní až na krk. „A co ještě budeme mít společného.“

Ztuhla a zvedla ruku, aby ho odstrčila. Prsty jí obemkl zápěstí. Vmžiku by ho mohla složit na podlahu, říkala si. Ale jenom tam stála, zadržovala dech a cítila, jak se jí zrychlil puls.

Už se nesmál.

„Vy přece nejste zbabělec, Evo,“ řekl jemně, když měl rty jen centimetry od jejích. Vzduch se tetelil očekáváním polibku, dokud Eva nepovolila stisk ruky, kterou proti němu zdvihla na obranu. Přistoupila blíž.

Nepřemýšlela. Kdyby ano, třeba jen na vteřinu, bylo by jí jasné, že porušuje všechna pravidla. Ale chtěla to zkusit. Chtěla to pocítit.

Rty měl hebké, spíš mámily, než že by chtěly vlastnit. Pronikl jazykem za hradbu jejích zubů, aby jí okořenil smysly i chutí.

Z hrudi se jí šířilo horko jako ohnivá koule ještě dřív, než se jí dotkl a bloudil jí rukama po bocích a nahoru pod svetr, po holé kůži.

S užaslým potěšením zjistila, že zvlhla.

To ta její ústa, štědře klenutá a k pokušení zvoucí ústa. Myslel si, že chce jenom je. Ale jakmile ochutnal její polibek, chtěl ji celou.

Přitiskl ji k sobě, až se její pevné tělo začalo chvět. Slyšel, jak se zalyká vášní a dychtivě tiskne svá ústa na jeho.

Zapomněl na trpělivost a sebeovládání, podle nichž řídil svůj život, a podléhal pustošivým účinkům vzrušení.

Teď. Teď a tady. Cítil naléhavou potřebu sblížení.

Strhl by ji na podlahu, kdyby se najednou nebránila, bledá a prudce oddechující.

„To nemůžu.“

„Čerta nemůžete.“

Najednou vypadal nebezpečně. Viděla to stejně jasně jako smrtící zbraně kolem nich. Někteří muži vyjednávali, když něco chtěli. Jiní muži si jen brali.

„Někteří z nás se nemohou poddat tomu, co by chtěli.“

„Kašlete na pravidla, Evo.“

Rozkročil se proti ní. Kdyby ustoupila, popošel by, tak jako lovec jde za kořistí. Ale hleděla na něj zpříma a zavrtěla hlavou.

„Nemůžu ohrozit vyšetřování vraždy jenom proto, že mě fyzicky přitahuje podezřelý.“

„Sakra, já jsem ji nezabil.“

Bylo šokující vidět, jak se přestává ovládat. Slyšet frustraci a zuřivost v jeho hlase a pozorovat, jak se mu změť citů zrcadlí v obličeji. A nejvíc ji polekalo, že mu věří a není si jistá, jestli to není proto, že mu věřit chce.

„To není tak jednoduché, jak si to představujete, že prostě jenom budu brát vaše slovo za dané. Mám práci, kterou musím udělat, mám odpovědnost k oběti a k systému. Musím zůstat objektivní a…“

Jenže si uvědomila, že nemůže. Nemůže.

Zírali na sebe, když najednou začala pípat vysílačka v její kabele.

Ruce se jí ještě trochu třásly, když pro ni sahala. Zadala svoje identifikační číslo. Zhluboka se nadechla a připravila se na hlasové ověření.

„Dallasová Eva, poručík. Prosím zprávu jenom zobrazit, nepřehrávat zvukový záznam.“

Roarke pozoroval její profil, když přijímala vzkaz. Stačilo to, aby zaznamenal změnu v očích; nejprve ztmavly, pak se z nich vytratil cit a zchladly.

Odložila vysílačku, a když se k němu znovu otočila, z ženy, která se mu chvěla v náruči, zbývalo velmi málo.

„Musím jít. Ohledně vašeho majetku zůstaneme ve spojení.“

„To vám jde moc dobře,“ mdle protestoval Roarke. „Hned jste v kůži poldy. A dobře vám padne.“

„To by tedy měla. Nemusíte mě vyprovázet. Trefím sama.“

„Evo.“

Zastavila se ve dveřích a otočila se. Stál tam, postava obklopená symboly násilí. Uvnitř policajtské kůže se ozvalo srdce ženy.

„Ještě se uvidíme.“

Přikývla. „To se spolehněte.“

Nechal ji jít, věděl, že z nějakého zákoutí se vynoří Summerset, podá jí kožený kabát a popřeje dobrou noc.

Když byl sám, vytáhl z kapsy šedivý látkový knoflík, který našel na podlaze své limuzíny a který před chvilkou nahmatal v kapse. Knoflík patřící k přísnému šedivému kostýmu, jejž měla na sobě, když ji poznal.

Když se tak na něj díval a uvědomoval si, že nemá v úmyslu jí ho vrátit, připadal si jako blázen.

Kapitola šestá

Dveře do bytu Loly Starrové hlídal uniformovaný policista. Eva ho skoro litovala, protože se zdálo, že není dost starý ani na to, aby si objednal pivo, a jeho uniforma vypadala, jako by ji právě sundal z ramínka v policejním skladu.

Pracoval v téhle čtvrti jen pár měsíců, a teď musel stát na stráži u mrtvoly. Bylo pro něj už tak dost zlé, že se v jeho rajónu popichovali a rvali různí povaleči závislí na drogách a jiné zkrachovalé existence, ať už pro zábavu, nebo když se domnívali, že jim z toho bude něco koukat.

Podle zápachu linoucího se z bytu Eva usoudila, že tam někdo nedávno zemřel.

Předložila policistovi průkaz. Byl v pozoru od chvíle, kdy vystoupila z žalostné napodobeniny zdviže. Instinkt ji varoval, že když se nebude rychle legitimovat, roztřesený policista se ji nejspíš pokusí zneškodnit.

„Madam," nervózně těkal očima sem a tam a nebyl schopen zaostřit.

„Podejte hlášení.“

„Madam,“ začal znovu a přerývaně se nadechl. „Majitel domu volal naší jednotce, že má v jednom bytě mrtvou ženu.“

„A je tam…,“ sjela pohledem na jmenovku, kterou měl připnutou na hrudi, „strážníku Prosky?“

„Ano, madam, je…“ Těžce polkl a Eva znovu zahlédla v jeho tváři hrůzu.

„Jak jste zjistil, že je oběť mrtvá, Prosky? Zjišťoval jste tep?“

Po tvářích se mu rozlil ruměnec. „Ne, madam. Dodržel jsem služební postup. Obhlédl jsem místo činu a uvědomil velitelství. Provedl jsem pouze vizuální zjištění. Místo činu je neporušené.“

„Majitel domu byl uvnitř?“ Tohle všechno se mohla dozvědět později, ale viděla, jak se uklidňuje a nabývá sebedůvěry, když si vybavuje svůj postup.

„Ne, madam, tvrdí, že tam nebyl. Jeden ze zákazníků, s nímž měla smluvenou schůzku na devátou večer, si stěžoval, a tak to šel majitel zkontrolovat. Odemkl dveře a uviděl ji. Je to jenom jedna místnost, poručíku Dallasová, a ona je… Uvidíte to sama, hned jak otevřete dveře. Hned potom majitel zpanikařil, běžel na ulici a zastavil naši hlídku. Okamžitě jsem ho doprovodil na místo činu, obhlídkou na místě činu jsem zjistil podezřelé úmrtí a nahlásil jsem to.“

„Opustil jste svoje stanoviště, třeba i nakrátko?“

Přestal konečně těkat očima a podíval se na ni. „Ne, madam, totiž poručíku. Chvíli jsem se bál, že se budu muset na okamžik vzdálit. Je to můj první případ, a udělalo se mi špatně.“

„Řekla bych, že jste se držel dobře, Prosky.“ Vyndala ze služebního kufříku ochranný sprej a nanesla si ho na ruce. „Zavolejte na prosekturu a technikům. Je třeba zajistit všechny stopy, a mrtvou musejí odvézt.“

„Ano, madam. Mám zůstat na svém stanovišti?“

„Dokud sem nedorazí technici. Pak můžete na služebně sepsat hlášení.“ Nastříkala si sprej i na boty a ještě se na něj ohlédla. „Jste ženatý, Prosky?“ zeptala se, když si připínala mikrofon na košili.

„Ne, madam. Dalo by se říct, že jsem zasnoubený.“

„Až dokončíte hlášení, vyhledejte svoji přítelkyni. A pamatujte na to, že servírky a alkohol vám neposkytnou takovou útěchu, jako náruč

vaší přítelkyně. Kde najdu majitele domu?“ zeptala se a strčila do dveří.

„Bydlí dole v bytě jedna-A.“

„Vyřiďte mu, ať zůstane k dispozici. Až tady skončím, vyslechnu si ho.“

Vkročila do bytu a zavřela za sebou dveře.

Zkušenost pochůzkáře už měla dávno za sebou, a tak se jí při pohledu na tělo, rány a krví postříkané hračky nezvedl žaludek.

Ale zatrnulo jí srdce.

A pak ji zaplavil hněv, když si všimla starožitné zbraně naaranžované v packách medvídka.

„Byla ještě dítě.“

Bylo sedm ráno. Eva se za celou noc nedostala domů. Urvala hodinku neklidného spánku na židli, s hlavou na desce stolu u sebe v kanceláři, mezi počítačovými zprávami a hlášeními. Na případ Loly Starrové nebyl uvalen kód pět, a tak měla volný přístup k databázím IRCCA, Mezinárodního střediska kriminální činnosti. Zatím jí ale na její dotazy přicházely jen záporné odpovědi.

Byla bledá únavou a snažila se načerpat alespoň trochu energie umělým kofeinem, když se sešla s Feeneym.

„Byla to prostitutka, Dallasová.“

„Ta její licence byla sotva tři měsíce stará. Na posteli měla panenky. A v kuchyni limonádu.“

Nemohla se přes to přenést – všechny ty pošetilé holčičí hračičky, které musela odhrnout z dívčina těla rozprostřeného na levných, legračních polštářcích. Eva si plná zuřivosti připevnila jednu z oficiálních fotografií na stůl.

„Vypadá jako roztleskávačka na střední škole. Místo toho se učila triky a sbírala obrázky nóbl bytů a módních hadrů. Myslíš, že věděla, jak to s ní dopadne?“

„Určitě si neplánovala, že skončí mrtvá. No tak, Dallasová,“ řekl Feeney, „chceš se hádat o pravidlech sexuálních vztahů mezi mužem a ženou?“

„Ne.“ Unaveně se zadívala na fotku. „Ne, ale ťalo mě to, Feeney. Takové dítě.“

„Víš, že taková nebyla.“

„Ale stejně.“ Přinutila se vybavit si okolnosti. „Pitva bude dnes ráno, ale předběžně bych řekla, že už je mrtvá víc než dvacet čtyři hodin. Identifikovali jste zbraň?“

„Je to SIG dva-deset – skutečný rolls-royce mezi pistolemi, rok výroby asi 1980. Dovoz ze Švýcarska. S tlumičem. Ty staré dobré tlumiče vydržely tak maximálně dva tři výstřely. Potřeboval ho, protože byt oběti nebyl zvukově izolován jako u DeBlassové.“

„A tentokrát to neoznámil, což znamená, že nechtěl, aby se na to tak brzy přišlo. Potřeboval se dostat někam jinam,“ uvažovala. Opatrně vzala do ruky kousek papíru, označený pečetí.

DRUHÁ Z ŠESTI

„Jedna týdně,“ řekla tiše. „Prokrista, Feeney, nedává nám moc času.“

„Procházím její záznamy. Na osmou předevčírem měla objednaného nového klienta. Pokud tvoje předběžná zjištění souhlasí, je to náš muž.“ Feeney se neznatelně usmál. „Jmenuje se John Smith.“

„To je trik starší než ta vražedná zbraň.“ Masírovala si obličej. „IRCCA nám asi našeho chlápka nevyplivne.“

„Jen je ještě nezatracuj, pořád procházejí údaje,“ namítal Feeney. Choval k IRCCA ochranitelskou, skoro sentimentální náklonnost.

„Nic nenajdou. Máme co do činění s cestovatelem časem, Feeney.“

Odfrkl si. „To ano, s hotovým Julesem Vernem.“

„Je to zločin typu dvacátého století,“ řekla přes ruce. „Zbraně, násilí, ručně psaný vzkaz na místě činu. Takže náš zabiják je něco jako historik nebo nějaký takový nadšenec. Někdo, kdo si přeje, aby to bylo jako dřív.“

„To si přeje spousta lidí.“

Skončila s masáží. „Ani IRCCA by nám nepomohla zjistit, co se děje v hlavě vraha. Co kruci dělá, Feeney? Co dělá?“

„Zabíjí společnice s licencí.“

„Prostitutky byly vždycky snadným cílem, už od dob Jacka Rozparovače. Je to nebezpečné povolání, a i teď, se vším prověřováním a sledováním, stejně čas od času nějaký klient děvče zabije.“

„Tak často se to zase nestává,“ přemýšlel Feeney nahlas. „Lidi se vyřádí při sadomasochistických praktikách. Většina profesionálních společnic je na tom s bezpečností líp než kantoři.“

„Ale pořád je tu riziko, nejstarší řemeslo prostě provází zločin. Jenže poměry se změnily, alespoň některé. Lidi už málokdy zabíjejí střelnými zbraněmi. Jsou moc drahé a špatně se obstarávají. Sex už nebývá tak často motivem jako dřív. Máme jiné vyšetřovací metody a celý pytel nových motivů. Ale i když si tohle všechno odmyslíš, pořád ještě lidi zabíjejí jiné lidi. Hledej dál, Feeney. Musím si promluvit se svými lidmi.“

„Taky se potřebuješ vyspat.“

„Jindy.“

Obrnila se a napojila se na videofon. Byl čas kontaktovat rodiče oběti.

Od chvíle, kdy Eva vkročila do přepychové recepce Roarkeovy kanceláře v centru města, byla už vzhůru déle než třicet dvě hodiny. Měla za sebou náročný rozhovor se dvěma šokovanými, plačícími rodiči, kterým musela sdělit, že jejich jediná dcera je mrtvá. Zírala na monitor, dokud se jí písmena nezačala míhat před očima.

Rozhovor s Loliným domácím byl také svého druhu dobrodružstvím. Muž měl zatím dost času se vzpamatovat a strávil půl hodiny stížnostmi na nepříjemnou publicitu a možný následný propad nájemného.

To je pěkné vysvědčení pro lidský soucit, pomyslela si Eva.

Sídlo Roarke Industries v New Yorku vypadalo zhruba tak, jak si je představovala. Elegantní štíhlá budova, oslňující lesklými povrchy, se tyčila do výše padesáti poschodí nad Manhattan. Byla ebenově černá, blyštěla se jako mokrý kámen a obtáčely ji dopravní tubusy. Nebe nad ní protínaly diamantově jasné čáry letecké dopravy.

Žádné upatlané grily na nároží, pomyslela si. Žádní výrostci prohánějící se na vzdušných prknech. Pouliční obchod byl v této části Páté avenue zakázán. Zóna tak byla tišší, i když o poznání méně dobrodružná.

Hlavní hala zaujímala plochu bezmála celého bloku a pyšně vystavovala tři restauranty, butik s nebetyčně vysokými cenami, pár specializovaných obchůdků a malý sál, v němž se promítaly umělecké filmy.

Bílé dlaždice měřily aspoň půl metru a svítily jako měsíc. Čiré skleněné eskalátory pilně bzučely, pohledy návštěvníků těkaly vpravo a vlevo, zatímco diskrétní skryté hlasy upozorňovaly návštěvníky na zajímavosti budovy nebo je směrovaly k cíli jejich cesty, totiž do příslušné kanceláře.

Pro ty, kdo se chtěli po budově porozhlédnout sami, bylo k dispozici víc než tucet pohyblivých map.

Eva došla k monitoru, který jí zdvořile nabídl pomoc.

„Roarke," řekla, naštvaná, že jeho jméno není na mapě budovy uvedeno.

„Lituji." Hlas vycházející z počítače lezl nevyspalé Evě na nervy a svou snahou o konejšivost ji ještě více podráždil. „Tuto informaci nemohu zprostředkovat."

„Roarke," zopakovala Eva a tentokrát přidržela před obrazovkou policejní odznak. Netrpělivě čekala, zatímco počítač její odznak nepochybně prověřoval.

„Pokračujte, prosím, do východního křídla, poručíku Dallaso-vá. Vyzvednou vás tam."

„Rozumím."

Eva se vydala chodbou.

„Dobrý den, poručíku." Žena s bílými vlasy, oblečená ve vražedně červeném kostýmu, se profesionálně usmála. „Následujte mě, prosím."

Vsunula tenkou kartu s bezpečnostním kódem do otvoru a položila dlaň na černé sklo ověřující otisky. Zeď se rozestoupila a Eva spatřila soukromou zdviž. Vstoupily do ní společně a Evu nepřekvapilo, když zmáčkla tlačítko do nejvyššího patra. Byla si jistá, že Roarkeovi nebude dost dobré nic jiného než nejvyšší patro.

Její společnice cestou nahoru mlčela. Šířila kolem sebe diskrétní vůni, která ladila s jejím pěkným účesem. Eva tajně obdivovala ženy, které bez viditelného úsilí vypadaly od hlavy až k patě bez poskvrnky.

V konfrontaci s tichou nádherou, která ji obklopovala, si položila otázku, zda už by taky nebylo načase utratit peníze za pořádný účes.

Než si mohla na tak zásadní věc odpovědět, dveře se tiše otevřely do předpokoje o rozměrech menšího bytu, pokrytého bílým kobercem. Bylo tam množství sytě zelených rostlin: fíkusů, palem, a dokonce něčeho, co vypadalo jako svída krvavá a co právě kvetlo, i když to bylo evidentně mimo sezónu. Vzduch voněl celým lánem hvozdíků, přecházejících od odstínů růžové až po sytě fialovou.

Zimní zahrada s pohodlnými pohovkami, naleštěnými dřevěnými stolky a mosaznými lampami s barevnými stínidly se rozprostírala kolem prostoru pro návštěvníky. Uprostřed bylo kruhové pracoviště, pilně obsluhované dvěma muži a ženou s takřka baletní kreací pohybů.

Průvodkyně Evu navigovala do skleněné chodby. Při pohledu dolů bylo vidět Manhattan. Z reproduktorů se linula hudba. Mozarta Eva nepoznala. S hudbou se seznámila někdy po svých desátých narozeninách.

Žena v kostýmu se zastavila a znovu jí věnovala perfektně nacvičený úsměv. Pak promluvila do skrytého mikrofonu: „Je tu poručík Dallasová, pane."

„Pošlete ji dovnitř, Caro. Díky."

Caro znovu přitiskla dlaň na sklo. „Běžte dál, poručíku," vyzvala ji, když se vstupní panel odsunul.

„Děkuji." Eva se dívala, jak bez známek zájmu odchází pryč a divila se, jak se někdo může tak půvabně pohybovat na deseticentimetrových podpatcích. Vešla do Roarkeovy pracovny.

Jak očekávala, byla stejně působivá jako celá budova. Bez ohledu na dech beroucí výhled do tří stran, zkosený strop s bodovými světly a textiliemi v tónech topasu a smaragdu, které dodávaly prostoru živý a dramatický vzhled, to byl muž za stolem, jenž místnosti dominoval.

Čím to je? Evě to znovu hlodalo v mysli, když se Roarke zvedl od stolu a usmál se na ni.

„Poručíku Dallasová," řekl s tím svým zvukomalebným, neznatelně irským trylkem, „je mi potěšením, jako vždycky."

„Až skončím, tak už si to asi myslet nebudete."

Zvedl obočí. „Pojďte dál a povězte mi to od začátku. Pak uvidíme. Dáte si kávu?"

„Nepokoušejte se odvést moji pozornost, Roarkeu.“ Popošla blíž. Pak, aby upokojila svoji zvědavost, se rychle rozhlédla po místnosti. Byla velká jako přistávací plocha pro vrtulníky a zařízená vším pohodlím prvotřídního hotelu: automatizovaným samoobslužným barem, čalouněným relaxačním křeslem s nastavitelnými polohami, obrazovkou přes celou stěnu, momentálně vypnutou. Vlevo byla koupelna s vířivkou a sušicí jednotkou. V pracovně bylo zabudováno nejnovější kancelářské vybavení.

Roarke ji tiše pozoroval. Obdivoval její pohyby a to, jak rychle, nezúčastněně všechno hodnotí pohledem.

„Chcete si to tu prohlédnout, Evo?“

„Jak tady vůbec můžete pracovat, s takovým výhledem…?“ Oběma rukama objala skleněné stěny. „V tak otevřeném prostoru.“

„Nemám rád uzavřený prostor. Chcete se posadit, nebo raději chodíte?“

„Postojím. Chci vám položit pár otázek, Roarkeu. Máte nárok na advokáta.“

„Jsem zatčen?“

„V tuto chvíli ne.“'

„Tak s právníky počkáme, dokud mě nezadržíte. Ptejte se.“

Třebaže se mu dívala do očí, věděla, že má ruce ležérně zastrčené v kapsách. Na rukou se nejsnadněji pozná nervozita.

„Můžete prokázat, kde jste byl předminulou noc mezi osmou a desátou večer?“

„Až do osmi a něco jsem byl tady.“ Pevnou rukou se dotkl desky stolu. „Vypnul jsem počítač ve 20.17. Pak jsem odjel domů.“

„Řídil jste sám, nebo jste se nechal odvézt?“ přerušila ho.

„Řídil jsem. Nechávám auto tady. Neobtěžuji své zaměstnance svými rozmary.“

„To je od vás demokratické.“ A taky nepříjemné. Chtěla, aby měl alibi. „A potom?“

„Nalil jsem si brandy, osprchoval jsem se a převlékl. Později jsem povečeřel s přítelkyní.“

„Kdy později, s jakou přítelkyní?“

„Myslím, že jsem k ní dorazil kolem desáté. Bývám dochvilný. Byli jsme u Madeline Montmartové doma.“

Evě se vybavila vlnitá blond hlava s mandlovýma očima a svůdnými ústy. „U Madeline Montmartové, té herečky?“

„Ano. Trochu jsme se hašteřili, jestli to pomůže.“

Ignorovala jeho sarkasmus. „Může někdo potvrdit váš pohyb mezi 20.17 a 22.00?“

„Někdo z personálu si mě patrně všiml, ale platím je dobře a je pravděpodobné, že by řekli to, o co je požádám.“ V jeho hlase se objevilo ostří. „Došlo k další vraždě, viďte.“

„Lola Starrová, společnice s licencí. Některé podrobnosti budou za hodinu uvolněny pro tisk.“

„A některé si policie nechá pro sebe.“

„Vlastníte tlumič, Roarkeu?“

Nezměnil výraz. „Několik. Vypadáte unaveně. Byla jste vzhůru celou noc?“

„To patří k práci. Vlastníte švýcarskou pistoli SIG dva-deset, rok výroby přibližně 1980?“

„Získal jsem jednu před šesti týdny. Posaďte se.“

„Znal jste Lolu Starrovou?“ Sáhla do kufříku a vyndala fotografii, kterou našla u ní v bytě. Díval se z ní svěží dívčí obličej s pikantním úsměvem.

Roarke položil fotku na stůl a zadíval se na ni. Zamrkal. Tentokrát jeho hlas podbarvovala lítost, jak se Eva domnívala.

„Nemohla být dost stará na to, aby získala licenci.“

„Před čtyřmi měsíci jí bylo osmnáct. Zažádala si o licenci v den svých narozenin.“

„Neměla čas si to rozmyslet, viďte?“ Zvedl k Evě oči. Nezdálo se jí to, byla v nich lítost. „Neznal jsem ji. Nespím s prostitutkami – ani s dětmi.“ Vzal fotografii a podával ji Evě zpátky. „Posaďte se.“

„Měl jste někdy…“

„Sakra, posaďte se.“ V náhlém návalu vzteku ji popadl za ramena a vtlačil ji do křesla. Kufřík spadl na podlahu a vypadly z něj fotografie, které už s pikantními úsměvy neměly nic společného. Byla by se po nich vrhla dřív – měla stejně dobré reflexy jako on. Ale snad chtěla, aby ty záběry viděl. Potřebovala to.

Roarke se sehnul a sesbíral záběry z místa činu. Zíral na ně. „Kriste Ježíši,“ řekl tiše. „Vy si myslíte, že tohohle jsem schopen?“

„Nejde o to, co si myslím. Vyšetřování je…“ odmlčela se, když se jí zabodl do očí.

„Vy vážně věříte, že bych toho byl schopen?“ opakoval hlasem, který řezal jako žiletky.

„Ne, ale je to moje práce, klást otázky.“

„Vaše práce stojí za houby.“

Vzala si fotografie zpátky a pečlivě je uschovala. „Čas od času ano.“

„Jak v noci spíte, když vidíte takovéhle věci?“

Trhla sebou. Třebaže se vmžiku ovládla, zaznamenal to. Její instinktivní a emocionální reakce ho zaujala, třebaže paradoxně zároveň litoval, že ji způsobil.

„Trochu líp, když vím, že dostanu toho bastarda, co to má na svědomí. Uhněte.“

Zůstal, kde byl, a položil jí ruku na rameno. „Člověk v mém postavení musí lidi přečíst rychle a přesně, Evo. Vidím, že už toho máte dost.“

„Říkala jsem, abyste uhnul.“

Zvedl se, ale pomáhal jí na nohy. Pořád jí stál v cestě. „Udělá to znovu. A vás ničí, že si lámete hlavu kdy, kde a koho.“

„Nesnažte se mě analyzovat. Na to nám platí celý odbor psychiatrů.“

„Proč k nim nechodíte? Zadělláváte si na malér, když se vyhýbáte pohovoru.“

Zúžily se jí oči.

Usmíval se, ale nebylo v tom žádné potěšení.

„Mám své styky, poručíku. Měla jste podstoupit psychologické vyšetření už před několika dny, jednalo se o standardní proceduru, která následuje po každém použití služební zbraně s následkem smrti, což se vám přihodilo tu noc, kdy zemřela Sharon.“

„Starejte se o sebe,“ řekla vztekle. „Kašlu na vaše styky.“

„Čeho se bojíte? Co myslíte, že objeví, když vás rozeberou? Že se řídíte srdcem?“

„Ničeho se nebojím.“ Vyprostila se z jeho sevření, ale hned jí položil ruku na tvář. Bylo to tak jemné a neočekávané gesto, že se jí rozechvěly nohy.

„Dovolte mi, abych vám pomohl.“

„Já…“ málem se mu svěřila. Ale tentokrát ji její reflexy zadržely. „Zvládnu to.“ Otočila se. „Můžete si vyzvednout své věci zítra ráno kdykoliv po deváté.“

„Evo.“

Pokračovala v chůzi s pohledem upřeným před sebe. „Prosím?“

„Chci se s vámi dnes večer sejít.“

„To nejde.“

Byl v pokušení – ve velkém pokušení – po ní skočit. Místo toho zůstal, kde byl. „Můžu vám pomoct s tím případem.“

Ostražitě se zastavila a otočila se k němu. Kdyby zrovna nestrádal touhou se s ní vyspat, musel by se nahlas zasmát kombinaci podezřívavosti a výsměchu, jež se jí zračila v očích.

„Jak asi?“

„Znám lidi, které znala Sharon.“ Pozoroval, jak se posměch v Eviných očích mění v zájem. Ale podezřívavost tam zůstala. „Nevyžaduje to žádné mimořádné duševní schopnosti, abyste začala hledat spojení mezi Sharon a tou zavražděnou dívkou. Pokusím se zjistit, jestli nějaké existovalo.“

„Informacím od podezřelého nemůžeme při vyšetřování přikládat velkou vypovídací hodnotu. Ale dejte mi vědět,“ dodala, než stačil oponovat.

Nakonec se usmál. „Může se někdo divit, že vás chci dostat do postele? Samozřejmě vám dám vědět, poručíku.“

Když se za ní zavřely dveře, zmizel mu úsměv z tváře. Dlouho tiše seděl. Pak nahmatal knoflík, který nosil v kapse, a vytočil svou soukromou linku.

O tomhle hovoru nemusí nikdo vědět.

Kapitola sedmá

Eva se postavila před kukátko u dveří Charlese Monroea a ohlásila se. Když otevřel, měl na sobě smoking a přes ramena měl nedbale přehozený kašmírový plášť. Pod ním vykukovala smetanově bílá hedvábná šála. Jeho úsměv byl stejně dokonalý jako jeho garderoba.

„Poručíku Dallasová! Moc rád vás zase vidím.“ Prohlížel si ji a jeho oči nešetřily obdivem, o němž věděla, že si jej nezaslouží. „Jsem bohužel zrovna na odchodu.“

„Nezdržím vás dlouho.“ Ustoupil a Eva vešla dovnitř. „Mám jen dvě otázky, pane Monroe, a buď je můžu položit neformálně teď hned, anebo se budete muset obtěžovat na stanici. Můžete si samozřejmě s sebou vzít advokáta.“

Nadzvihl dobře vykroužené obočí. „Aha. Myslel jsem, že tohle jsme si už vyjasnili. Tak dobře, poručíku, ptejte se.“ Zavřel dveře. „Dávám přednost neformálnímu výslechu.“

„Potřebuji zjistit, co jste dělal předevčírem večer mezi osmou a desátou.“

„Předevčírem večer?“ Vytáhl z kapsy diář a zalistoval v něm. „Tady je to. Vyzvedl jsem klientku v sedm třicet. Šli jsme na osmou na představení v Grande Theater. Dávali Ibsena – bylo to dost depresivní. Seděli jsme ve třetí řadě uprostřed. Představení skončilo těsně před jedenáctou a pak jsme si nechali přinést večeři. Sem ke mně. Byli jsme spolu do tří do rána.“

Blýskl na ni úsměvem, když zavíral diář. „Tak co, jsem zbaven podezření?“

„Pokud to vaše klientka potvrdí.“

Jeho úsměv se změnil v bolestnou grimasu. „Poručíku, vy mě ničíte.“

„Někdo zabíjí lidi z vašeho fochu,“ vrátila mu to. „Tak prosím jméno a telefonní číslo.“ Čekala, dokud jí lítostivě nedodal informace. „Znáte Lolu Starrovou?“

„Lola, Lola Starrová… nezní mi to povědomě.“ Znovu vzal diář a procházel adresář. „Neznám. Proč?“

„To se dozvíte v ranních zprávách," říkala Eva už na odchodu. „Zatím se jedná jenom o ženy, ale být vámi, pane Monroe, dávala bych si dobrý pozor, než bych přijala nové klientky."

Začínala ji bolet hlava. Namířila k výtahu, ale nedalo jí to a pohlédla ke dveřím Sharon DeBlassové, přes které se táhla červená policejní páska.

Potřebovala se vyspat. Nutně potřebovala zapadnout do postele a aspoň na pár hodin vypnout. Ale už hledala v kabelce dekódovací kartu, aby odpojila pečeť, a pak vešla do bytu mrtvé.

Bylo tam ticho. A nikdo tam nebyl. Ani nic jiného nečekala. Nějak doufala, že ji tam osvítí záblesk intuice, ale zatím jí jen bušila krev ve spáncích.

Ignorovala bolest a vstoupila do ložnice.

Okna byla zapečetěná a zatemněná, aby média nebo morbidní zvědavci nemohli pořizovat snímky ani ze vzduchu. Rozsvítila a ze tmy se vynořila postel.

Technici stáhli povlečení a odvezli je s sebou do laboratoře. Sebrali vzorky tělesných tekutin, vlasů a kůže a podrobili je analýze. Na vodní matraci byla skvrna v místě, kde krev prosákla skrze saténová prostěradla.

Krev postříkala i čalouněné čelo postele. Říkala si, zda to vůbec bude někomu stát za to, aby to nechal vyčistit. Podívala se na stůl. Feeney vzal Sharonin malý stolní počítač s sebou do kanceláře, aby mohl prozkoumat harddisk a diskety. Eva si byla jistá, že technici důkladně prosmýčili a vyluxovali celou místnost. V bytě už nezbylo nic, co by se ještě dalo udělat.

Eva přesto ještě vešla do šatny a metodicky znovu prohlížela zásuvky. Komu asi připadnou všechny ty šaty? Hedvábí a krajka, kašmír a satén ženy, která měla na své kůži ráda luxusní tkaniny.

Nejspíš matce, řekla si. Proč ještě neposlala žádost o vydání dceřiných věcí?

Musí si to promyslet.

Systematicky procházela Sharoninu vestavěnou skříň a probírala se sukněmi, šaty, kalhotami, módními pelerínami a kaftany, saky a blůzami, kontrolovala kapsy a podšívky. Pak přešla k botám, úhledně uklizeným v plastikových krabicích.

Vždyť měla jenom dvě nohy, pomyslela si Eva rozmrzele. Nikdo nemůže potřebovat padesát párů bot. S odfrknutím prohmatala vnitřek každé boty, i kozaček a holínek, až k palci a všimla si, že boty měly měkkou ortopedickou vložku.

Lola neměla tolik věcí. Dva páry lodiček s nesmyslně vysokými podpatky, pár dívčích vinylových baletních střevíčků a jedny obyčejné tenisky, to všechno pohozené na podlaze úzké vestavěné skříně.

Zato Sharon měla věci přesně srovnané, bez špetky fantazie. Boty byly narovnány v řadách –

Moment. Něco tu nehraje. Eva poodstoupila. Někde bylo něco špatně. Vestavěná skříň byla velká jako celá místnost, a každý centimetr místa byl nemilosrdně zužitkován. Teď ale bylo na jedné polici celých dvacet centimetrů prázdné plochy. Boty byly uložené v šesti řadách po osmi párech.

A to bylo jiné uspořádání, než jaké viděla, když sem přišla poprvé. Tehdy byly boty srovnané podle barvy a druhu. Na čtyřech policích a po dvanácti párech. To si pamatovala perfektně.

Taková chybička, řekla si s úsměvem. Ale muž, který udělal jednu chybu, udělá příště další.

„Můžete to zopakovat, poručíku?“

„Dal krabice s botami špatně, inspektore.“ Eva se ohlásila cestou domů. V autě se klepala zimou, protože topení jí jen občas dýchlo na nohy vlnu teplého vzduchu. Když přejížděla Pátou avenue, hlas z amplionu propagoval tipy na nákupní výlety pro turisty. Nějaká idiotská firma, která měla licenci na provádění stavebních prací za denního světla, vrtala na rohu Šesté a Sedmdesáté osmé přístup do tunelu. Eva překřikovala rachot sbíječek.

„Prohlédněte si diskety z místa činu. Pamatuji si, jak byla uspořádaná vestavěná skříň. Tenkrát na mě udělalo dojem, že jedna osoba má tolik věcí, a ještě je má tak vzorně uklizené. Vrah se určitě vrátil.“

„Vrátil se na místo činu?“ Whitneyho hlas zněl suše a skepticky.

„Klišé mají základ ve faktech.“ Aby se vyhnula rámusu a dopravní zácpě, zabočila na západ a dojela nějaký prskající mikrobus. Zůstal dneska vůbec někdo v New Yorku doma? „Jinak by to nebyla klišé,“

dokončila a přepnula na automatické řízení, aby si mohla ohřát ruce v kapsách.

„Všimla jsem si i jiných věcí," pokračovala. „Dávala si bižuterii do zásuvky s přihrádkami. Prstýnky dojedná přihrádky, náramky do další, a tak dále. Když jsem se teď dívala, některé řetízky byly v jiných přihrádkách."

„Technici…"

„Pane, procházela jsem byt ještě jednou, když technici odešli. Prostě vím, že tam byl." Eva překousla zklamání a připomněla si, že Whitney je pozorný a opatrný. Šéfové musejí být takoví. „Nějak překonal bezpečnostní zajištění a dostal se dovnitř. Něco hledal – něco, co tam zapomněl. Něco, co měla Sharon v bytě. Něco jsme přehlédli."

„Chcete to tam ještě jednou prohledat?"

„Rozhodně. A chci, aby Feeney ještě jednou prošel Sharoniny záznamy. Něco tam někde musí být. A stálo mu to za to riziko, když se pro to vrátil."

„Podepíšu vám oprávnění. Policejní ředitel nebude moc nadšený." Na chvilku se odmlčel. Potom, jako kdyby si teprve teď uvědomil, že jsou na bezpečné lince, zaklel. „K čertu s policejním ředitelem. Nic nepřehlédněte, Dallasová."

„Díky…" Odpojil se dřív, než mu stačila vyjádřit vděčnost.

Dvě z šesti, připomněla si a v soukromí svého vozu se otřásla, a nebylo to jenom zimou. V jejích rukou byly životy čtyř dalších lidí.

Když zajela do garáže, přísahala si, že hned další den zavolá mechanika. Pokud to bude jako obvykle, nechá si auto u sebe aspoň týden a bude se párat s nějakým idiotským čipem v topném systému. Představa, že bude muset na oddělení vyplňovat hromady papírů, aby dostala náhradní vozidlo, byla odstrašující už při pouhém pomyšlení.

A kromě toho byla zvyklá na své auto se všemi jeho drobnými vrtochy. Každý věděl, že uniformovaná policie má ta nejlepší vozidla a vznášedla. Detektivové se museli spokojit se starými křápy.

Eva se buď bude muset spolehnout na veřejnou dopravu, nebo prostě štípne auto z policejní garáže a byrokracií se bude obtěžovat až potom.

Pořád se ještě mračila v očekávání slovní potyčky s techniky, která ji nemine, a připomněla si, že musí Feeneymu sama zavolat a osobně

mu předat bezpečnostní disky z Gorhamu. Vyjela výtahem do svého patra. Ale stačila jenom odemknout a už sahala po zbrani. Ticho v bytě bylo klamné. Věděla, že tam někdo je. Naskočila jí husí kůže a začala rychle zbraní vykrývat prostor před sebou a očima rytmicky zaostřovala vlevo a vpravo. V tlumeném světle pokoje se prodlužovaly stíny a přetrvávalo zvláštní ticho. Pak zaznamenala pohyb, uvolnila napjaté svaly a přiložila ukazováček na spoušť.

„Vynikající reflexy, poručíku.“ Roarke vstal z křesla, kde si hověl a odkud ji pozoroval., Jsou tak vynikající,“ pokračoval stejně mírným tónem jako dosud, „že jsem si byl úplně jistý, že na mě nevystřelíte.“

Docela dobře mohla. Mohla mít jeden přesný zásah. To by mu vymazalo ten blahosklonný úsměv z tváře. Ale každé použití zbraně znamenalo papírování, které nebyla pro jednu malou pomstu ochotná podstoupit.

„Co tu k čertu děláte?“

„Čekám na vás.“ Nepřestával se na ni dívat, když zvedal ruce. „Nejsem ozbrojený. Můžete to osobně zkontrolovat, jestli mi nevěříte.“

Pomalu a váhavě sklonila zbraň. „Dovedu si představit, že máte smečku drahých a chytrých právníků, kteří by vás dostali ven, než bych vás stihla obvinit. Ale řekněte mi, proč bych si neměla dát tu práci a na účet města vás na dvě hodiny nezavřít?“

Roarke se divil sám sobě, že je opravdu tak perverzní, že mu dělá potěšení i to, jak ho ironizuje.

„Nikam by to nevedlo. A vy jste unavená, Evo. Proč se neposadíte?“

„Ani se nebudu obtěžovat ptát se vás, jak jste se sem dostal.“ Cítila, jak jí lomcuje vztek, a byla zvědavá, kolik uspokojení by jí přineslo, kdyby mu zaklapla ta elegantní zápěstí do policejních pout. „Jste majitelem budovy, takže ta otázka je zbytečná.“

„Jednou z věcí, které na vás obdivuji, je to, že neztrácíte čas ověřováním evidentních faktů.“

„Zato se ptám proč.“

„Zjistil jsem, že na vás musím pořád myslet, když jste odešla z mé kanceláře, a to profesionálně i soukromě.“ Věnoval jí rychlý a okouzlující úsměv. „Už jste jedla?“

„Jak to s tím souvisí?“

Pokročil kupředu, takže měl světlo lampy za zády. „Pokud jde o odbornou stránku věci, měl jsem několik telefonických rozhovorů. Osobně…“ Zvedl ruku k její tváři, něžněji hladil prsty po bradě a palcem jí objížděl jemný důlek. „Řekněme, že mnou pohnula únava, kterou vám vidím na očích. Z nějakého důvodu mám pocit, že vás musím nakrmit.“

I když věděla, že je to gesto vzdorného dítěte, uhnula bradou. „Jaké hovory?“

Znovu se mírně usmál a obrátil se k jejímu telekomunikačnímu centru. „Smím?“ zeptal se, když zadával číslo. „Tady je Roarke. Už můžete poslat jídlo nahoru.“ Odpojil se a znovu se na ni usmál. „Nemáte žádné námitky proti těstovinám, že ne?“

„V zásadě ne. Ale nemám ráda, když mnou někdo manipuluje.“

„To je další věc, která se mi na vás líbí.“ Protože si nechtěla sednout, posadil se sám a přes její zamračení sáhl po pouzdru s cigaretami. „Já dávám přednost relaxaci nad teplým jídlem. Málo odpočíváte, Evo.“

„Na to mě dost neznáte, abyste mohl posoudit, co dělám a nedělám. A ostatně, nedovolila jsem vám tu kouřit.“

Zapálil si cigaretu a pozoroval ji přes ten měňavý voňavý obláček. „Neposlala jste mě do vězení za to, že jsem se k vám vloupal, tak mě tam nejspíš nepošlete ani za kouření. Přinesl jsem láhev vína. Odzátkoval jsem ji v kuchyni, aby víno mohlo dýchat. Dáte si trochu?“

„Dala bych si…“ Náhle ji něco napadlo a dostala takovou zlost, že stěží viděla. Skočila k počítači a přihlásila se.

To ho popudilo natolik, že měl napjatý hlas. „Kdybych si tajně procházel vaše záznamy, rozhodně bych tu na vás nečekal.“

„Starého čerta byste nečekal. Na to jste moc arogantní.“ Ale její záznamy byly netknuté. Nebyla si jistá, zda cítí úlevu, nebo zklamání. Vtom ale uviděla vedle monitoru balíček. „Co je to?“

„Nemám tušení.“ Vyfoukl obláček kouře. „Bylo to na podlaze hned za dveřmi. Jen jsem to zvedl.“

Eva věděla, co to je – velikost, váha i rozměry odpovídaly. Věděla, že je to kazeta se záznamem vraždy Loly Starrové.

„Co je to?“

„Služební záznam. Teď mě omluvte.“

Šla rovnou do ložnice, zavřela a zamkla dveře.

Teď byla řada na Roarkeovi, aby se zamračil. Vkročil do kuchyně, našel sklenky a nalil burgundské. Žije prostě, pomyslel si. Málo věcí, skoro žádné stopy po rodině a přátelích. Žádné suvenýry. Měl strašnou chuť podívat se do její ložnice, když byl v bytě sám, a zjistit tak o ní něco víc, ale odolal pokušení.

Nebral ani tak ohled na její soukromí, ale představovala záhadu, kterou chtěl odhalit prostřednictvím jí samotné, ne díky věcem, jimiž se obklopovala.

Považoval jednoduché barvy a nedostatek zdobnosti za přednost. Očividně tu nežila, alespoň pokud mohl soudit, spíš tu jenom existovala. Skutečný život prožívala v práci.

Usrkl vína a pochválil si svůj výběr. Udusil cigaretu a přenesl obě sklenky do obývacího pokoje. Zdálo se, že vyluštit záhadu jejího života bude mimořádně zajímavé.

Když se o víc než dvacet minut později vrátila, rozkládal právě bíle oděný číšník na malém stolku u okna nádobí. Jídlo nádherně vonělo, ale byla tak unavená, že na ně neměla chuť. V hlavě jí bušilo, protože si zase zapomněla vzít prášek.

Roarke s tichými díky propustil číšníka. Mlčel, dokud za sebou číšník nezavřel a nezůstali s Evou sami. „To mě mrzí.“

„Co?“

„To, co vás rozladilo.“ S výjimkou toho jediného zlostného ruměnce byla od chvíle, kdy vstoupila do bytu, bledá. Teď byla skoro bez barvy, oči temné únavou. Když k ní přistoupil, zavrtěla hlavou.

„Běžte pryč, Roarkeu.“

„Poslat mě pryč je snadné. Tak snadno se mě nezbavíte.“ Pomalu jí položil ruce kolem ramen a cítil, jak je napjatá. „Uvolněte se aspoň na chviličku.“ Měl tichý, vemlouvavý hlas. „Bude to opravdu někomu kromě vás samotné vadit, když si dopřejete chvilku uvolnění?“

Znovu potřásla hlavou, ale tentokrát byla v jejích gestech únava. Slyšel, jak si zhluboka povzdychla, a hned využil situace, aby si ji přivinul blíž. „Nepovíte mi to?“

„Ne.“

Přikývl, ale v očích se mu zračila netrpělivost. Nemělo by mu to vadit, ale záleželo mu na ní víc, než si byl ochoten přiznat.

„Tak někomu jinému."

„Nikdo takový není." Pak si uvědomila, jak to vyznělo, a rychle se opravila. „Tím jsem nemyslela, že…"

„Já vím, že ne." Křivě se usmál. „Žádný z nás teď po nějakou dobu nebude nikoho mít."

Poodstoupila. Nebyl to však klasický ústup, nerezignovala, jen si chtěla uchovat odstup. „Moc si o sobě myslíte."

„Vůbec ne. Vím, že mi nic nedáte zadarmo. Jste ztělesněná práce, poručíku. Moc pracujete. A stydne vám večeře."

Byla strašně utahaná na to, aby mu oponovala, neměla sílu se hádat. Posadila se a uchopila vidličku. „Byl jste během minulého týdne u Sharon DeBlassové v bytě?"

„Ne. Co bych tam dělal?" Pozorně ho sledovala.

„Proč by tam chodil někdo jiný?"

Na chvilku se odmlčel a pak si uvědomil, že to nebyla akademická otázka. „Aby si znovu připomněl, jak se to seběhlo," navrhl. „Aby se ujistil, že nezanechal na místě činu žádné inkriminující stopy."

„Ale jako vlastník budovy byste se snadno dostal dovnitř i ven."

Krátce stiskl zuby. Naštvala jsem ho, usoudila, protože ho nutím pořád dokola vyvracet stejné obvinění. Moc to neznamenalo, ale přece jen to bylo slabé znamení jeho nevinnosti.

„Ano. To by nebyl žádný problém. Mám jako majitel kartu se zvláštním kódem a ta by mi přístup umožnila."

Jenže ani jeho karta s kódem majitele komplexu by nepřekonala policejní pečeť, bylo to jiné kódování. To by musel být expert na bezpečnostní systémy.

„Vyrozuměl jsem, že někdo kromě policie byl od vraždy znovu v bytě."

„To jste pochopil správně," souhlasila. „Kdo má na starosti vaši bezpečnost, Roarkeu?"

„Doma i v práci firma Lorimar." Zvedl sklenku. „Je to pro mě o to jednodušší, že tuhle firmu vlastním."

„To nepochybně. Předpokládám, že sám toho víte o bezpečnostních systémech dost."

„Dá se říct, že o ně mám dlouhodobý zájem. Proto jsem si tu společnost koupil.“ Namotal na vidličku kopeček těstovin s bylinkami a nabídl jí sousto. Spokojeně přihlížel, jak si je vzala. „Evo, jsem v pokušení vám přiznat, na co si vzpomenete, jenom když ztratíte ten pochmurný výraz a budete jíst s takovou chutí jako posledně. Ale ať už jsem se provinil čímkoliv, a nebylo toho málo, vražda k tomu nepatří.“

Sklopila oči na talíř a začala jíst. Zaskočilo ji, že poznal, jak je nešťastná. „Co jste tím myslel, když jste říkal, že jsem ztělesněná práce?“

„Strašně důkladně promýšlíte případ a zvažujete všechny možnosti, všechna pro a proti. Nejste impulsivní, a přestože jsem si myslel, že vás snadno svedu, když si to správně načasuju, vidím, že to tak hladce nepůjde.“

Znovu se na něj podívala. „O to vám jde, Roarkeu? Dostat mě do postele?“

„Taky se mi to podaří,“ odpověděl. „Bohužel ne dnes večer. Kromě toho chci přijít na to, proč jste taková, jaká jste. A taky vám chci pomoct uspokojit vaše potřeby. Právě teď potřebujete dopadnout vraha. A kromě toho se obviňujete,“ dodal. „To je bláhové.“

„Neobviňuji se.“

„Podívejte se do zrcadla,“ řekl Roarke tiše.

„Nemohla jsem nic dělat,“ vybuchla Eva. „Nemohla jsem to zastavit. Nijak.“

„Copak se od vás čeká, že to zastavíte? Všechno?“

„Přesně to se ode mě čeká.“

Zavrtěl hlavou. „Ale jak?“

Odstrčila židli. „Že budu chytrá. Budu tam včas. Zvládnu svou práci.“

Musí v tom být ještě něco jiného, řekl si. Něco hlubšího. Propletl si ruce na stole. „Ale vždyť přesně to právě děláte?“

Znovu se jí vrátily vzpomínky. Smrt. Všechna ta krev. Všechna ta marnost. A všechno dohromady chutnalo trpce.

„Muselo tam být něco, co bych mohla udělat, abych to zastavila.“

Kapitola osmá

Eva si s Feeneym v kanceláři za zamčenými dveřmi přehrávala kazetu s vraždou Loly Starrové. Už sebou netrhla, když slyšela dutý zvuk výstřelu ztišeného tlumičem. Její nervová soustava si odmítala vybavovat škody, které kulka v těle způsobí.

Obrazovka se zastavila na posledním obraze: Dvě z šesti. Pak už na kazetě nebylo nic. Eva beze slova založila první kazetu a znovu si přehráli smrt Sharon DeBlassové.

„Co mi k tomu můžeš říct?“ zeptala se Eva, když kazeta doběhla.

„Kazety byly nahrané na Tridentu MicroCam, model 5000. Prodávají se teprve půl roku a jsou hodně drahé. Přesto se jich před Vánocemi prodalo dost. Jenom na Manhattanu jich do obchodů dodali před vánoční sezónou víc než deset tisíc, a to nemluvím o černém trhu. Nebyla to sice taková záplava jako u obyčejných modelů, ale pořád jich bylo moc na to, aby se daly vysledovat.“

Podíval se na Evu svýma velbloudíma očima. „Hádej, kdo vyrábí Trident?“

„Roarke Industries.“

„Dáma zaslouží pugét. Řekl bych, že je poměrně vysoká pravděpodobnost, že majitel firmy má taky jednu.“

„Rozhodně má způsob, jak se k nim dostat.“ Udělala si poznámku a odolala touze připomenout si, jaké to bylo, když jí rty přejížděl hřbet ruky. „Vrah používá poměrně exkluzivní zařízení, které sám vyrábí. Je to projev hlouposti nebo arogance?“

„Stupidita mi k tomu chlapci nesluší.“

„To tedy ne. A co zbraň?“

„Jsou jich dva tisíce v soukromých sbírkách,“ spustil Feeney a cpal se přitom kešu oříšky, „další tři tisíce na venkově. A to mluvím jen o těch, které jsou registrované,“ dodal se slabým úsměvem. „Tlumič se registrovat nemusí, pokud sám není smrtící zbraní. Neexistuje způsob, jak by se dalo zjistit, komu patří.“

Zaklonil se a poplácal monitor. „Pokud jde o první kazetu, dal jsem si s ní práci. Jsem si jistý, jestli na ní původně bylo nahráno něco jiné-

ho. Nemůžu to ale obnovit. Ať už ji editoval kdo chtěl, buď znal všechny triky, nebo měl přístup k zařízení, které to udělalo za něj.“

„A co technici?“

„Velitel jim nařídil, aby sem dneska ráno přišli, přesně jak jsi chtěla.“ Feeney mrkl na hodinky. „Už by tu měli být. Ještě jsem si přehrál bezpečnostní disky. Je na nich dvacetiminutová mezera, která začíná ve tři deset, tu noc předevčírem.“

„Ten mizera se tam dostal,“ mumlala. „Je to hrozná čtvrť, ale ta budova sama o sobě je nadstandardní. Ani jednou si ho nikdo nevšiml, což znamená, že se maskuje.“

„Nebo ho naopak vídají běžně.“

„Protože to byl Sharonin pravidelný zákazník. A teď mi řekni, proč si člověk, který byl pravidelným klientem drahé, vzdělané a zkušené prostitutky vybral pro svůj druhý úder nováčka nebo podprůměrnou skoroamatérku typu Loly Starrové?“

Feeney našpulil rty. „Má rád různorodost?“

Eva zavrtěla hlavou. „Třeba se mu to poprvé tak líbilo, že teď už nebude vybíravý. Na řadě jsou ještě čtyři, Feeney. Řekl nám to dopředu, abychom si byli jisti, že je to masový vrah. Nebo to oznámil proto, aby dal najevo, že Sharon nebyla nijak výjimečná ani důležitá. Prostě jen jedna z šesti.“

Eva si nespokojeně odfrkla. „Proč se ale vracel?“ kladla si otázku. „Co hledal?“

„Snad nám to řeknou technici.“

„Snad.“ Sebrala ze stolu list se seznamem klientů. „Proberu napřed Sharoniny zákazníky, a pak se pustím do Loliných.“

Feeney si odkašlal a sáhl pro další kešu oříšek. „Nerad ti to připomínám, Dallasová, ale senátor vyžaduje zprávu o postupu pátrání.“

„Nemám mu co říct.“

„Dneska odpoledne budeš muset něco vypotit. Ve Východním Washingtonu.“

Postavila se k oknu. „Kruci.“

„Inspektor mi řekl, jak se tam dostaneme. Máme být na letišti ve dvě hodiny.“ Feeney si rezignovaně připomněl, že v letadle je mu vždycky špatně od žaludku. „Nesnáším politiku.“

# # #

Cestou do DeBlassovy kanceláře v nové senátní budově ve Východním Washingtonu Eva zaskřípala zuby, když si připomněla krátkou ranní schůzku s Whitneym.

Bez ohledu na své policejní průkazy museli oba, ona i Feeney, absolvovat osobní prohlídku a podle Zákona o federálním majetku z roku 2022 museli odevzdat do úschovy své zbraně.

„Jako kdybychom měli v úmyslu toho chlapa sejmout za jeho stolem," reptal Feeney, když je uváděli po červenomodrobílém koberci k senátorovi.

„Nevadilo by mi pár těchhle chlapců trochu proklepnout."

Obestoupená suitou obleků a nablýskaných bot se Eva zastavila u dveří senátorovy kanceláře a čekala, až si je prohlédne domácí kamera.

„Jestli se ptáš na můj názor, tak Východní Washington se od toho posledního teroristického útoku chová paranoidně." Feeney zamžoural do kamery. „Pár legislativců to schytalo a oni na to snad nikdy nezapomenou."

Dveře se otevřely a Rockman, elegantní v obleku s proužkem, jim pokývl na uvítanou. „Dobrá paměť je v politice výhodou, kapitáne Feeney. Dobrý den, poručíku Dallasová," dodal s další úklonou. „Oceňujeme, že jste tu tak rychle."

„Netušila jsem, že senátor s naším šéfem se tak dobře znají," poznamenala Eva, když poodstoupila. „Nebo že oba tak ochotně utrácejí peníze daňových poplatníků."

„Možná se oba domnívají, že spravedlnost se nedá penězi vyčíslit." Rockman jim pokynul k vyleštěné desce stolu z třešňového dřeva, nepochybně velmi drahé, kde čekal DeBlass.

Pokud mohla Eva soudit, prospěla mu změna počasí – podle ní se na tuhle roční dobu udělalo moc teplo – a taky stažení zákona o dvou volebních obdobích. Nyní mohl politik sedět ve svém křesle třeba doživotně. Jediné, co potřeboval, bylo přimět své voliče, aby ho nepřestávali volit.

DeBlass se v pracovně očividně cítil jako doma. Jeho dřevem obložená kancelář vypadala jako katedrála a stůl jako oltář, židle pro návštěvníky jako kostelní lavice.

„Posaďte se," vyštěkl DeBlass a sepjal si na stole ruce s mohutnými klouby. „Podle mé poslední informace nejste vypátrání vraha mé vnučky o mnoho blíž než při našem posledním setkání před týdnem." Tmavé řasy mu stínily oči. „Je mi zatěžko to pochopit, když vezmu v úvahu možnosti a zdroje policie v New Yorku."

„Pane senátore." Eva si připomněla naléhavé instrukce inspektora Whitneyho: Buďte taktní, projevte mu úctu a hlavně mu neříkejte nic, než co už vlastně ví. „Užíváme těchto možností a zdrojů k vedení vyšetřování a ke shromažďování důkazů, pane. Naše oddělení zatím nepřipravuje žádné zatčení, ale vyvíjíme veškeré možné úsilí, abychom dostali vraha vaší vnučky do rukou spravedlnosti. Její případ je naší prioritou a máte mé slovo, že tomu tak bude, dokud pachatele nedopadneme."

Senátor pozorně naslouchal jejímu projevu. Pak se naklonil dopředu: „Jsem v politice dvakrát tak dlouho, než jste vůbec na světě, poručíku. Takže si se mnou nehrajte na schovávanou. Nemáte v ruce nic."

K čertu s taktem, rozhodla se Eva impulsivně. „Senátore, vedeme složité a choulostivé vyšetřování. Složité, když vezmeme v úvahu okolnosti zločinu, a choulostivé vzhledem k tomu, že respektujeme vaši rodinu a její zásluhy v dějinách této země. Inspektor rozhodl, že já jsem nejvhodnější osoba k vedení tohoto vyšetřování. Máte samozřejmě právo s tím nesouhlasit. Ale když mě sem vytáhnete z New Yorku jenom proto, abych vám na tomto místě skládala účty, je to plýtvání časem. Mým časem." Vstala. „Už k tomu nemám co říci."

S představou, že jejich dny u policie jsou sečteny, vstal i Feeney, jinak ztělesněná uctivost. „Jistě pochopíte, senátore, že choulostivost vyšetřování případu tohoto druhu často vede k tomu, že pokrok ve vyšetřování přichází pomalu. Je těžké vás žádat, abyste byl objektivní, když jde o vaši vnučku, ale poručík Dallasová a já nemáme jinou možnost než postupovat objektivně."

Netrpělivým gestem jim dal DeBlass najevo, aby se posadili. „Očividně se nemohu ubránit emocím. Sharon zaujímala v mém životě důležité místo. Ať už měla jakoukoliv profesi, a třebaže zklamala mé

očekávání, byla to má krev.“ Zhluboka nabral vzduch do plic a pomalu vydechl. „Ale nemohu a nechci se spokojit s pouhými zlomky informací.“

„Nic dalšího vám už nemůžeme říci,“ trvala na svém Eva.

„Jistě mi můžete říci něco o prostitutce, která byla zavražděna přede dvěma dny.“ Podíval se na Rockmana.

„O Lole Starrové,“ napověděl.

„Mám za to, že vaše zdroje informací ohledně Loly Starrrové jsou stejně důkladné jako naše.“

Eva se obrátila na Rockmana.

„Ano, domníváme se, že mezi oběma případy existuje spojitost.“

„Možná, že moje vnučka nevedla ten správný život,“ vpadl jí do řeči DeBlass, „ale rozhodně se nestýkala s lidmi typu Loly Starrové.“

Takže i prostitutky mají třídní systém, pomyslela si Eva unaveně. Co se ještě dozví? „Dosud jsme nepotvrdili, že se znaly. Ale není pochyb, že obě znaly stejného muže. A že je tento muž zabil. Obě vraždy mají společné rysy. Doufáme, že podle způsobu spáchám vraždy zjistíme pachatele. Snad to stihneme ještě před tím, než spáchá další vraždu.“

„Vy máte za to, že bude znovu vraždit?“ vložil se do rozhovoru Rockman.

„Tím jsem si jista.“

„A co vražedná zbraň?“ chtěl vědět DeBlass. „Byl to stejný typ?“

„Zapadá do charakteru vraždy,“ připustila Eva. Nic víc mu neřekla. „Mezi oběma vraždami můžeme vysledovat nepopiratelnou podobnost. Není pochyb o tom, že pachatel je jedna a táž osoba.“

Eva, už klidnější, znovu vstala. „Senátore, vaši vnučku jsem neznala a neměla jsem k ní osobní vztah, ale každá vražda se mě osobně hluboce dotýká. Půjdu po něm. To je všechno, co k tomu můžu říci.“

Chvilku ji pozoroval a viděl víc, než doufal, že uvidí. „Tak dobře, poručíku. Díky, že jste přišli.“

Když je propustil, vydala se Eva s Feeneym ke dveřím. V zrcadle viděla, jak DeBlass něco ukazuje Rockmanovi a Rockman souhlasně přikyvuje. Počkala, dokud nebyli venku, a pak tlumeně řekla.

„Ten mizera se na nás pověsí.“

„Cože?“

„DeBlassův hlídací pes. Bude nás sledovat.“

„Ale proč, proboha?“

„Aby zjistil, co děláme, kam jdeme. Proč něco skrýváme. Zmizíme mu na letišti,“ řekla Feeneymu, když nastoupili do taxíku. „Měj oči na stopkách a pozoruj, jestli tě nesleduje do New Yorku.“

„Ale proč by mě sledoval? A kam půjdeš ty?“

„Já půjdu rovnou za nosem.“

Nebylo to těžké, západní terminál na hlavním letišti byl vždycky samý zmatek. Ještě horší to bylo ve špičce, když se všichni cestující snažili natlačit do fronty vedoucí k bezpečnostní kontrole a usměrňovaly je jen hlasy z reproduktoru. Kyvadlová a okružní doprava byla přetížená. Eva se ztratila v davu, pak se vnořila do jižního křídla a stoupla si do fronty na metro do Virginie.

Když už byli v tunelu, vytáhla svůj kapesní adresář. Vyžádala si adresu Elizabeth Barristerové a instrukce, jak se tam dostane.

Až dosud měla kliku. Sedla si do správného metra a zjistila, že bude muset přestupovat jenom jednou, v Richmondu. Když se jí bude držet štěstí, bude zpátky ve svém bytě na večeři.

S bradou opřenou o ruku si hrála s ovládací páčkou svého kapesního videa. Chtěla se podívat na zprávy, což byl její každodenní zvyk, ale když se na obrazovce objevila známá tvář, zpozorněla.

Roarke, pomyslela si a přivřela oči. Tenhle pán je pořád ve hře. Stiskla rty a přepnula na audio; sluchátko si zastrčila do ucha.

„…v tomto mezinárodním projektu spojí síly Roarke Industries, Tokayamo a Evropa,“ oznamoval hlasatel. „Trvalo to tři roky, ale zdá se, že výstavba dlouho očekávaného oddechového střediska Olympus konečně začne.“

Centrum Olympus, přemítala Eva a nutila buňky své šedé kůry mozkové, aby zabraly. Nějaký projekt pro pracháče a jejich prázdninová povyražení, vzpomněla si. Vesmírná stanice pro rekreační a zábavní účely.

Odfrkla si. To je celý on, plýtvá svým časem a penězi na takové zbytečnosti.

Uměla si představit, jak vydělává další miliony, pokud ovšem nepřišel o svoji ručně šitou hedvábnou košili.

„Pane Roarkeu, dovolte, abych vám položil jednu otázku.“

Pozorovala, jak se Roarke zastavil na mramorovém schodišti a zvedl v očekávání reportérovy otázky obočí, přesně jak si pamatovala.

„Můžete nám říci, proč jste věnoval tolik času, úsilí a nezanedbatelný objem finančních prostředků na projekt, o němž někteří pochybovači tvrdí, že se nikdy neodpíchne od Země?“

„Ale to je přesně to, co se nestane,“ odpověděl Roarke. „Projekt Olympus bude přístavem zábavy a radosti. Nedovedu si představit nic smysluplnějšího, čemu bych věnoval svoji energii, čas a kapitál.“

To tedy nedovedeš, pomyslela si Eva a podívala se, kde vlastně je, právě včas, aby zjistila, že málem zmeškala přestup. Protáhla se zavírajícími se dveřmi a utrousila nadávku směrem k amplionu, který ji káral za pozdní výstup. Pak přestoupila na Fort Royal.

Když vystoupila z podzemky, sněžilo. Velké vlhké vločky se líně snášely na její vlasy a ramena. Hustý dav chodců z nich dělal na chodníku nevábnou břečku, ale když usedla do taxíku a zadala adresu, pozorovala, jak je jejich rej malebný.

Pořád patřilo k dobrému tónu bydlet na venkově, pokud jste měli peníze a prestiž. Elizabeth Barristerová a Richard DeBlass měli obojí, a jejich domovem byla impozantní dvoupatrová vila z růžových cihel, vybudovaná na svažitém pozemku a obklopená stromy. Sníh usedal na drahý trávník a cukroval holé větve stromů, snad třešní. Brána byla vykovaná do zdobných kudrlinek oceli. Ať však vypadala sebevíc dekorativně, Eva si byla jistá, že je stejně praktická jako hradby.

Vyklonila se z okénka taxíku a ukázala na kameru svůj odznak. „Poručík Dallasová, Policie New York.“

„Nejste na seznamu návštěv, poručíku.“

„Vyšetřuji případ DeBlassová. Ráda bych položila několik otázek paní Barristerové nebo panu DeBlassovi.

Mikrofon se odmlčel. Eva se třásla chladem.

„Vystupte si, prosím, z taxíku, poručíku Dallasová, a přistupte ke kameře, abychom provedli bližší identifikaci.“

„Ti jsou opatrní,“ zamumlal taxikář, ale Eva pokrčila rameny a splnila požadované kroky.

„Ověřili jsme si vaši totožnost, poručíku. Propusťte taxi, poručíku. Vyzvedneme vás u vjezdu.“

„Povídá se, že se jim dcera spustila v New Yorku," řekl taxikář, když mu Eva platila. „Mám kousek couvnout a počkat na vás?"

„Ne, díky. Ale vezmu si vaše číslo a zavolám vás, až tady skončím."

S polovičním zasalutováním taxikář vycouval a odjel. Evě začínal mrznout nos, když uviděla vedle vrat malý elektrický vozík. Tepané železo ji vpustilo dovnitř. „Nastupte si do vozíku, prosím," vyzval ji hlas z počítače. „Odveze vás k domu. Paní Barristerová vás přijme."

„Skvělé." Eva nastoupila do vozíku a ten ji nehlučně odvezl až ke vchodu do domu. Když vystoupila, dveře se otevřely. Buď sluhové nosili fádní černé uniformy, nebo všichni drželi smutek. Zdvořile Evu uvedli do pokoje sousedícího s halou.

Zatímco Roarkeův dům byl okázalý, tady se stavěly na odiv staré peníze. Koberce byly tlusté, stěny potapetované hedvábím. Široké okno nabízelo úchvatný výhled na hory a padající sníh. A na osamělost, pomyslela si Eva. Architekt musel pochopit, že obyvatelé tohoto domu budou dávat přednost samotě.

„Dobrý den, poručíku." Elizabeth vstala. Její pohyby i víčky stíněný pohled očí, v nichž se držel smutek, prozrazovaly nervozitu.

„Děkuji vám, že jste mě přijala, paní Barristerová."

„Manžel má nějakou schůzi. Mohu ho odvolat, pokud s ním chcete mluvit."

„To nebude nutné."

„Přišla jste kvůli Sharon."

„Ano."

„Prosím, posaďte se." Elizabeth pokynula rukou ke křeslu s potahem v barvě slonoviny. „Mohu vám něco nabídnout?"

„Ne, díky. Nezdržím vás dlouho. Nevím, co všechno jste viděla z mé zprávy…"

„Všechno," skočila jí Elizabeth do řeči. „Aspoň myslím. Je důkladná. Jako advokátka jsem si jistá, že pokud dopadnete člověka, který zabil mou dceru, budete mít proti němu dost důkazů."

„To mám rozhodně v úmyslu." Tečou jí nervy, pomyslela si Eva, když pozorovala, jak si Elizabeth zaklesává a rozpojuje dlouhé, půvabné prsty. „Prožíváte těžké časy."

„Byla mé jediné dítě," řekla Elizabeth prostě. „Můj manžel a já jsme byli – pořád jsme – zastánci teorie o snížení počtu obyvatel Země.

Dva rodiče – jeden potomek," řekla s bolestným úsměvem. „Máte pro mě nějakou novou zprávu?"

„Dosud ne. Pokud jde o povolání vaší dcery, paní Barristerová: Způsobilo to v rodině nějaké napětí?"

Dlouhým gestem si Elizabeth pomalu uhladila neviditelný záhyb na sukni. „Rozhodně jsem si nemyslela, že si má dcera zvolí tuhle profesi. Ale vybrala si sama."

„Váš tchán musel být proti. Určitě i z politických důvodů."

„Senátorovy názory, pokud jde o legislativu upravující sexuální vztahy, jsou dobře známé. Jako vůdce konzervativní strany pracuje na přípravě změny současných zákonů týkajících se toho, čemu se lidově přezdívá zákon o morálce."

„Sdílíte jeho postoje?"

„To ne, ačkoliv ani nevím, jak by se měly v praxi používat."

Eva pohodila hlavou. Přirozeně tam bylo napětí. Eva se dohadovala, jestli se tahle přímočará advokátka vůbec v něčem se svým tchánem shodla. „Vaše dcera byla zabita, patrně klientem nebo nějakým blízkým přítelem. Pokud jste se ale s dcerou rozcházela v názorech na její způsob života, těžko asi mohu předpokládat, že byste měly společné přátele, ať už v profesi nebo v soukromém životě."

„Aha." Elizabeth sepjala ruce a přinutila se přemýšlet jako právník. „Vy jste předpokládala, že jako její matka, jako žena jsem s ní měla společné některé názory. Myslela jste, že jsme si s Sharon povídaly, třeba o některých intimních podrobnostech z jejího života." Přestože se snažila ovládnout, zalily se jí oči slzami. „Mrzí mě to, poručíku, ale tak to nebylo. Sharon se se mnou skoro o ničem nebavila. Rozhodně ne o své práci. Byla nám…vzdálená, nebyla si blízká ani se mnou, ani s manželem. Vlastně s nikým v rodině."

„Věděla byste, kdyby měla nějakého zvláštního milence, někoho, s kým by měla opravdu osobní vztah? Někoho, kdo by třeba na ni žárlil?"

„Ne. Mohu se jenom domnívat, že nikoho takového neměla. Sharon muži…" Elizabeth se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, „pohrdala. Přitahovali ji, to ano, ale pod tím vším jimi pohrdala. Věděla, že je pro muže atraktivní. Přišla na to, když byla ještě hodně malá holčička. A myslela si, že jsou bláhoví."

„Profesionální společnice podstupují důkladné psychologické vyšetření. Nechuť k mužům nebo dokonce pohrdání muži, jak jste to nazvala, je zpravidla důvodem k odnětí nebo k neudělení licence.“

„Taky byla chytrá. V životě nebylo nic, co by nedostala, když si zamanula, že to chce. S výjimkou štěstí. Nebyla šťastná,“ pokračovala Elizabeth a snažila se spolknout knedlík, který se jí pořád dělal v krku. „Asi je pravda, že jsem ji rozmazlila. Je to jenom moje vina. Chtěla jsem víc dětí.“ Přitiskla si ruku na ústa, dokud neměla pocit, že se jí přestaly třást rty. „Rozumově vzato jsem věděla, že není správné mít víc dětí, a můj muž měl v tomto ohledu velmi jasné stanovisko. Jenomže jsem nemohla potlačit svoje city, potřebu někomu dávat svou lásku. Strašně jsem Sharon milovala. Senátor vám řekne, že jsem ji chovala, kolébala, mazlila se s ní, dělala jsem jí pomyšlení. A bude mít pravdu.“

„Mateřství je snad vaše výsada, ne jeho.“

To vneslo Elizabeth do očí náznak úsměvu. „Takové jsem tedy dělala chyby. Richard ji nemiloval o nic méně než já. Když se Sharon přestěhovala do New Yorku, hádali jsme se s ní kvůli tomu. Richard ji prosil. Já jsem jí vyhrožovala. A taky jsem ji odvrhla, poručíku. Řekla mi, že jí nerozumím, nikdy jsem jí rozuměla a rozumět nebudu, že jsem viděla jenom to, co jsem vidět chtěla, pokud to tedy nebylo u soudu; ale co se dělo doma, k tomu jsem prý byla slepá.“

„Co tím myslela?“

„Nejspíš, že jsem byla lepší právník než matka, řekla bych. Když odešla, cítila jsem se zraněná a rozzlobená. Nechala jsem to být a byla jsem přesvědčená, že se vrátí. Ale samozřejmě se nevrátila.“

Na chvilku se odmlčela a potlačovala křečovité vzlyky. „Richard tam za ní jednou nebo dvakrát jel, ale nevedlo to k ničemu, a jenom ho to rozčílilo. A tak jsme to nechali plavat, nechali jsme ji být. Až donedávna, kdy jsem měla pocit, že to zase musíme zkusit.“

„Proč nedávno?“

„Protože léta ubíhala,“ přerývaně vykládala Elizabeth. „Doufala jsem, že ji její nový životní styl unaví a že jí třeba bude líto té roztržky s rodinou. Asi před rokem jsem ji sama jela navštívit. Ale zlobila se, bránila se, a když jsem se ji snažila přesvědčit, aby se vrátila domů, urážela mě. Richard, třebaže už sám rezignoval, se nabídl, že tam po-

jede a znovu s ní promluví. Ale odmítla se s ním setkat. Dokonce i Catherine se snažila," mumlala a nepřítomně si mnula spánky ve snaze odstranit neviditelnou bolest. „Před pár týdny byla Sharon navštívit."

„Kongresmanka DeBlassová jela za Sharon do New Yorku?"

„Ne schválně kvůli ní. Byla tam na nějaké akci na získání peněz na předvolební kampaň a navrhla, že ji vyhledá a promluví s ní." Elizabeth stiskla rty. „Poprosila jsem ji o to. Když jsem se snažila navázat komunikaci já sama, Sharon nejevila zájem. Ztratila jsem ji," řekla Elizabeth tiše, „a moc pozdě jsem se odhodlala s tím něco dělat. Nevěděla jsem, jak se jí zase přiblížit. Doufala jsem, že Catherine by mohla pomoct, protože patří do rodiny."

Znovu se podívala na Evu. „Nejspíš si myslíte, že jsem to měla zkusit znovu. Měla jsem tam jet sama."

„Paní Barristerová…"

Ale Elizabeth zavrtěla hlavou. „Samozřejmě máte pravdu. Ale ona se mi odmítala s čímkoliv svěřit. Myslela jsem si, že musím respektovat její soukromí, jako jsem to dělala vždycky. Nepatřila jsem k těm matkám, co se přehrabují v dceřiných denících."

„Denících?" Eva zbystřila pozornost. „Vedla si deníky?"

„Vždycky si vedla deníky, už jako dítě. Pravidelně si měnila heslo."

„A jako dospělá?"

„Taky. Čas od času se o nich zmínila – dělala vtipy o tajnostech, které měla, a že lidé, které znala, by se měli mít na pozoru, protože by je mohla zveřejnit."

V seznamu věcí v Sharonině bytě žádný deník nebyl, Eva si to pamatovala přesně. Jenže takové věci nemusejí být větší než palec. Pokud to technici poprvé přehlédli…

„Máte některé?"

„Ne." Elizabeth zpozorněla a vzhlédla. „Měla je v bance v bezpečnostní schránce, aspoň myslím. Všechny si je schovávala."

„Banku měla tady ve Virginii?"

„To nevím. Podívám se, jestli něco zjistím. Mohu projít věci, které nechala doma."

„To bych velmi ocenila. Když si na něco vzpomenete – na cokoliv – jméno, poznámku, třeba i náhodnou, dejte mi, prosím, vědět."

„Spolehněte se. Nikdy nemluvila o přátelích, poručíku. Dělalo mi to starost, i když jsem doufala, že když žádné nemá, mohlo by ji to přivést zpátky domů. Doufala jsem, že ji to přiměje nechat toho života, který vedla. Dokonce jsem využila svého přítele, vlastního přítele, protože jsem si myslela, že ji přesvědčí snadněji než já.“

„Kdo to byl?“

„Roarke.“ Elizabeth začala zase slzet. „Zavolala jsem mu pár dní před tím, než ji zabili. Známe se už léta, tak jsem ho poprosila, jestli by nemohl zařídit, aby ji pozvali najeden večírek, na který, jak jsem věděla, on půjde. Chtěla jsem, aby ji tam vyhledal. Nechtělo se mu do toho. Roarke není z těch, kdo se pletou do rodinných záležitostí. Ale využila jsem našeho přátelství. Chtěla jsem, aby se s ní spřátelil, aby jí ukázal, že atraktivní žena nemusí zdůrazňovat jenom své půvaby, aby získala pocit, že má nějakou cenu. Udělal to pro mě a pro mého muže.“

„Chtěla jste, aby si s ní něco začal?“ zeptala se Eva opatrně.

„Chtěla jsem, aby se stal jejím přítelem,“ opravila ji Elizabeth. „Aby měla někoho, na koho by se mohla spolehnout. Požádal jsem ho, protože nikomu nevěřím víc než jemu. Ona s námi přerušila styky, a tak jsem potřebovala někoho, komu bych mohla věřit. Nikdy by jí neublížil, víte. Nikdy by neublížil nikomu, koho mám ráda.“

„Protože vás miluje?“

„Protože ji má rád.“ Richard DeBlass vešel do pokoje. „Roarke má nás oba, a pár dalších lidí, rád. Ale milovat? Nejsem si jist, že někdy podstoupil riziko tak nejistého citu.“

„Richarde.“ Elizabeth trochu zavrávorala, když vstávala. „Nečekala jsem tě tak brzy.“

„Skončili jsme dřív.“ Došel k ní a objal ji. „Měla jsi mi zavolat, Beth.“

„Nevěděla jsem…“ zarazila se a bezradně se na něj podívala. „Doufala jsem, že to zvládnu sama.“

„Nemusíš nic zvládat sama.“ Držel ji kolem ramen a obrátil se k Evě. „Vy jste poručík Dallasová?“

„Ano, pane DeBlassi. Mám několik otázek a myslela jsem si, že bude snazší, když je položím osobně.“

„Moje žena i já s vámi budeme ochotně spolupracovat.“ Zůstal stát v postoji, jímž, jak se Eva domnívala, dával najevo sílu a odstup.

Neměl nic z Elizabethiny křehkosti. Nebyl nervózní. Přejímá odpovědnost, říkala si Eva. Chrání svoji ženu a stejně pozorně ovládá i projevy vlastních emocí.

„Ptáte se na Roarkea,“ pokračoval. „Můžu vědět proč?“

„Řekla jsem poručíku Dallasové, že jsem Roarkea požádala, aby se s Sharon seznámil. Aby se pokusil…“

„Ale Beth.“ Gestem plným únavy a rezignace zavrtěl hlavou. „Co by mohl dělat? Proč jsi ho do toho zatahovala?“

Stála kousek od něj a ve tváři měla takové zoufalství, že se Evě zachvělo srdce. „Vím, žes mi řekl, že to mám nechat být. Ale musela jsem to zkusit znovu. Třeba by se dali dohromady, Richarde. Roarke to s lidmi umí.“ Začala mluvit překotně, slova se ztrácela a splývala. „Mohl jí pomoci, kdybych ho byla poprosila dřív. Když má dost času, umí dělat divy. Ale neměl dost času. Ani moje holčička.“

„No dobře,“ zamumlal Richard chlácholivě a položil jí ruku na rameno. „Dobře, dobře.“

Zase se ovládla a kolébala se sem a tam. „Co teď můžu dělat jiného, poručíku, než se modlit za spravedlnost?“

„Postarám se, aby se vám dostalo spravedlnosti.“

Zavřela oči a upnula se k té myšlence. „Myslím, že se vám to podaří. Původně jsem si tím nebyla jistá, ani když mi Roarke zavolal.“

„On vám volal, aby to s vámi probral?“

„Volal, aby se zeptal, jak se máme, a aby mě připravil na to, že se u nás asi brzy zastavíte osobně.“ Skoro se usmála. „Málokdy se mýlí. Řekl mi, že jste schopná, ukázněná a účastná. Měl pravdu. Jsem ráda, že jsem měla tu příležitost to sama zjistit a že jste to vy, kdo vede vyšetřování vraždy mé dcery.“

„Paní Barristerová,“ Eva na chviličku zaváhala, než se rozhodla riskovat. „Co když vám řeknu, že Roarke je podezřelý?“

Elizabeth se na ni nevěřícně podívala, ale vzápětí se uklidnila. „V tom případě bych řekla, že se dopouštíte mimořádně chybného úsudku.“

„Protože by Roarke nebyl schopný spáchat vraždu?“

„Ne, tak to nemyslím.“ Byla úleva na to myslet, i když třeba jen na chvíli, objektivně. „Ale nespáchal by čin, který nedává smysl. Mohl by zabít chladnokrevně, ale nikdy nikoho bezbranného. Možná už někoho zabil, to by mě vůbec nepřekvapilo. Ale že by někomu udělal to, co se stalo Sharon – dřív, teď, nebo v budoucnu? To ne. Ne Roarke.“

„Ne,“ opakoval Richard jako ozvěna své ženy a vzal ji za ruku. „Ne Roarke.“

Tak Roarke ne, pomyslela si Eva znovu, když seděla v taxíku a mířila k podzemní dráze. Proč jí k čertu neřekl, že se s Sharon setkal, aby udělal laskavost její matce?

Co jiného jí ještě neřekl?

Třeba ho někdo vydírá. Ale nějak si ho nedovedla představit jako oběť vydírání. Bylo mu jedno, co se o něm říká nebo co o něm píší. Ale deníky mění pohled na věc a vydírání se stává novým a důležitým motivem.

Ale co mohla Sharon zapsat, a o kom, a kde ty zatracené deníky jsou?

Kapitola devátá

„Snadno jsem ho setřásl,“ řekl Feeney, když si sedal ke snídani v bufetu policejního ústředí. „Viděl jsem, jak se na mě přilepil. Hledal tebe, ale byla tam spousta lidí. Tak jsem vlezl do toho blbého letadla.“

Feeney spláchl míchaná vejce černou kávou z náhražky a ani nemrkl. „Nastoupil taky, ale sedl si do první třídy. Když jsme vystoupili, už čekal, a teprve pak zjistil, že tam nejsi.“ Šermoval vidličkou. „Byl rozčilený a rychle někomu zavolal. Pak jsem se na něj pověsil já a sledoval jsem ho až do hotelu Regent. V Regentu mi ale nechtěli nic říct. Vytáhneš odznak a oni se hned urazí.“

„A ty jsi jim taktně vysvětlil, že mají povinnost spolupracovat se státními orgány.“

„Správně.“ Feeney hodil prázdný talíř do recyklovače, zmačkal prázdný šálek a hodil ho za talířem.

„Telefonoval dvakrát – jednou do Východního Washingtonu, jednou do Virginie. Pak měl místní hovor – s policejním ředitelem.“

„Sakra.“

„Tak, tak. Simpson pracuje pro DeBlasse, o tom není pochyb. Jde ovšem o to, co pro něj zařizuje.“

Než na to mohla Eva zareagovat, zapípala její vysílačka. Vytáhla ji a zmáčkla příjem. Byl to Whitney.

„Dallasová, dorazte k psychologům. Za dvacet minut.“

„Pane, v devět nula nula mám schůzku s práskačem ohledně případu Colby.“

„Zrušte to.“ Měl bezvýrazný hlas. „Za dvacet minut.“

Eva pomalu odložila vysílačku. „Tak bych řekla, že už víme, co Simpson pro DeBlasse dělá.“

„Vypadá to, jako by měl DeBlass na tobě osobní zájem.“ Feeney zkoumal, jak se tváří. Všichni poldové v činné službě svorně nenáviděli psychology. „Zvládneš to?“

„Ano, určitě. Až na to, že mi to zabere skoro celý den. Feeney, udělej mi laskavost. Prověř banky na Manhattanu. Potřebuji vědět, jestli tam Sharon DeBlassová neměla bezpečnostní schránku. Pokud nenajdeš nic tam, zkus okolní čtvrti.“

„Spolehni se.“

Psychologické oddělení bylo protkané dlouhými chodbami, rozdělenými prosklenými přepážkami. Stěny vymalovali na bledě zeleno. Psychologové tvrdili, že zelená uklidňuje. Doktoři i technici chodili v bílém. Barva nevinnosti a moci. Když vstoupila do prvních proskle-

ných dveří, počítač ji zdvořile požádal, aby odložila zbraň. Eva ji sundala ze závěsu, položila na podnos a dívala se, jak mizí.

Připadala si jako nahá ještě před tím, než ji nasměrovali do místnosti 1-C a řekli jí, aby si odložila. Svlékla si šaty a složila je na připravenou lavičku. Snažila se nemyslet na techniky, kteří ji pozorovali na svých monitorech, ani na stroje s protivně tichým chodem a neosobně blikajícími kontrolkami.

Tělesná zkouška byla snadná. Musela se jenom postavit na značku uprostřed místnosti a čekat, až jí přístroje prosvítí všechny vnitřní orgány a kosti. Pak jí dovolili navléknout si modrou teplákovou soupravu a posadit se, přičemž jí přístroj prohlížel oči a uši. Další test zkoumal její reflexy. Nato vstoupil laborant a odebral jí vzorek krve.

Prosím, jděte do dveří 2-C. První část je hotova, poručíku Dallasová.

V přilehlé místnosti Evu instruovali, aby si lehla na polstrovaný stůl, a prohlíželi její mozek. Nechtějí žádného poldu s nádorem na mozku, který by buzeroval civilisty, pomyslela si Eva unaveně. Přihlížela skrze skleněnou přepážku, jak vedle pracují technici. Pak jí nasadili helmu.

Teď to mělo přijít.

Lavice ji zvedla do sedu – vystavili Evu účinkům virtuální reality. Nejdříve se ocitla v autě, které jelo velkou rychlostí. V kabině burácely zvuky: jekot sirén a hlasité, vzájemně si protiřečící povely, linoucí se z policejní vysílačky. Všimla si, že je to standardní policejní jednotka. Eva seděla za volantem a musela kličkovat, aby se vyhnula chodcům, které jí virtuální realita stavěla do cesty.

Jednou částí mozku si byla pořád vědoma, že ji monitorují: měří jí krevní tlak, tep, množství potu, které vylučuje pokožkou, a dokonce i sliny, jež se jí hromadí v ústech. Bylo horko, téměř nesnesitelné vedro. Těsně minula nákladní auto s jídlem, které se jí připletlo do cesty.

Poznala, kudy jede. Byl to starý přístav na východní straně. Cítila všechny vůně a pachy přístavu: vodu, zkažené ryby a starý pot. Přístavní dělníci a nakladači v modrých kombinézách si četli denní rozpis práce. Proletěla jejich skupinkou jako vítr.

Podezřelý je ozbrojený. Má laserovou pušku a ruční výbušniny. Je hledán pro loupežnou vraždu.

To je paráda, pomyslela si Eva. Krucinál. Stiskla spojku, udeřila do volantu a vystřelila na záď pronásledovaného vozidla spršku jisker. Olízl ji jazyk plamene, jak na ni vystřelil. Majitel přístavního hydroplánu se i se svým dopravním prostředkem potopil, aby kryl sebe a své pasažéry před zásahy. Kolem poletovaly spolu s nadávkami rýžové nudle.

Znovu zamířila a udělala obchvatný manévr.

Vozidlo, které pronásledovala, se na chvilku dostalo do smyku. Jak se její protivník znovu snažil získat nad vozem kontrolu, pokusila se ho nárazem zastavit. Zakřičela varovné „Policie“ a nařídila mu, aby se vzdal. Vylezl z vozu, krvácející, a Eva ho donutila lehnout na zem.

Šokem z pistole ochromila jeho nervový systém. Viděla, jak sebou škubl, pomočil se a pak zkolaboval.

Stěží si stačila vydechnout, když jí ten mizera technik rozehrál novou situaci. Tentokrát slyšela výkřiky, výkřiky malé holčičky a zuřivé řádění jejího otce.

Zrekonstruovali tu situaci za pomoci její vlastní zprávy, fotografií z místa činu a zrcadlových vzpomínek její vlastní paměti skoro dokonale.

Eva zaklela, ale držela svoji nenávist i smutek na uzdě. Poručila si vyběhnout po schodech a pak se vnořila zpátky do své hrozné noční můry. Holčička už nenaříkala. Eva zabušila na dveře, zakřičela své jméno a hodnost. Varovala muže za dveřmi, aby se uklidnil.

„Hajzlové. Všichni jste hajzlové. Pojď dál, ty proklatá kurvo. Zabiju tě.“

Dveře pod úderem jejího ramene povolily jako domeček z karet. Vpadla dovnitř a vytáhla zbraň.

„Byla jako její máma, její kurva máma. Myslely si, že mi utečou. Myslely si, že se jim to povede. Já jsem jim ukázal. Skončil jsem s nimi. A s tebou taky skončím, ty mizerná policajtská kurvo.“

Holčička na ni zírala prázdným pohledem velkých mrtvých očí. Očí mrkací panny. Její malé bezmocné tělíčko tam bezvládně leželo a kolem byla záplava krve. Krev kapala z nože.

Řekla mu mrazivým hlasem: *„Ty mizero, polož ten nůž. Zahoď ten nůž!“* Ale nereagoval a blížil se k ní. Vystrašila ho. Ale šel dál.

V místnosti páchla krev, moč a spálené jídlo. Byla tam spousta světla, které vrhalo ostré stíny. Panenka s chybějící rukou na rozřezané pohovce, urvaný okenní rám, na nějž dopadal odraz neonu z protější reklamy, a převržený stolek z laciné umělé hmoty.

Holčička s mrtvýma očima. Rozlévající se kaluž krve. A ostrá, lesknoucí se čepel nože.

„Vrazím ti to rovnou do břicha. Zrovna jako jí."

Znovu se rozzuřil. Oči měl divoké, patrně následkem podomác-ku vyrobeného přípravku značky Zeus, který měl z mužů dělat domácí bohy a vyvolával choromyslné iluze nesmrtelnosti a vlastní moci.

Nůž s čepelí potřísněnou šarlatem zasvištěl, jak se rozmáchl. A tak stiskla spoušť. Rána zasáhla jeho nervový systém. Napřed mu odumřel mozek, takže tělo se zkroutilo v křeči a oči nabyly skelného výrazu. Potlačila touhu zaječet a odkopla nůž z dosahu jeho ruky, která se ještě škubala. Pak se podívala na dítě.

Stále na ni hleděly dívenčiny velké oči, jako by jí vyčítaly, že už je na všechno pozdě.

Donutila tělo, aby se uvolnilo, a soustředila se na to, co napíše do zprávy.

Část s virtuální realitou byla u konce. Znovu změřili životní funkce organismu a pak ji poslali na závěrečnou část zkoušky.

Eva neměla proti doktorce Mirové nic osobního. Ta žena byla stejně oddaná svému poslání jako ona sama. V soukromé praxi by si mohla vydělat třikrát víc než u policie.

Mluvila tiše, s náznakem přízvuku anglických horních vrstev. Její bleděmodré oči byly laskavé a pronikavé zároveň. V šedesáti byla smířená se svým věkem, ale zdaleka nepůsobila mateřsky.

Měla vlasy barvy medu zatočené do úhledného, i když složitého uzlu. Oblečena byla do úpravného růžového kostýmu se zdobným zlatým kruhem na klopě.

Ne, Eva proti ní osobně nic neměla. Jenom nesnášela cvokaře.

„Dobrý den, poručíku." Mirová vstala z bleděmodrého křesla, když Eva vstoupila. V dohledu nebyl žádný pracovní stůl ani počítač. Byl to jeden z triků, který měl u osob podstupujících test vyvolat zdání, že jen relaxují a že nejsou podrobováni intenzivnímu zkoumání.

„Dobrý den, paní doktorko.“ Eva se posadila do křesla, na které jí Mirová ukázala.

„Právě jsem si chtěla udělat čaj. Dáte si taky?“

„S radostí.“

Mirová se ladně přesunula k pultíku, zadala přípravu dvou čajů a pak přinesla oba šálky do odpočinkové zóny. „To je smůla, že se váš test musel odložit, poručku.“

S úsměvem se posadila a usrkla ze šálku. „Celá procedura má větší vypovídací hodnotu a určitě je prospěšnější, když ji absolvujete do dvaceti čtyř hodin po incidentu.“

„Nedalo se nic dělat.“

„Říkali mi to. Vaše předběžné výsledky jsou uspokojivé.“

„To je dobře.“

„Pořád odmítáte autohypnózu?“

„Ta je dobrovolná.“ Nenáviděla se pro defenzivní tón, který jí zazněl v hlase.

„Ano, to je.“ Mirová si dala nohy přes sebe. „Máte za sebou obtížný zážitek, poručíku. Zaznamenali jsme známky fyzického a emocionálního vyčerpání.“

„Pracuji na novém případu, který je velmi náročný. Zabírá mi hodně času.“

„Ano, vím. Berete prášky na spaní?“

Eva ochutnala čaj. Jak se obávala, byl ovocný. „Ne. Už jsme o tom mluvili minule. Prášky na spaní jsou dobrovolné a já jsem se rozhodla, že je brát nebudu.“

„Protože snižují vaši sebekontrolu.“

Eva se na ni podívala. „Správně. Nechci se uvádět do umělého spánku, a ani tady nejsem ráda. Nelíbí se mi znásilňování mozků.“

„Vy považujete testy za druh znásilnění?“

To si myslí všichni rozumní poldové. „Nemáme tu moc na vybranou, že?“

Mirová si nechala svůj povzdech pro sebe. „Usmrcení pachatele, a to za jakýchkoliv okolností, je pro policistu vždycky traumatizující zážitek. Pokud trauma postihne emoce, reakce, postoje, ovlivní to výkon policisty. Pokud použití zbraně s následkem usmrcení způsobil fyzický defekt, je potřeba jej lokalizovat a odstranit.“

„Znám zásady a filozofii policie, paní doktorko. Plně spolupracuji. Ale myslím, že se mi to nemusí líbit.“

„Ne, to nemusí.“ Mirová si šikovně postavila šálek na koleno. „Poručíku, to je vaše druhé zabití. Třebaže to není tak neobvyklá četnost vzhledem k délce vaší služby, jsou tady mnozí, kteří se takto vůbec nemuseli rozhodovat. Ráda bych věděla, jak se cítíte a jak hodnotíte to, že jste se rozhodla použít zbraň.“

Kéž bych byla rychlejší, pomyslela si Eva. Byla bych radši, kdyby si ta holčička teď mohla hrát, místo aby byla v krematoriu.

„Vzhledem k tomu, že má jediná možnost volby byla buď ho nechat, aby mě rozporcoval, anebo ho zastavit, nemám pochyb o správnosti svého rozhodnutí. Varovala jsem ho, ale ignoroval to. Zastrašování nepřineslo kýžený výsledek. Důkaz, že by opravdu zabíjel, ležel mezi námi v kaluži krve. Proto nemám problém se s tím vyrovnat.“

„Zasáhla vás smrt dítěte?“

„Jsem přesvědčena, že smrt dítěte se dotkne každého. Rozhodně taková záměrná vražda bezbranné oběti.“

„Vidíte nějakou podobnost mezi tím dítětem a vámi?“ zeptala se Mirová tiše. Viděla, jak se Eva stáhla do sebe a přestala reagovat. „Poručíku, obě víme, že o vás vím všechno. Zneužívali vás fyzicky, emocionálně i sexuálně. Opustili vás, když vám bylo osm.“

„To s tím nemá nic…“

„Mám za to, že to má hodně společného s vaším duševním a citovým stavem,“ přerušila ji Mirová. „Dva roky, než vám bylo deset, jste žila v dětském domově, a policie i úřady hledaly vaše rodiče. Nevybavujete si prvních deset let svého života, své jméno ani to, kde jste se narodila.“

Třebaže vypadaly mírně, byly oči doktorky Mirové pronikavé a zkoumavé. „Dali vám jméno Eva Dallasová a pak vás umístili v náhradní rodině. Nic z toho jste nemohla ovlivnit. Byla jste dítě závislé na systému, který v mnoha směrech selhal.“

Eva spotřebovala veškerou svoji energii, aby udržela oči i hlas vyrovnané. „A obdobně jsem já, jakožto část systému, selhala a nezabránila vraždě dítěte. Chcete vědět, co cítím, doktorko Mirová?“

Je mi bídně. Dělá se mi špatně. Je mi to líto.

„Cítím, že jsem udělala všechno, co bylo v dané chvíli možné udělat. Absolvovala jsem to celé ještě jednou ve virtuální realitě a reagovala jsem stejně. Protože na tom se nedalo nic změnit. Kdybych mohla to dítě zachránit, zachránila bych ho. Kdybych mohla pachatele zadržet a poslat do vězení, udělala bych to.“

„Ale nemohla jste ovlivnit okolnosti.“

Uskočná mrcha, pomyslela si Eva. „Mohla jsem rozhodnout o zabití. Po vyčerpání všech zákonných postupů jsem uplatnila svoji pravomoc a rozhodla jsem se zabít. Četla jste moji zprávu. Jednalo se o naprosto zdůvodnitelné zabití.“

Mírová chvilku mlčela. Věděla, že ani se všemi svými metodami nepronikne valem Eviny obrany, maximálně jej trochu poškrábe. „Velmi dobře, poručíku. Jste schopna služby bez omezení.“ Ale než mohla Eva vstát, zvedla varovně ruku. „Ještě něco mimo protokol.“

„Něco takového existuje?“

Mirová se jen usmála. „Pravdou je, že naše mysl se často chrání sama. Vy si odmítáte vybavit prvních osm let života. Ale ty roky jsou pořád částí vás samé. Až budete připravená, můžeme je přivolat zpátky. A Evo,“ dodala tiše, „pomůžu vám vyrovnat se s nimi.“

„Jsem taková, jaká jsem chtěla být, a docela dobře se mi s tím žije. Nechci riskovat, že bych musela žít s něčím neznámým.“ Vstala a šla ke dveřím. Když se otočila, Mirová stále seděla s nohou přes nohu a držela v prstech půvabný malý šálek. Ve vzduchu se vznášela vůně spařených bylinek.

„Uvedu hypotetický případ,“ spustila Eva a počkala, dokud Mirová nekývla na souhlas. „Žena, s výborným společenským postavením, zámožná, se rozhodne stát se prostitutkou.“ Na dok-torčino zdvižené obočí reagovala Eva netrpělivým mlasknutím. „Nemusíme tady pilovat terminologii, viďte že ne, paní doktorko? Prostě se rozhodla, že se bude živit sexem. A dávala to na odiv před svou nóbl rodinou a ultrakonzervativním dědečkem. Proč?“

„Je dost těžké stanovit nějaký konkrétní motiv, když mám jen tak povšechné a útržkovité informace. Nejpravděpodobnější by mohlo být, že spatřovala svoji hodnotu jen v sexuálních dovednostech. Sexuální styk se jí buď strašně líbil, nebo ho nenáviděla.“

Evu to zaujala tak, že se zastavila krok od dveří. „Kdyby sex nenáviděla, proč by se chtěla stát prostitutkou?“

„Aby trestala.“

„Sebe?“

„Sebe a své blízké.“

Kvůli trestu, přemítala Eva. Deníky. Vydírání.

„Muž zabije,“ pokračovala. „Násilně, brutálně. Zabití má sexuální kontext a je provedeno nezvyklým a jedinečným způsobem. Vrah to nafilmuje, překoná bezpečnostní systém. Doručí nahrávku s vraždou vyšetřovateli. Na místě činu nechá zprávu, přesněji řečeno vychloubavý vzkaz. Co je zač?“

„Vezměte v úvahu, že nemám dost informací,“ upozornila ji Mirová, ale Eva si všimla, že ji to zaujalo. „Je vynalézavý,“ začala. „Plánuje dopředu, ale je to zároveň voyeur. Je sebevědomý, ješitný. Řekla jste, že se jasně snažil zanechat na místě činu svoji nazvěme to třeba značkou, má potřebu vytahovat se, ukázat, jak je chytrý. Na základě vašich pozorování a dedukce, řekla byste, že se mu líbí vraždit?“

„Ano, řekla bych, že v tom našel zalíbení.“

Mirová přikývla. „Pak to udělá znovu.“

„To už udělal. Dvě vraždy, v rozmezí necelého týdne. Nebude mu trvat dlouho a spáchá další, viďte?“

„To je sporné.“ Mirová upila další doušek, jako kdyby se bavily o posledních trendech jarní módy. „Je mezi těmi dvěma vraždami ještě jiné spojení než osoba pachatele a způsob jejich provedení?“

„Sex,“ řekla Eva krátce.

„Aha.“ Mirová potřásla hlavou. „Přes veškerou technologii a úžasný pokrok, kterého jsme dosáhli v genetice, ještě pořád nejsme schopni ovládat lidské vášně a hnutí mysli. Možná jsme moc lidští na to, abychom připustili jejich ovlivňování. Vášeň je pro lidského ducha nezbytná. Zjistili jsme to začátkem tohoto století, když se genetické inženýrství málem vymklo kontrole. Bohužel, některé vášně jsou propojeny. Sex a násilí především. Někteří lidé si stále myslí, že to patří k sobě.“

Pak vstala a postavila šálky vedle automatu na nápoje. „Ten váš vrah mě zajímá. Až o něm budete vědět víc a pokud budete chtít určit jeho psychologický portrét, doufám, že mě vyhledáte.“

„Je to v kódu pět.“

Mirová vzhlédla. „Aha.“

„Pokud se nám to nepodaří rozmotat, než znovu udeří, pokusím se to odtajnit.“

„Budu vám k dispozici.“

„Díky.“

„Evo, pamatujte si, že i silné, samostatné ženy mají slabá místa. Nebojte se jich.“

Eva vydržela lékařčin pohled. „Mám teď práci.“

Testování ji vyčerpalo. Kompenzovala to tím, že na odložené schůzce s práskačem byla popudlivá a antagonistická. Málem tak přišla o informace, které jí zaručovaly jistý předstih v případu s pašovanými drogami. Měla pochmurnou náladu, když se vracela zpátky na ústředí. Od Feeneyho tam neměla žádnou zprávu.

Kolegové z jejího oddělení věděli, jaký má pro ten den program, a snažili se jí jít z cesty. Tak pracovala sama a ve špatné náladě víc než hodinu.

Nakonec se pokusila zavolat Roarkeovi. Nebyla překvapená ani nijak zvlášť zklamaná, když ho nemohla nikde sehnat. Nechala na jeho e-mailu zprávu, že se s ním potřebuje sejít, a pak se na zbytek dne odpojila.

Hodlala utopit svoji mizernou náladu v levném alkoholu a průměrné hudbě na Mavisině posledním vystoupení u Modré veverky.

Lokál se jen s vypětím všech sil držel nad vodou. Panovalo tam šero, klientela se pohybovala na hranici zákona a obsluha nestála za nic. Bylo to přesně to, co odpovídalo Evině náladě.

Když vešla, zaútočila na ni zvuková kulisa hlasité hudby. Mavis byla schopná překřičet svým hlasem i kapelu, která sestávala z jednoho značně poletovaného mladíka.

Eva odmítla nabídku mladíka v bundě s kapuci, že jí koupí drink do jednoho privátního boxu, kde se mohlo kouřit. Proklestila si cestu ke stolu, stiskla tlačítko pro obsluhu a pohodlně se usadila, aby si poslechla Mavisino představení.

Není tak úplně špatná, domnívala se Eva. Docela vynikající taky ne, ale zákazníci nebyli vyběraví. Mavis byla po celém těle důkladně na-

líčená do fialovo-oranžového sexy úboru se strategicky umístěnými cákanci smaragdově zelené. Náramky a řetízky na ní cinkaly do rytmu pohybu.

Eva pozorovala malý zapečetěný balíček, který koloval z ruky do ruky na druhém konci tanečního parketu. Samozřejmě drogy. Vláda se je snažila zlikvidovat perzekucí, legalizací, ignorováním i regulací. Nic z toho nezabíralo.

Nechtěla budit pozornost tím, že zasáhne. Místo toho zamávala rukou, aby se přivítala s Mavis. Zpívaná část hudebního vystoupení skončila. Mavis seskočila z pódia, prodrala se davem a opřela se bokem o Evin stůl.

„Ahoj, cizince."

„Sluší ti to, Mavis. Kdopak tě líčil?"

„Ale jeden známý." Otočila se a poklepala si tři centimetry dlouhým nehtem na levou půlku. „Říká si Caruso. Podívej, tady se mi podepsal. Udělal mi to zadarmo, když na sobě budu nosit jeho podpis jako reklamu." Číšnice postavila před Evu vysokou, štíhlou sklenku naplněnou průzračnou bleděmodrou tekutinou. „Tohle? Proč si radši nedáš něco silnějšího, co tě pořádně uzemní?"

„Měla jsem mizerný den," řekla Eva a usrkla první doušek. „Prokrista. Vůbec se to tu nezlepšilo. Mavis, viď že nic nebereš?"

„Ale prosím tě." Mavis byla víc vyvedená z míry než opravdu uražená. Položila Evě ruku na rameno. „Jsem čistá, vždyť to víš. Občas se tu něco prodává, ale to je druhá liga. Jenom nějaké pilulky, uklidňující prostředky a pár věcí na lepší náladu." Zakabonila se. „Jestli tu chceš udělat razii, tak si k tomu aspoň vyber večer, kdy nesloužím."

„Promiň." Eva byla otrávená sama sebou. Dlaněmi si masírovala obličej. „Teď se mnou není řeč. Vrať se na pódium a zpívej. Ráda tě poslouchám."

„Jasně. Ale když budeš potřebovat společnost, až se vzpamatuješ, dej mi znamení. Zařídím si to."

„Dík." Eva se posadila a zavřela oči. Příjemněji překvapilo, že se hudba ztišila. Když jste přestali vnímat okolí, nebylo to tu tak špatné. Za dvacet kreditů tu mohla vysedávat a popíjet a nechat se kolébat zvuky a světly. Teď zrovna jí bylo příjemné zavřít na okamžik oči.

„Tohle zrovna nevypadá jako vaše doupě neřesti, poručíku."

Eva otevřela oči a nevěřícně zírala na Roarkea.

Posadil se na protější židli. Stůl byl tak malý, že do sebe narazili kolena. „Volala jste mě, vzpomínáte si, a když jste se odhlásila, nechala jste tam tuhle adresu.“

„Chtěla jsem si jen smluvit schůzku, nehledala jsem kumpána na tah.“

Podíval se na drink na stole, naklonil se a přičichl ke skleničce. „S tímhle pitím byste ani žádného nenašla.“

„Tenhle panák se zkrátka nevyrovná vybraným vínům a staré skotské.“

Položil ruku na její jen proto, aby viděl, jak vyjekne a ucukne.

„Tak proč nejdeme někam, kde to mají?“

„Mám hroznou náladu, Roarkeu. Tak si dohodněme nějaký termín, jak se vám to hodí, a pak vypadněte.“

„Termín pro co?“ Jeho pozornost upoutala zpěvačka. Svraštil obočí a pozoroval, jak kroutí očima a gestikuluje. „Pokud ta zpěvačka nemá nějaký tik, tak vám něco ukazuje.“

Eva rezignovaně potřásla hlavou. „To je moje kamarádka.“ Zavrtěla hlavou, když se Mavis usmála a zvedla výmluvným gestem oba palce. „Myslí si, že mám štěstí.“

„To taky máte.“ Roarke zdvihl skleničku a odložil ji na vedlejší stůl, kde se po ní hned natáhl hrozen chtivých rukou. „Právě jsem vám zachránil život.“

„K čertu s…“

„Evo, jestli se chcete opít, tak si k tomu vyberte něco, z čeho se vám nebude obracet žaludek.“ Pohledem přejel jídelní a nápojový lístek a otřásl se. „Což znamená, že si to nemůžeme objednat tady.“ Vzal ji za ruku, když vstával. „Pojďte.“

„Je mi tu dobře.“

Trpělivě se k ní sklonil, málem se jí dotýkal obličejem. „Doufáte, že se opijete natolik, abyste tu mohla beztrestně dát par ran, aniž byste se musela moc starat o následky. Když půjdete se mnou, nemusíte se opíjet a můžete do mě bušit, jak se vám zlíbí, nebojte se.“

„Proč?“

„Protože máte smutek v očích. A mně začíná být taky smutno.“ Zatímco si rovnala v hlavě obsah jeho slov, pomohl jí vstát a postrkoval ji ke dveřím.

„Jdu domů,“ rozhodla se Eva.

„Ale nejdete.“

„Poslyšte, co si vlastně…“

Bez okolků ji přitiskl zády na zeď a tvrdě ji políbil. Nevzdorovala mu.

Polibek jí vyrazil dech svou naléhavostí, skrytou zuřivostí a šokující potřebou, která z něj tryskala. Trvalo to krátce, pouhé vteřiny, než zase přestal. „Nechtě toho,“ řekla, ale nenáviděla se za to, že jen šeptá.

„Ať si myslíte cokoliv,“ pokračoval, aby podpořil vlastní teorii, „jsou chvíle, kdy někoho potřebujete. Teď právě to jsem já.“ Netrpělivost jím jen cloumala, když ji sunul ven před sebou. „Kde máte auto?“ Ukázala přes půl bloku a dovolila mu, aby ji vedl po chodníku. „To bych ráda věděla, jaký problém máte vy.“

„Teď momentálně to vypadá, že můj problém jste vy. Víte, jak jste vypadala?“ ptal se, když jí otevíral dveře. „Když jste tam tak seděla s očima zavřenýma, a pod očima kruhy?“ Živě se mu vybavila, když to líčil, a rozhořel se v něm hněv. Usadil ji do sedadla pro cestující, sám obešel auto a posadil se na místo řidiče. „Jaký je ten váš zatracený kód?“

Užaslá nad jeho výbuchem vyťukala bez protestů kód. Když se volant odemkl, nastartoval a vyjel od obrubníku.

„Snažila jsem se odpočívat,“ nadhodila Eva opatrně.

„Nevíte ani jak,“ opáčil. „Uzavřete se v sobě, ale tím se problému nezbavíte. Kráčíte po ostří nože, Evo, a to ostří je sakra tenké.“

„Na to jsem vycvičená.“

„Tentokrát nevíte, proti čemu bojujete.“

Svinula ruku v pěst. „Zato vy samozřejmě ano.“

Na chvilku umlkl a skryl své emoce. „Promluvíme si o tom později.“

„Radši hned. Včera jsem navštívila Elizabeth Barristerovou.“

„Já vím.“ Byl už klidnější a přizpůsobil se rozmarům jejího auta. „Vám je zima. Zapněte si topení.“

„Je porouchané. Proč jste mi zatajil, že vás požádala, abyste se s Sharon seznámil a promluvil si s ní?“

„Protože Beth mě o to poprosila důvěrně.“

„Jaký je váš vztah k Elizabeth Barristerové?“

„Jsme přátelé.“ Roarke po ní střelil pohledem. „Mám jich jen pár. Ona a Richard k nim patří.“

„A senátor?“

„Nesnáším jeho namyšlené a pokrytecké názory a manýry,“ řekl Roarke bez obalu. „Jestli vyhraje nominaci své strany do prezidentských voleb, dám všechny své peníze na kampaň jeho oponenta. I kdyby to byl sám ďábel.“

„Měl byste si dávat pozor na pusu,“ řekla s náznakem úsměvu. „Věděl jste, že si Sharon vedla deník?“

„To se dalo čekat. Byla to podnikatelka.“

„Nemyslím účetní deník. Myslím osobní deník. Tajnosti, Roarkeu. Vydírání.“

Neříkal nic a převracel tu představu kolem dokola. „Vida. Tak jste si našla motiv.“

„To se teprve uvidí. Vy máte taky spoustu tajností, Roarkeu.“

Vydal ze sebe zvuk podobný smíchu a zastavil před vjezdem ke své vile.

„Vy si vážně myslíte, že jsem byl obětí vydírání? Že nějaká ztracená duše jako Sharon na mě vyhrabala nějakou špínu, o níž vy nevíte, a použila ji proti mně?“

„Ne.“ To by bylo moc jednoduché. „Nepůjdu dovnitř.“ To tedy neměla v úmyslu.

„Kdybych vás sem přivezl jen kvůli sexu, tak bychom se spolu vyspali. Oba to moc dobře víme. Chtěla jste mě vidět. Chcete si zkusit vystřelit z té pistole, co zabila Sharon a tu druhou, viďte?“ Krátce vydechla. „Ano.“

„Tak teď máte šanci.“

Vrata se otevřela. Vjel dovnitř.

Kapitola desátá

U dveří stál připraven stejný sluha s kamennou tváří jako minule. I teď si vzal Evin kabát se špatně tajeným pohrdáním.

„Pošlete kávu do střelnice, prosím," řekl mu Roarke a vedl Evu po schodech.

Držel ji za ruku, ale Eva se rozhodla, že to nebude považovat za sentimentální gesto, nýbrž prostě za ochranu před klopýtnutím. Mohla mu říct, že je jím tak zaujatá, že by šla skoro kamkoliv, ale zjistila, že jí dělá potěšení udržovat ho trochu v nejistotě a pozorovat, jak za jeho zdvořilými způsoby občas probleskne netrpělivost.

Když došli do třetího patra, prošla bez okolků jeho sbírkou a bez váhání vybrala zbraně, které si chtěla vyzkoušet. Bral jí starožitnosti z ruky s jistotou, která svědčila o tom, že se jich nedotýká poprvé, ale že má se zacházením s nimi letité zkušenosti.

Je to muž, který si je kupuje ne proto, aby je vlastnil, ale aby je používal.

Ráda by věděla, jestli si je vědom toho, že to mluví v jeho neprospěch. Nebo jestli mu na tom vůbec záleží. Přendal vybrané zbraně do koženého kufříku a otočil se ke zdi. Bezpečnostní závora i dveře byly tak šikovně skryté v nástěnné malbě znázorňující les, že by je sama nikdy nenašla. Když se rozevřely, spatřila Eva výtah. „Tenhle výtah jezdí jen do některých místností," vysvětlil, když za ním Eva vstoupila do zdviže. „Zřídka beru hosty do střelnice."

„Proč?"

„Moje sbírka je určená jen těm, kdo ji dovedou ocenit."

„Kolik toho nakupujete na černém trhu?"

„Polda se nezapře." Blýskl po ní úsměvem a posměšně vydul tvář. „Přirozeně nakupuji jenom legálně." Přejel očima tašku, kterou měla přehozenou přes rameno. „Alespoň pokud máte v provozu magnetofon."

Nemohla si pomoci, ale musela se na něj usmát. Samozřejmě měla magnetofon zapnutý. A on to samozřejmě věděl. Zajímalo ji to však do té míry, že otevřela kabelu, vyndala magnetofon a vypnula jej.

„A záložní?" zeptal se jakoby nic.

„Vy tedy umíte být chytrý, když myslíte na vlastní dobro, jen co je pravda.“ Ale chtěla se chopit příležitosti, a tak zapátrala v kapse. Záložní přístroj byl tenký skoro jako papír. Deaktivovala jej nehtem. „A co vaše jištění?“ Podívala se kolem sebe, když výtah zastavil. „Máte tu zvukové videokamery v každém rohu.“

„Jistě.“ Podal jí ruku a vedl ji ven.

Místnost měla vysoký strop a byla neobyčejně spartánsky zařízená, když se vezme v úvahu, jaké měl Roarke zalíbení v komfortu. Ve chvíli, kdy do ní vkročili, se rozsvítilo, a svítidla ozářila prázdné, pískově vymalované stěny, skupinu jednoduchých židlí s vysokými opěradly a stolek, na němž už byl přichystán podnos se stříbrnou konvicí a porcelánovými šálky.

Eva to prozatím nevzala na vědomí a přešla k vysokému, oslnivě černému panelu. „Co to všechno umí?“

„Spoustu věcí.“ Roarke odložil kufřík se zbraněmi na prázdné místo na stolku. Přiložil dlaň na identifikační obrazovku. Zpod dlaně vycházelo měkké nazelenalé světlo, jak senzory načítaly otisk. Když jej porovnaly s otiskem uloženým v paměti a schválily, světla a čísla zhasla.

„Mám tu zásobu munice.“ Stiskl sérii tlačítek. Dvířka skříňky tvořící podstavec panelu se odsunula. „Budete potřebovat tyhle.“ Z jiné skříňky vytáhl chrániče uší a ochranné brýle.

„To je váš koníček?“ ptala se Eva, když si nasazovala brýle. Malé čiré čočky jí přikryly oči, chrániče uší bezvadně seděly.

„Ano. Tak něco.“

Jeho hlas k ní pronikal chráničí se zkreslující ozvěnou. Vybral osmatřicítku a nabil ji.

„Tohle byla v polovině dvacátého století běžná policejní pistole. Koncem tisíciletí se pak začala dávat přednost devíti milimetrům.“

„V období městských vzpour a až do třicátých let našeho století se pro služební účely používaly RS padesátky.“

Uznale povytáhl obočí. „Vidím, že jste se připravovala.“

„To bych řekla.“ Pohlédla na zbraň v jeho ruce. „Snažila jsem se vcítit do myšlení vraha.“

„Pak musíte vědět, že ruční laser, který leží vedle vás, se rozšířil až před nějakými pětadvaceti lety.“

Lehce se zamračila a přihlížela, jak natáhl kohoutek. „NS laser s modifikacemi byl standardní služební zbraní od roku 2023.“

„Ale ve vaší sbírce jsem žádné lasery nenašla.“

Podíval se na ni trochu posměšně. „S těmi si můžou hrát jenom poldové. Jejich držení je nezákonné i pro sběratele.“ Stiskl tlačítko. U zdi se objevil tak sugestivní hologram, že Eva zamrkala a instinktivně se přikrčila, než si uvědomila, kde je.

„Vynikající image,“ zamumlala a pozorovala silného muže s býčí šíjí, ozbrojeného pistolí, kterou nebyla schopná přesně určit.

„Má představovat typického gangstera dvacátého století. Drží AK sedmačtyřicítku.“

„Správně.“ Zaostřila na ni. „Ta byla zvlášť oblíbená u městských gangů a mezi dealery drog.“

„Útočná zbraň,“ poznamenal Roarke. „Vyvinuli ji pro zabíjení. Připravte se na to, že až ho aktivuji a zasáhne vás, ucítíte slabé bodnutí. Bude to ale jen malý elektrický šok místo mnohem dramatičtějšího průletu skutečné kulky. Chcete to zkusit?“

„Napřed vy.“

„Dobře.“ Roarke stiskl aktivaci. Hologramový muž se vrhl dopředu a hledal pistolí cíl. Okamžitě se spustil i zvuk.

Eva leknutím o krok uskočila. Reproduktory chrlily sprostoty, zvuky ulice a strašlivé exploze palby. Rozkročila se a přihlížela, jak se z muže řine krev. Zdálo se, že se jeho široký hrudník rozpadl na kusy, když jej Roarkeův zásah vrhl zpátky na zeď. Zbraň mu vypadla z ruky. Pak se obraz rozplynul.

„Prokrista.“

Roarkea samotného překvapilo, že se předvádí, skoro jako dítě. Sklonil zbraň. „Kdyby představa nebyla realistická, stěží byste si uvědomila, co to udělalo s člověkem.“

„Máte asi pravdu.“ Musela polknout. „Zasáhl vás?“

„Tentokrát ne. Když je to jeden proti jednomu a když víte, co vás od něj čeká, tak zas není tak těžké vyhrát jedno kolo.“

Roarke stiskl několik tlačítek a mrtvý pistolník byl zpátky, celý a připravený pustit se do nové přestřelky. Roarke automaticky zaujal střelecký postoj s lehkostí starého policajta, připadalo Evě. Nebo taky gangstera, pokud si má půjčit jeho slovník.

Náhle se obraz pohnul, a jak Roarke spustil palbu, začaly se objevovat další hologramy. Muž s nějakou nebezpečně vyhlížející pistolí, žena s pistolí s dlouhou sudovitou hlavní – bylo to Magnum čtyřiačtyřicítka, usoudila Eva – a vystrašené dítě s míčem.

Mířili, pálili, kleli, ječeli a krváceli. Když bylo po všem, zůstalo naživu jenom plačící dítě, které sedělo na zemi.

„Tohle bylo těžší," řekl jí Roarke. „Mám jeden zásah do ramene."

„Cože?" Eva přivřela oči a pozorně se na něj podívala. „Vaše rameno!"

Zakřenil se na ni. „Nebojte se, drahá. To bude jen modřina."

Nemohla si pomoci, a i když si říkala, že její reakce je směšná, srdce jí ozvěnou divoce tlouklo v uších. „Houby hračka, Roarkeu. To je skutečná hra. Hrajete často?"

„Tu a tam. Chcete si to zkusit?"

Když zvládla pohovor u inspektora, zvládne tohle taky, usoudila. „Jasně, nastavte tam tu simulaci s více pachateli."

„To na vás obdivuji, poručíku." Roarke vybral hru a nastavil zadání. „Jdete do toho rovnou po hlavě. Zkuste to napřed nasucho."

Vyvolal obyčejný terč, kruhy a býčí oko. Postavil se za ni, vložil jí do rukou osmatřicítku a obemknul jí ruce svými dlaněmi. Přitiskl tvář k její. „Musíte pořádně zamířit, protože neindikuje teplo ani pohyb jako zbraň, na kterou jste zvyklá." Upravoval jí paže tak dlouho, dokud nebyl spokojen. „Až budete hotová, musíte stisknout kohoutek směrem k sobě, nestlačujte ho od sebe. Trochu to trhne. Nejde to tak hladce ani tak tiše jako váš laser."

„Hotovo," zamumlala. Bylo od ní bláhové vystavovat se tlaku jeho rukou a těla a vůni jeho pokožky. „Překážíte mi."

Uhnul hlavou právě natolik, aby jí mohl rty přejet po ušním boltci. Lalůček neměla propíchnutý a chutnal skoro sladce, jako u dítěte.

„Já vím. Musíte se nahrbit víc, než jste zvyklá. Trhne to vámi. Snažte se tomu zabránit.

„Netrhnu sebou." Stiskla kohoutek, aby mu to dokázala. Její paže sebou škubla, a to ji zamrzelo. Vystřelila znovu a ještě jednou. Minula střed terče o méně než palec. „Páni, cítíte to, že ano?" Uvolnila ramena a pohodila rukou se zbraní.

„Je to osobnější, viďte. Máte vážně dobré oko.“ Udělala na něho dojem, ale obdiv byl zatím jen mírný. „Je samozřejmě rozdíl mířit na kruhový terč a mířit na pohybující se cíl. I když je to jen reprodukce.“

Že by výzva? Koneckonců není proti. „Kolik je tam ještě kulek?“

„Nabijeme ji znovu.“ Naprogramoval scénu. Zvědavost i samolibost jej přiměly zvolit těžkou situaci. „Připravena?“

Podívala se na něj a zaujala postoj. „Ano.“

Nejprve se vynořila starší žena táhnoucí oběma rukama nákupní vozík. Eva málem ustřelila hlavu náhodnému chodci, ale v poslední chvíli jí ztuhl prst na spoušti. Její pozornost upoutal pohyb vlevo, a zastřelila pobudu s těžkou železnou trubkou dřív, než mohl starou paní udeřit. Lehké bodnutí v levém boku ji přimělo obrátit pozornost na dalšího násilníka. Tentokrát zneškodnila holohlavého muže ozbrojeného podobnou zbraní, jako měla ona sama.

Pak následoval rychlý sled akcí.

Roarke ji fascinovaně pozoroval. Už se neleká, pomyslel si pobaveně.

Oči měla zaostřené a chladnokrevné. Oči poldy. Věděl, že jí stoupla hladina adrenalinu v krvi a zrychlil se jí puls. Pohyby měla rychlé, ale zároveň plynulé a precizní jako tanec. Čelisti měla semknuté, ruce pevné.

A on ji chtěl, uvědomil si. Zoufale po ní toužil.

„Dostala jsem to dvakrát.“ řekla téměř pro sebe. Otevřela nábojovou komoru a nabila přesně tak, jak to viděla u Roarkea. „Jednou do boku, jednou do břicha. Byla bych už mrtvá nebo v komatu. Dejte tam novou scénu.“

Vyhověl jí a pak si strčil ruce do kapes a přihlížel, jak pracuje.

Když byla hotová, poprosila o švýcarskou zbraň. Zjistila, že jí vyhovuje její hmotnost i reakce. Je rozhodně lepší než revolver. Rychlejší, přesněji reaguje, má větší palebnou sílu a nabití trvá jen pár vteřin.

Žádná zbraň jí sice neseděla v ruce tak snadno jako její laser, ale uznávala, že obě jsou primitivně a děsivě účinné.

Páchaly hrozné škody, potrhaná těla, krev tekoucí proudem. To činilo ze smrti děsivou záležitost.

„Nějaký zásah?“ zeptal se Roarke.

Třebaže obrazy už byly pryč, zírala ještě na prázdnou plochu před sebe a přehrávala si předchozí děj. „Ne, jsem čistá. Ty tedy působí masakr," řekla tiše, když sklonila hlaveň. „Kdo s tím mohl žít, když věděl, že musí střílet každý den a že i na něj může někdo zaútočit? Kdo to mohl vydržet, aniž by se zbláznil?" divila se.

„Vy." Sňal brýle a chrániče uší. „Uvědomění a oddanost službě nemusejí znamenat slabost. Prošla jste testováním. Dalo vám to zabrat, ale zvládla jste to."

Opatrně odložila ochranné pomůcky., Jak to víte?"

„Jak vím, že jste dnes byla na pohovoru? Mám své styky. A jak vím, že vás to stálo hodně sil?" Uchopil ji za bradu. „Vidím to," řekl měkce. „Vaše hlava válčí s vaším srdcem. Asi si neuvědomujete, že proto jste tak dobrá v práci. Proto mě tak fascinujete."

„Nesnažím se vás fascinovat. Snažím se najít muže, který používá ty zbraně jako já před chvílí; jenomže já jsem je použila pro zábavu, ani ne na obranu." Podívala se mu přímo do očí. „Vy to nejste."

„Ne, nejsem."

„Ale něco víte." Přejížděl jí bříškem palce po bradě a prstem obkroužil důlek. „Nejsem si tak jistý, že něco vím." Přešel ke stolu a nalil kávu. „Zbraně dvacátého století, zločiny dvacátého století, motivy dvacátého století?" Rychle na ni pohlédl. „To jsou moje závěry."

„To je moc jednoduché vysvětlení."

„Řekněte mi, poručíku, budete hrát deduktivní hry v minulosti, nebo striktně trváte na přítomnosti?"

Ptala se na totéž sama sebe a učila se rychle. „Jsem flexibilní."

„Nejste, ale jste chytrá. Ať už zabil Sharon kdokoliv, byl to někdo, kdo se vyznal v historii, měl ji rád, byl jí možná posedlý." Zvedl obočí. „Mám znalosti z historie, třebaže jen některých úseků, a mám je nade vši pochybnost rád. Že bych tím byl posedlý?" Bezstarostně pokrčil rameny. „To budete muset posoudit sama."

„Už na tom pracuju."

„O tom nepochybuji. Pojďme si ten případ projít jako za starých časů. Nemáme počítače, techniky, laboratoř. Tak si napřed probereme oběť. Vy věříte, že Sharon byla vyděračka. To by sedělo. Byla to rozhněvaná mladá žena, nutně potřebovala moc. A potřebovala, aby ji někdo miloval."

„To všechno jste zjistil po dvou schůzkách?“

„Ovšem.“ Nalil jí kávu. „A z rozhovorů s lidmi, kteří ji znali. Přátelé a známí ji považovali za okouzlující a energickou ženu, která má tajnosti. Ženu, která opustila rodinu, ale která na ni často myslela. Ženu, která dokázala žít intenzivně, ale často uvažovala o tom, jestli má život vůbec smysl. Mám pocit, že jsme dospěli ke stejným závěrům, pokud jde o ni.“

Do hlasu se jí vloudilo podráždění. „Nemyslím, že bych vás požádala, abyste dospíval k nějakým závěrům ohledně policejního vyšetřování.“

„Beth a Richard jsou moji přátelé. Beru svoje vztahy vážně. Oni se trápí, Evo. A mně se nelíbí představa, že se Beth obviňuje.“

Eva si připomněla Elizabethiny uštvané oči a nervy napjaté k prasknutí. Povzdechla si. „No dobrá, to beru. S kým jste onehdy mluvil?“

„Jak jsem řekl, s přáteli, se známými, s obchodními partnery.“ Položil šálek s kávou na stranu, zatímco Eva upíjela ze svého, a začal popocházet sem a tam. „To je zvláštní, kolik rozdílných názorů a představ vzbudí jedna žena. Zeptáte se jednoho, a ten vám řekne, že Sharon byla loajální a velkorysá. Jiný ji vidí jako vypočítavou a mstivou. Ještě další si myslí, že náruživě ráda chodila na večírky a nikdy jí žádné vzrušení nebylo dost dobré, a čtvrtý se domnívá, že měla nejradši tiché večery sama pro sebe. Naše Sharon byla dobrá herečka.“

„Pro různé lidi si nasazovala různé tváře. To je dost běžné.“

„Ale ve které roli ji tedy zabili?“ Roarke si vzal cigaretu a zapálil si. „Vyděračská.“ Ohleduplně vyfoukl voňavý obláček kouře. „V tom mohla být dobrá. Ráda odhalovala nitra jiných lidí a byla při téhle činnosti docela okouzlující.“

„A svůj šarm nejspíš uplatňovala i na vás.“

„Velmi štědře.“ Nehezky se zasmál. „Jenže já jsem nebyl ochoten vyměnit informace za sex. Nebyl bych to udělal, ani kdyby to nebyla dcera mých přátel. Dávám přednost jiným typům žen,“ sjel pohledem na Evu. „Nebo jsem si to aspoň donedávna myslel. Zatím jsem nezjistil, proč na mě najednou tak působí energická, svým cílem hluboce zaujatá a nepřístupná osoba.“

Dolila si kávu a podívala se na něj přes okraj šálku. „To není moc lichotivé.“

„Tak jsem to ani nezamýšlel. I když na to, že máte nejspíš šilhavou kadeřnici a nepoužíváte žádné zkrášlující prostředky, je na vás překvapivě dobrý pohled.“

„Ke kadeřnici nechodím a na zkrášlování nemám čas.“ A nemám ani chuť to probírat, pomyslela si. „Vraťme se k úvahám o Sharon. Jestliže ji zavraždila jedna z obětí, které vydírala, jak do toho zapadá Lola Starrová?“

„To je problém, že?“ Roarke zhluboka vdechl kouř. „Zdá se, že kromě profese neměly nic společného. Je sporné, zda se znaly či zda měly stejný vkus, pokud jde o klienty. Ale mezi jejich klienty musí být alespoň jeden muž, který je znal obě dvě.“

„Jeden, který si je obě vybral.“

Roarke nadzdvihl obočí a přikývl. „Vystihla jste to přesněji.“

„Co jste tím myslel, když jste říkal, že nevím, do čeho jdu?“

Zaváhal tak krátce a tak dovedně to zamaskoval, že to stěží postřehla. „Nejsem si jistý, zda jste si vědoma DeBlassovy moci a vlivu, který jako senátor může použít. Skandál s jeho vnučkou je může ještě posílit. Chce být zvolen prezidentem a chce diktovat náladu ve společnosti a její morálku.“

„Snažíte se tím říci, že se pokusí využít Sharoniny smrti v politice? Ale jak?“

Roarke udusil cigaretu. „Vykreslí svoji vnučku jako oběť společnosti a za smrtící zbraň označí výdělečný sex. Jak může společnost, která umožňuje legalizovanou prostituci, kontrolu početí, volný sex a tak dále nepřijímat odpovědnost za následky?“

Eva byla ráda, že s ní debatuje, ale věcně s ním nesouhlasila. „DeBlass chce taky zrušit zákon o zákazu držení zbraní. Sharon byla zastřelena zbraní, která není podle současných zákonů volně dostupná.“

„Což je ještě záludnější. Byla by schopna se ubránit, kdyby byla rovněž ozbrojená?“ Když mu Eva začala oponovat, zavrtěl hlavou. „Na odpovědi vlastně nezáleží, jenom na otázce. Copak už jsme zapomněli na otce zakladatele a na nástrahy, se kterými se vyrovnávali při tvorbě ústavy? Naše právo nosit zbraň. Žena zavražděná ve vlastním bytě, ve vlastní posteli, oběť sexuální svobody a bezbrannosti. A ještě více oběť morálního úpadku.“

Přešel k závoře. „Samozřejmě namítnete, že když si někdo umane někoho zavraždit a bude k tomu mít dostatek finančních prostředků, pak je vysoká pravděpodobnost, že to spáchá střelnou zbraní, ale tenhle názor on potopí. Konzervativci teď mají dost pevnou půdu nohama a on je jejich vůdce."

Pozoroval, že se s ním v tomhle ohledu ztotožnila. Ještě jednou dolila kávu. „Napadlo vás, že třeba nestojí o to, aby byl vrah dopaden?" Překvapeně vzhlédla. „Proč by to neměl chtít? Když odhlédneme od osobních vazeb, nebyla by to pro něj další munice? Tady je ten zavrženíhodný nemorální zlosyn, který zabil mou ubohou svedenou vnučku?"

„To je riskantní, nemyslíte? Vrah je třeba součástí stejných kruhů, z jakých pochází on sám, může patřit k pilířům společnosti, jen byl stejně jako jeho vnučka sveden ze správné cesty. I když obětní beránek by se dal taky využít."

Chvíli čekal a díval se, jak to promýšlí. „Kdo myslíte, že zařídil, abyste musela absolvovat ten psychologický test uprostřed tohohle případu? Kdo vás sleduje, kdo pozoruje každý krok, který uděláte? Kdo zkoumá vaši minulost a váš osobní život?"

Otřeseně odložila šálek. „Podezřívala jsem DeBlasse, že dělal nátlak na to, abych tam musela jít. Nedůvěřuje mi nebo si prostě myslí, že nejsem pro vyšetřování dost kompetentní. Je fakt, že nechal mě a Feeneyho sledovat, když jsme odjížděli z Východního Washingtonu." Dlouze vydechla.

„Jak víte, že mě sleduje? Protože to děláte taky?"

Nevadil mu hněv v jejích očích ani obvinění. Dal přednost tomu, aby se zlobila, než aby se bála. „Ne, ale sledoval jsem jeho, a tak jsem na to přišel. O vás se radši dozvídám přímo od zdroje, od vás samotné, i když mám tu příležitost jen občas."

Přistoupil blíž a hladil jí prsty střapaté vlasy. „Respektuji soukromí lidí, na nichž mi záleží. A na vás mi záleží, Evo. Nevím přesně jak a čím, ale něčím jste si mě připoutala."

Když se mu začala vyprošťovat, stiskl si bezmocně prsty. „Už jsem unaven z toho, že kdykoli jsme spolu, postavíte mezi nás vyšetřování vraždy."

„Protože ta vražda stojí mezi námi."

„Nestojí. Pokud vůbec něco, tak nás svedla dohromady. V tom je ten problém? Nemůžete dopustit, aby poručík Dallasová něco prožívala?“

„Ale taková jsem, to jsem já.“

„A takovou vás taky chci.“ Oči mu potemněly netrpělivou touhou. Cítil nespokojenost jenom sám se sebou, protože ho k ní něco přitahovalo tak silně, že byl schopen každou chvíli začít žadonit. „Poručík Dallasová by se mě nebála, i když Eva by mohla.“

Káva ji vzpružila. Proto měla tak zjitřené nervy. „Nebojím se vás, Roarkeu.“

„Vážně?“ Přistoupil blíž a pohrával si s rozhalenkou její blůzy. „Co si myslíte, že se stane, když překročíte hranici?“

„Hodně,“ zamumlala. „Ale ne zas tak moc. V mém žebříčku hodnot není sex tak vysoko. Rozptyluje pozornost.“

Vzrušení v jeho očích zlehčil smích: „To jste trefila. Ovšem když se dělá dobře. Není už načase dovolit mi, abych vám to mohl ukázat?“

Sevřela jeho paže a stále nebyla rozhodnutá, jestli chce pokračovat, nebo to skončit. „Děláme chybu.“

„Tak za ni zaplatíme,“ zamumlal, než ji políbil. Nebránila se.

Objala ho a prsty mu vjela do vlasů. Přitiskla se k němu celým tělem a rozechvěla se, když jeho polibek zintenzivněl. Líbal ji divoce, skoro zuřivě. Všechny nervy v těle se jí rozechvěly a vysílaly ohnivé plameny do jejího lůna.

Netrpělivýma rukama jí soukal halenku z džínsů, aby se dostal k nahé pleti. Eva ho začala svlékat a naléhavě toužila odstranit vrstvu hedvábí a cítit jeho holou kůži.

Už se viděl, jak ji strhává na zem, rytmicky do ní buší, její výkřiky se ozvěnou odrážejí od okolních stěn jako výstřely, a pak do ní vytryskne jako příval krve. Bude to rychlé a neovladatelně vášnivé. A bude to za nimi.

Stěží popadal dech a pak se násilím donutil trochu se stáhnout. Ve tváři zrůžověla a měla zraněná ústa. Natrhl jí rukáv od blůzy.

Místnost byla plná násilí, ve vzduchu ještě visel kouř ze střelby a zbraně měli na dosah.

„Tady ne.“ Napůl ji nesl, napůl sunul k výtahu. Než se otevřely dveře, utrhl natržený rukáv její blůzy. Přitiskl ji k čalouněné stěně kabiny

a zápasil s podpažním závěsem, na němž měla zavěšenou zbraň. „Sundejte tu zatracenou věc. Dejte to pryč.“

Jednou rukou uvolňovala sponu a druhou mu rozepínala knoflíčky. „Proč nosíte tolik šatstva?“

„Příště si je nevezmu.“ Odhodil potrhanou blůzu stranou. Pod ní měla tenounkou, téměř průhlednou košilku, která odhalovala malá pevná ňadra a vztyčené bradavky. Objel jí prsa rukama a viděl, jak se jí zamlžily oči. „Kde chcete hladit?“

„Pokračujte, je to příjemné.“ Musela se rukou přidržet postranní stěny, aby jí nepodklesly nohy.

Když se dveře opět otevřely, byli do sebe zaklesnutí. Objímali se, on jí drobnými dotyky zubů ochutnával hrdlo. Upustila tašku i závěs na pistoli.

Letmo přehlédla pokoj. Široká okna, zrcadla, tlumené barvy. Cítila vůni květin a koberec pod nohama. Když zápasila se zipem na jeho kalhotách, všimla si postele.

„Páni.“

Byla obrovská, hotové jezero modři navršené mezi vyřezávaným dřevem. Stála pod vyklenutým střešním oknem. Naproti ní praskalo v krbu obloženém bledězeleným kamenem voňavé dřevo.

„Tady spíte?“

„Nemám v úmyslu dneska spát.“

Přerušil ji a odnesl ji po dvou schůdcích na postel.

„Musím se hlásit v sedm nula nula.“

„Sklapněte, poručíku.“

„Tak dobře.“

S úsměvem se na něj převalila a políbila ho. Měla najednou plno energie. Zdálo se jí, že se nepohybuje dost rychle, že její ruce nestačí uspokojit ten příval touhy. Skopla z nohou boty a dovolila mu, aby jí stáhl džínsy z boků. Projela jí vlna radostného uspokojení, když ho slyšela zasténat. Už to bylo dlouho, co naposledy pocítila touhu a vášeň mužského těla – a dlouho po tom sama netoužila.

Ale teď cítila naléhavou potřebu uspokojení. Ve chvíli, kdy byli nazí, jej obemkla nohama a snažila se vyvrcholit. Ale on se jí vymanil a umlčel její protesty dlouhým polibkem.

„Kam spěcháte?“ mumlal a rukou jí přejížděl od krku až k ňadru. Prsty jí jemně dráždil bradavku. „Ještě jsem se na vás ani nepodíval.“

„Chci vás.“

„Já vím.“ Odtáhl se, rukou ji pomalu hladil od prsou až ke stehnům a pohledem sledoval pohyb ruky. „Ladná, útlá…“ Rukou jí stiskl ňadro. „Malá. Delikátní. Kdo by si to pomyslel?“

„Pojďte ke mně.“

„Vy mě chcete jenom na to jedno,“ mumlal.

„Jděte k čertu,“ začala, ale zasténala, když sklonil hlavu a jazykem jí laskal bradavku. Vzepjala se proti němu, když jí začal sát prs, nejdřív jemně a pak tvrději a rychleji, až musela vykřiknout. Rukama jí přejížděl po těle a jeho dotyky za sebou zanechávaly plamen.

Na to nebyla zvyklá. Když už se rozhodla s někým vyspat, byl to jednoduchý a rychlý úkon, který uspokojoval její základní potřebu. Ale tady šlo o oddalování rozkoše, jitření a vzájemný souboj, o útok na smysly.

Chtěla mezi jejich těla vsunout ruku a trochu ho odstrčit, jak ji jeho váha tížila. Ale zachvátila ji panika, když jí obemkl zápěstí a zvedl jí ruce vysoko nad hlavu.

„Nedělejte to.“

Skoro by ji reflexivně poslechl, ale zrovna se jí podíval do očí. Ano, byla v nich panika, taky strach, ale hlavně touha. „Nemůže být pořád po vašem, Evo.“ Když mluvil, jemně jí volnou rukou laskal stehno. Chvěla se a oči se jí rozostřily, když jí přejížděl rukou zezadu podkolenní jamku.

„Nedělejte to,“ znovu zaprosila a lapala po dechu.

„Co nemám dělat? Najít vaše slabá místa a využít toho?“ Pokusně jí přejížděl po citlivé pleti a tlakem prstů v ní vzbuzoval žár a zase povoloval. Přerývaně dýchala, jak se snažila osvobodit.

„Vzpomněla jste si pozdě, myslím,“ mumlal. „Vážně jste se se mnou chtěla jen vyspat bez špetky intimity?“ Drobnými, pomalými polibky s dotyky jazyka jí pokrýval pleť od hrdla směrem dolů a Eva se pod ním chvěla jako nabitý drát. „Na to nepřistoupím. K tomu byste nepotřebovala partnera. Ale dneska jednoho máte. Chci vám dát tolik potěšení, kolik ho mám sám.“

„Nemůžu.“ Vzpínala se pod ním, ale každý dotek byl jenom prohloubením intenzivní a ničivé rozkoše.

„Ale můžete.“ Už to nemohl vydržet. Její zápas ho vydráždil a rozzuřil. „Chci, abyste měla orgasmus, a chci se na to dívat.“ Znovu ji zalehl, aby pocítil každý její záchvěv a nejjemnější reakci, pak přiblížil svůj obličej těsně k jejímu, položil jí dlaň celou plochou na Venušin pahorek a rytmicky ji tiskl.

Jeho dech ji rozpálil.

„Ty mizero. Nemůžu.“

„Lhářko,“ šeptal a sjel jí prstem dolů mezi nohy a dovnitř. Jeho sten se smísil s jejími vzlyky, když zjistil, že je vzrušená, rozpálená a vlhká. Zkoumavě pozoroval její tvář a díval se, jak se její výraz mění od paniky k šokující bezmoci.

Cítila, jak s ním bojuje, chtěla vzdorovat a nepoddat se mu, ale žádost byla silnější než její vůle. Zdálo se jí, že někdo vykřikl a ona už jen explodovala. Napětí bylo po krátkou chvíli nesnesitelné a pak ji zaplavila prudká vlna rozkoše. Dezorientované dýchala, pak jí zmalátněly údy.

Byl vzrušený na nejvyšší míru.

Pomohl jí do kleku a hlavu jí položil na rameno. „Znovu,“ dožadoval se a bolestivě ji tahal za vlasy, aby se dostal k jejím ústům. „Ještě jednou, sakra.“

„Ano.“ Znovu ji prostoupila žádostivost. Objala ho pažemi a pružně prohnula tělo jako luk, takže mohl rty ochutnávat její rozpálenou kůži, kde chtěl.

Když podruhé vrcholila, zaťala se do něj její extáze jako drápy. Převrátil ji na záda, podložil jí boky a spojil se s ní. Mohutnými stahy ho v sobě uvěznila, ve žhavém, chamtivém lůně.

Prsty mu zarývala do zad a boky reagovala na jeho pohyby. Když jí ruce sklouzly bezvládně z jeho ramen, vytryskl do ní.

Kapitola jedenáctá

Dlouhou dobu nepromluvila. Nebylo vlastně co říct. Udělala něco, co neměla, a udělala to zcela vědomě. Pokud to bude mít následky, zaplatí za ně.

Teď potřebovala sebrat poslední pozůstatky důstojnosti, které jí zbyly.

„Musím jít.“ S odvráceným obličejem se posadila a začala se ohlížet po svých šatech.

„Nemyslím.“ Roarkeův hlas byl líný, sebejistý, se spodním tónem zuřivosti. Když chtěla vstát z postele, chytil ji za paži a přitáhl si ji zpátky.

„No tak, konec legrace.“

„Neřekl bych, že jsme si zrovna užili legraci. Na to to bylo podle mě moc intenzivní. A kromě toho jsem s vámi ještě neskončil, poručíku.“

Když přivřela oči, zazubil se. „To jsem chtěl…“

Vyrazila mu dech i slova, když ho loktem zasáhla do žaludku. Než stačil mrknout okem, byla jejich pozice obrácená. Dobře umístěný loket jej zbavoval možnosti reagovat.

„Poslyš, kamaráde, já přijdu a odejdu, jak se mi to hodí, tak se laskavě ovládej,“ řekla tiše a chladně.

Obrátil ruce dlaněmi vzhůru, jako když kapituluje. Povolila tlak lokte, ale hned toho využil a vymanil se jí. Měla silnou vůli, pevné tělo a byla chytrá, což byly jen další důvody, proč ji chtěl znovu položit na lopatky. Po krátkém zápase ji tam nakonec, rozzuřenou, dostal.

„Za napadení policejního důstojníka je sazba od jednoho do pěti let, Roarkeu. V base, ne ve fešáckém domácím vězení.“

„Nemáte u sebe odznak. Ani nic jiného, jen tak mimochodem.“ Přátelsky jí naznačil ránu do brady. „Nezapomeňte to uvést do své zprávy.“

Důstojně to nepůjde, usoudila Eva. „Nechci se tu s vámi prát.“ Potěšilo ji, že měla klidný, téměř rozumně znějící hlas. „Prostě musím jít.“

Na chvilku povolil, díval se, jak na něj zpříma hledí, a pak do ní znovu pronikl. „Ne, nezavírejte oči,“ šeptal naléhavě.

Hleděla na něj a nebyla schopná vzdorovat návalům rozkoše. Pohyboval se pomalu a pronikal hluboko, až na samu hranici jejího vědomí.

Dýchala rychle a hlasitě. Viděla jenom jeho obličej, ale vnímala dokonalý klouzavý pohyb celého jeho těla, neúnavné tření, kterým jí rozléval po útrobách orgasmus jako žhavé zlato.

Propletl její prsty svými a líbal ji. Na chvilku ucítila, jak se jeho tělo křečovitě napjalo, a pak jí utopil tvář ve vlasech. Leželi tiše, těla propletená, ale už dýchali klidněji. Otočil hlavu a vtiskl jí krátký polibek na skráň.

„Zůstaň," zamumlal. „Prosím."

„Ano." Zavřela oči. „Dobře, zůstanu."

Už neusnuli. Když Eva časně ráno vstoupila do Roarkeovy sprchy, byla spíš zmatená než unavená.

Zpravidla s muži netrávila celé noci. Dávala si pozor, aby byl sex jednoduchý, přímočarý a nekomplikovaný city, docela neosobní. Teď ráno ve sprše ji masírovaly horké spršky vody. Ale předtím s ní Roarke dělal celé hodiny totéž a ona ho nechala. Prozkoumal a dobyl ty části jejího těla, o nichž se vždycky domnívala, že jsou vůči vášni imunní.

Snažila se toho litovat. Bude důležité, aby si uvědomila svoji chybu a šla prostě dál. Ale bylo těžké litovat něčeho, co jí dalo pocítit, jak je její tělo živé a žádoucí.

„Mokrá vypadáte skvěle, poručíku."

Eva otočila hlavu, když k ní Roarke přistoupil skrze padající proudy vody. „Budu potřebovat půjčit košili."

„Něco vám najdu." Stiskl tlačítko na postranním panelu, utvořil z dlaní mističku a čekal, až se mu naplní průzračnou, hustou tekutinou.

„Co to děláte?"

„Myju vám vlasy," zamumlal a vtíral jí šampon do krátké přilbice mokrých vlasů. „Bude mě těšit, když budete vonět mým mýdlem." Koutky úst se mu stočily do úsměvu. „Vy mě fascinujete, Evo. Jsme tu nazí, mokří, polomrtví únavou po tak pamětihodné noci, a vy se na mě pořád díváte chladně a s podezřením."

„Vždyť jste podezřelá osoba, Roarkeu."

„Beru to jako poklonu.“ Sklonil hlavu, aby ji lehce kousl do rtu. Proudy vody je masírovaly a pára byla čím dál hustší. „Povězte mi, co jste tím myslela, když jsme se milovali poprvé a vy jste řekla ‚Nemůžu‘.“

Zaklonil jí hlavu a Eva zavřela oči, jak jí voda smývala šampon z hlavy. „Nepamatuju si všechno, co jsem řekla.“

„Ale pamatujete.“ Z jiného otvoru si nabral bledě zelené mýdlo, které vonělo lesem. Pozoroval ji a roztíral mýdlo od ramen dolů po zádech a zpátky na prsa. „Vy jste nikdy předtím neměla orgasmus?“

„Přirozeně měla.“ Pravda ale byla, že jej vnímala spíš jako lehký výstřel korkové zátky z láhve svého stresu než jako divokou explozi, která zakončila období odříkání. „Vy si lichotíte, Roarkeu.“

„Vážně?“ Copak si nebyla vědoma, že ty chladné oči a hradba odporu, kterou kolem sebe znovu stavěla, jsou pro něho neodolatelnou překážkou, lákající jej, aby ji překonal? Očividně ne, usoudil. Lehce jí stiskl namydlené bradavky a usmál se, když nahlas vtáhla dech. „Mám v úmyslu si znovu zalichotit.“

„Už nemám čas,“ řekla rychle, ale zjistila, že ji tiskne k rozehřáté stěně. „Byla to chyba. Už vážně musím.“

„Nebude to trvat dlouho.“ Pocítil záchvěv chtíče, když jí dlaněmi zespodu polaskal hýždě a pak ji zvedl do vzduchu. „Nebyla to chyba ani předtím, ani teď. Prostě vás musím mít.“

Zrychlil se mu dech. Ohromilo ho, jak žádostivě ji stále potřebuje a byl zmatený, že je slepá k tomu, jak bezmocný je ve své palčivé touze po ní. Byl vzteklý sám na sebe, že je pro něj pouhou svou existencí tak přitažlivá. Viděl v tom svoji slabost. „Chyťte se mě,“ nařídil jí drsně a naléhavě. „Tak sakra, držte se mě.“

Objala ho. Pronikl do ní a přišpendlil ji ke stěně erekcí, která ji vrchovatě vydrážděla. Její bezmocné frenetické sténání se ozvěnou odráželo od stěn sprchového koutu. Chtěla ho nenávidět, protože z ní udělal oběť své vlastní nespoutané vášně. Ale tiskla se k němu a v závrati smyslů úplně ztratila sebekontrolu.

Divoce vyvrcholil. Jednou rukou se musel opřít o stěnu, paži napnutou, jak udržoval rovnováhu, když jí nohy, dosud objímající jeho boky, pomalu sklouzávaly na zem.

Pak jej znovu popadla zuřivost, když si uvědomil, že z něj dokázala odstranit nános elegantních milostných technik a obnažila v něm pouhé zvíře.

„Přinesu vám košili," řekl krátce. V chůzi strhl ručník z držáku, vyšel ven a zanechal ji ve sprše plné stoupající páry.

# # #

Když vyšla ze sprchy, čekal už na ně v obývací části ložnice podnos s kouřící kávou. Rychle se oblékala a mračila se přitom na nezvyklý pocit hebkosti čistého hedvábí na své pleti.

Na obrazovce se pomalu posouvaly ranní zprávy a v levém spodním rohu defilovala řada čísel. Burza. Monitor na ovládacím panelu načítal nějaké noviny. Nebyly to Times a ani žádný z newyorských deníků, zaznamenala Eva. Písmo vypadalo jako japonština.

„Máte čas na snídani?" Roarke seděl u stolku a pil kávu. Nemohl se soustředit na zprávy. Líbilo se mu přihlížet, jak se obléká: Pozoroval, jak jí zaváhaly ruce nad jeho hedvábnou košilí, než si ji přehodila přes sebe, jak jí prsty rychle přejely přes knoflíky a jak se rychle zhoupla v bocích, když si natahovala džíny.

„Ne, díky." Nebyla si teď jistá, jak se má zachovat. Ve sprše se s ní miloval skoro do bezvědomí, a teď zas hraje roli rezervovaného, dobře vychovaného hostitele. Navlékla si postroj na pistoli a přešla ke stolku s kávou, kterou jí naléval.

„Víte, poručíku, vy nosíte zbraň jako jiné ženy nosí perly."

„To není módní doplněk."

„Špatně jste mě pochopila. Pro některé ženy jsou šperky stejně přirozené jako ruce a nohy." Zaklonil hlavu a znalecky ji pozoroval. „Ta košile je vám trochu velká, ale sluší vám."

Eva si pomyslela, že by jí nejspíš slušelo všechno, co stojí zhruba její týdenní plat. „Vrátím vám ji."

„Mám jich ještě několik." Vstal a znovu rozechvěl její smysly, když ji hladil konečkem prstu pod bradou.

„Byl jsem předtím asi trochu drsný. Omlouvám se."

Omluva, tichá a neočekávaná, ji uvedla do rozpaků. „Zapomeňte na to.“ Otočila se, vyprázdnila šálek a odložila jej stranou.

„Já nezapomenu; a vy taky ne.“ Vzal ji za ruku a zvedl si ji ke rtům. Nic ho nepotěšilo víc než záblesk podezření, který se jí objevil ve tváři. „Vy na mě nezapomenete, Evo. Budete na mě myslet, možná ne zrovna s radostí, ale budete.“

„Vyšetřuji vraždu a vy jste jeden z podezřelých. To se spolehněte, že na vás nezapomenu.“

„Drahoušku,“ začal a pobaveně pozoroval, jak nakrčila obočí. „Vy budete myslet na to, jak jsem vám to udělal. Bohužel i já si to budu několik příštích dní jenom představovat.“

Vytáhla ruku z jeho sevření a natáhla se, jak doufala, bez známky křečovitosti, pro tašku. „Někam se chystáte?“

„Mám nějaká předběžná jednání se svými řediteli, u kterých musím být osobně, na FreeStar jedničce. Nebudu se moct tak dva tři dny utrhnout, protože budu pár set tisíc mil daleko.“

Nechtěla si přiznat, že jí projelo zklamání. „Vzpomínám si, že jsem slyšela, že jste investoval spoustu peněz na projekt pro znuděné boháče.“

Jen se usmál. „Až to bude hotové, vezmu vás tam. Třeba si uděláte jiný názor. Mezitím vás prosím o diskrétnost. Jednání ještě probíhají a já bych nechtěl, aby se konkurenti dozvěděli, že to jde tak rychle. Jenom pár lidí bude vědět, že nejsem tady v New Yorku.“

Prohrábla si prsty vlasy. „A proč to říkáte mně?“

„Z nějakého důvodu jste pro mě klíčová bytost.“ Oba je to přiznání vyvedlo z míry. „Kdybyste se mnou potřebovala mluvit, řekněte Summersetovi. Přepojí vás.“

„Ten sluha?“

Roarke se usmál, když scházeli po schodech. „Dohlédne na to,“ řekl pouze. „Budu pryč celkem asi pět dní, nejdéle týden. Chci vás zase vidět.“ Zastavil se a vzal její tvář do dlaní. „Potřebuju vás zase vidět.“

Bláznivě se jí zrychlil tep, jako kdyby neměl s jejím tělem nic společného. „Roarkeu, co se to s námi děje?“

„Poručíku.“ Naklonil se k ní a dotkl se svými rty jejích. „Podle všeho spolu máme milostný poměr.“ Pak se zasmál a znovu ji políbil, rozhodněji a rychle. „Kdybych vám držel u spánku pistoli, nevypadala

byste tak vyděšeně. No, teď o tom můžete pár dní přemýšlet, nemám pravdu?“

Měla pocit, že pár let by bylo málo.

„Přeju dobrou cestu.“

„Díky.“ Než vyšla ze dveří, položil jí ruku na rameno. „Evo, buďte opatrná.“ Rozladěný sám sebou nechal ruku zase klesnout. „Zavolám vám.“

„Jistě.“ Rychle vyšla ven, a když se ohlédla, dveře byly zavřené. Otevřela dveře od auta a všimla si elektronického vzkazu na sedadle řidiče. Popadla ho a sedla si za volant. Když mířila k bráně, stiskla tlačítko. Slyšela Roarkeův hlas. „Nelíbí se mi představa, že se chvějete, pokud to není mou zásluhou. Buďte v teple.“

Zamračila se a hodila záznamník do kapsy. Pak zkusmo zapnula topení. Ovanul ji závan horka.

Smála se celou cestu až na služebnu.

Eva se zavřela v kanceláři. Měla k dobru dvě hodiny, než jí oficiálně začínala směna, a chtěla využít každou minutu na řešení případu vraždy Sharon DeBlassové. Až se začnou trousit do práce i ostatní, budou se na ni valit zprávy z ostatních případů v různém stadiu rozpracovanosti.

Tenhle čas byl jen její.

Rutinně se napojila na IRCCA a nechala si zkopírovat všechny poslední záznamy, aby si to později projela. Spojení bylo krátké, což znamenalo, že nejsou žádné důležité zprávy.

Musí to znovu promyslet, říkala si. Na desku stolu si rozložila fotografie obou obětí. Teď už je znala důvěrně. Možná po noci strávené s Roarkem chápala o něco lépe, co je pohánělo.

Sex je mocná zbraň, kterou můžete využít, nebo jí někdo jiný může využít proti vám. Obě tyhle ženy chtěly jeho pomocí ovládat. Nakonec to ale skončilo jejich smrtí.

Podle úřední zprávy způsobila jejich smrt kulka, ale Eva věděla, že spoušť stiskl sex.

Bylo to to jediné, co měly společného, a byla to jediná vazba s jejich vrahem.

Zamyšleně potěžkala osmatřicítku. Držela ji v rukou důvěrně známým stiskem. Pamatovala si, jaké to bylo, když vypálila, jak jí to zpětně trhlo paží. Jaký zvuk mechanismus zbraně vydal, když kulka opustila hlaveň. Se zbraní v ruce si ještě jednou pustila záznam Sharoniny smrti.

Cos cítil, ty bastarde, kladla si otázku. Cos cítil, když jsi stiskl spoušť a poslal jí do těla kousek olova, když jí vytryskla krev, když jí oči pokryla smrt? Cos cítil?

Přivřela oči a vrátila disk na začátek. Už byla proti té hrůze skoro imunní. Všimla si, že na jednom místě lehce zakolísal obraz, jako kdyby pohnul kamerou. Třásla se mu snad ruka? Otřáslo jím, jak kulka mrštila jejím tělem nazpátek, nebo jak daleko vystříkla krev? Je to, co slyšela, krátké přerývané nadechnutí, nebo jenom obyčejný výdech, než se změní kulisy?

Co jsi ksakru cítil? Odpor, rozkoš, nebo jenom chladné uspokojení? Naklonila se k monitoru ještě blíž. Sharon byla pozorně naaranžována, kamera zabírala místo činu objektivně a chladně. Proč ale to zakolísání? Proč ten vzdech?

A ten vzkaz. Zdvihla zapečetěnou obálku a nahlas ji přečetla. Jak víš, jestli ti jich šest bude stačit? Už sis je vytipoval? Vybral sis je?

Nespokojeně vyndala disk a odložila jej spolu s osmatřicítkou. Vložila do počítače disk z bytu Loly Starrové a uchopila druhou zbraň. Pak opakovala postup.

Tentokrát nezaznamenala žádné zakolísání obrazu, žádný rychlý povzdech. Všechno bylo zcela precizní, hladké, přesné. Teď už jsi věděl, jaké to bude, co budeš cítit, jak bude vypadat, jaký bude pach krve. Ale neznal jsi ji. Nebo ona neznala tebe. V jejím diáři jsi byl vedený jenom jako John Smith, nový klient.

Jak sis ji vybral? A jak si vybereš další?

Před devátou, právě když Feeney zaklepal na dveře, zkoumala mapu Manhattanu. Postavil se za ni, naklonil se jí přes rameno a ucítil mentolové bonbony.

„Chceš se stěhovat?“

„Zkouším se ze zeměpisu. Rozšířit záběr na pět procent,“ nařídila. Obraz se změnil. „První vražda, a druhá,“ dělala červené puntíky na Broadwayi a ve West Village. A tady bydlím já.“

Udělala zelený puntík na konci Deváté avenue.

„Proč tvoje adresa?“

„Ví, kde bydlím. Byl u mě dvakrát. Na těchto místech máme ověřeno, že tam byl. Doufala jsem, že to bude víc pohromadě, ale není. A bezpečnostní zajištění.“ Malinko si povzdechla, když si dělal v židli pohodlí. „Jsou to tři různé systémy. U Starrové nemáme vůbec nic. Vrátný tam byl jen elektronický a nefungoval – podle nájemníků už čtrnáct dní. DeBlassová měla špičkový systém, vstup do domu byl na kód, budova měla namontovaný ten nejlepší systém, audio i video. Musel to upravit na místě. Chybí nám jenom záběry ze vchodu, z výtahu a z chodby, kde měla byt. U nás v domě není tak dokonalý systém. Já bych se sem dokázala vloupat, takže kdokoliv jiný asi taky. Jenže na dveřích mám policejní zámek. Na ten musíš být profík, když k němu nemáš kód.“

Nervózně ťukala prsty do stolu a zírala do mapy. „Je to expert na bezpečnostní systémy a vyzná se ve zbraních – ve starých zbraních, Feeney. Naboural se do policejních hlášení pár hodin nato, co udeřil poprvé, a hned po tom, co mě šéf ustanovil hlavní vyšetřovatelkou. Nenechává po sobě otisky ani tělní tekutiny. Dokonce ani vlásek z ochlupení. Co z toho vyvozuješ?“

Feeney nasál mezi zuby vzduch a zhoupl se na podpatcích. „Polda. Voják. Člen polovojenské skupiny nebo vládní ochranky. Bezpečnost má jako koníčka; takových lidí jsou spousty. Je možné, že je profesionální zločinec, ale nesázel bych na to.“

„Proč ne?“

„Kdyby se živil zločinem, proč by vraždil? Z žádné vraždy neměl zisk.“

„Třeba si jen tak dopřává rozptýlení,“ nadhodila Eva, ale nezdálo se jí to.

„Snad. Projel jsem si sexuální delikventy a porovnal to s údaji IRCCA. Na nikoho to nesedí. Už ses dívala na tu poslední zprávu?“

„Ne. Proč?“

„Ráno jsem si ji vyjel. Budeš překvapená, je tam přes sto útoků střelnou zbraní po celé zemi. A skoro stejně tolik neúmyslných zabití.“ Pokrčil rameny. „Pašované, vyrobené podomácku, z černého trhu, od sběratelů.“

„Ale nikdo se nám nehodí.“

„Ne.“ Zamyšleně žvýkal. „Ani úchylové, i když je hotový kumšt o nich získat vůbec nějaké údaje. Ale mám tam jednoho favorita. Z Detroitu, udeřil čtyřikrát, než ho chytli. Vybral si vždycky nějakou osamělou ženskou a sledoval ji do bytu. Přemluvil ji, aby ho pustila dovnitř, omámil ji prášky, pak ji vysvlékl donaha a postříkal ji od hlavy až k patě nesmývatelnou červenou barvou.“

„To je cvok.“

„Jenže smrtící. Pleť musí dýchat, takže se udusila. Zatímco omdlévala, hrál si s ní. Nebil ji, neznásilňoval, nenechal žádné sperma. Jenom ji osahával.“

„Prokrista, to byl magor.“

„No jo. Jenže jednou už se nemohl dočkat a sahal na ni, i když barva ještě nezaschla. Dost barvy se tak dostalo dolů a ona přišla k sobě. Takže zpanikařil a utekl. Holka je nahá, pomalovaná barvou, otupělá po těch práškách, aleje naštvaná, a tak vyběhne na ulici a začne ječet. Přijede hlídka, hned zjistí, co je to za případ, a začne zátah. Náš chlapec stačil utéct jen o pár bloků dál, takže ho hned chytí…“

„Neříkej.“

„Měl červené ruce,“ řekl Feeney s úsměškem. „Namouduši, tak to bylo. Chytili ho s červenýma rukama.“ Když Dallasová obrátila oči v sloup, usoudil Feeney, že chlapi z oddělení ocení tuhle historku líp.

„Takže je možné, že máme co dělat s úchylem. Dám dohromady klady a zápory. Třeba budeme mít štěstí. Byl bych radši, než kdyby to byl polda.“

„To já tedy taky.“ Stiskla rty a poťouchle se na něj podívala. „Feeney, ty máš taky malou sbírku a víš něco a starých zbraních.“

Natáhl k ní ruce, zápěstí u sebe. „Přiznávám se. Obviň mě.“

Skoro se usmála. „Víš o nějakém jiném poldovi, který sbírá zbraně?“

„Jasně, znám jich pár. Je to drahý koníček, takže většina z těch, co znám, sbírá repliky. Když už mluvíme o drahých věcech,“ promnul v ruce její rukáv, „máš pěknou košili. Přidali ti?“

„Je půjčená,“ zamumlala a překvapilo ji, že se začervenala. „Zkontroluj mi je, Feeney, ty, co sbírají staré zbraně.“

„Ale Dallasová.“ Úsměv se mu vytratil z tváře při pomyšlení, že bude kontrolovat vlastní lidi. „Tohle nenávidím.“

„Já taky. Ale stejně je zkontroluj. Zatím jenom ty z města.“

„Dobře.“ Vyfoukl vzduch a přemítal, jestli si uvědomila, že na seznamu bude i jeho jméno. „Takhle idiotsky začínat den. Taky mám pro tebe dáreček, děvče. Měl jsem na stole vzkaz, když jsem přišel. Policejní ředitel jde za inspektorem. Chce nás u sebe.“

„Do prčic.“

Feeney se podíval za hodinky. „Máme tam být za pět minut. Třeba si chceš přes sebe hodit nějaký svetr nebo něco, aby si Simpson nemyslel, že nás nějak moc dobře platí.“

„Jdi k čertu.“

Policejní ředitel byl impozantní postava. Měřil hodně přes metr osmdesát, bojoval s nadváhou a s oblibou nosil tmavé obleky a pestré kravaty. Vlnité hnědé vlasy měl elegantně prokvetlé šedinami.

Na oddělení všichni dobře věděli, že tyto stříbrné nitky, které mu dodávají na důstojnosti, jsou ve skutečnosti výsledkem návštěv kadeřnického salonu. Oči měl ocelově modré, což byla barva, kterou mu doporučili jeho konzultanti, neboť podle průzkumů veřejného mínění tato barva vzbuzuje ve voličích důvěru, a málokdy v nich probleskl humor. Ústa byla jedna úzká čára, svědčící o tom, že je zvyklý velet. Při pohledu na něj se pozorovateli vybavila moc a autorita.

Rychle jste ale přišli o iluze, když jste zjistili, jak bezohledně využívá obojího k manévrování v kalných vodách politiky.

Posadil se a sepjal své bledé ruce, ozdobené třemi zlatými prsteny. Když promluvil, znělo to jako herecký projev. „Inspektore, kapitáne, poručíku, nacházíme se v choulostivé situaci.“

Také dělal pauzy jako herci. Odmlčel se a zadíval se těma ocelově modrýma očima na jednoho po druhém.

„Všichni víte, jak jsou média senzacechtivá,“ pokračoval. „Za těch pět let, kdy jsem v čele policie, se kriminalita ve městě snížila o pět procent. Celé jedno procento za rok. Ten poslední případ ale tisk moc oslavovat nebude. Už máme palcové titulky o obou vraždách. A taky spekulace, které zpochybňují vyšetřování a dožadují se výsledků.“

Whitney, který Simpsona bytostně nesnášel, reagoval vlažně. „Tyhle story postrádají věcná fakta, náčelníku. Kód pět uvalený na případ DeBlassová pak vylučuje jakoukoliv komunikaci s tiskem nebo poskytování informací."

„Když jim nic nepředhodíme," vrátil mu to Simpson, „ necháme jim prostor pro spekulace. Odpoledne vydám prohlášení." Zvedl ruku, když Whitney začal protestovat. „Je nezbytně nutné dodat veřejnosti nějaké nové informace, aby byli lidé ujištěni, že v případu zaznamenáváme nějaký pokrok. I kdyby to tak nebylo."

Podíval se na Evu. „V první řadě se dostavíte na tiskovou konferenci, poručíku. Moje kancelář už vám připravuje prohlášení."

„Se vší úctou, pane řediteli, nemohu sdělit veřejnosti o případu žádné podrobnosti, které by mohly ohrozit vyšetřování."

Simpson si oklepal pomyslné smítko z rukávu. „Poručíku, mám třicet let zkušeností. Věřím, že vím, jak zvládnout tiskovou konferenci. A za druhé," pokračoval a obrátil se k Whitneymu, „musíme nutně vyvrátit spojení mezi případy DeBlassová a Starrová, které naznačil tisk. Policie nemůže nést odpovědnost za to, že bude poškozen senátor DeBlass osobně, případně jeho postavení, tím, že se bude hledat spojitost mezi těmito případy."

„To už za nás udělal vrah," procedila Eva mezi zuby.

Simpson ji neuznal za hodnou pohledu. „Oficiálně zde není žádná souvislost. Pokud na to padne otázka, popřete to."

„Jinak řečeno: Pokud se zeptají," opravila ho Eva, „lžete."

„Nechtě si svou profesionální etiku pro sebe. Taková je realita. Skandál, který vypukne tady a přenese se do Východního Washingtonu, se nám vrátí jako bumerang. Sharon DeBlassová je mrtvá už týden, a vy nemáte nic."

„Máme zbraň," oponovala. „Máme pravděpodobný motiv, vydírání, a máme seznam podezřelých."

Znachověl a začal se zvedat ze židle. „Já velím vašemu oddělení, poručíku, a musím likvidovat tu šlamastyku, co jste způsobila. Je načase, abyste se přestala hrabat ve špíně a uzavřela ten případ."

„Pane." Feeney pokročil směrem k policejnímu řediteli. „Poručík Dallasová a já…"

„Můžete oba rychle skončit u dopraváků," dokončil Simpson.

Whitney vyskočil se zaťatými pěstmi. „Nevyhrazujte mým důstojníkům, Simpsone. Hrajte si ty vaše hry, usmívejte se před kamerami a podlézejte si ve Východním Washingtonu, ale nechodíte na můj písek a nevyhrazujte mým lidem. Já jsem je tím případem pověřil, takže ho taky dodělají. Jestli to chcete změnit, jen si to zkuste, ale budete muset přese mě.“

Simpson zrudl ještě víc. Eva fascinovaně sledovala, jak mu tepe žíla na spánku. „Jestli vaši lidé zmáčknou chybný knoflík, poletíte první. Zatím jsem senátora DeBlasse zvládl, ale vůbec mu nedělá radost, že musí v době primárek poslouchat, jak je vykonáván nátlak na jeho snachu, narušován její zármutek a jak jsou jí kladeny trapné, zraňující a irelevantní otázky.

Senátor DeBlass a jeho rodina jsou oběti, nikoli podezřelí, a mělo by se k nim při vyšetřování přistupovat důstojně a ohleduplně.“

„Přistupovala jsem k Elizabeth Barristerové a Richardu DeBlassovi důstojně a ohleduplně.“ Eva záměrně potlačila svůj temperament. „Výslech byl veden s jejich souhlasem a za jejich spolupráce. Nejsem si vědoma, že bych byla povinna vyžádat si od senátora svolení ke svému postupu v případu, jehož vyšetřením jsem byla pověřena.“

„A já nedovolím, aby tisk spekuloval, proč toto oddělení obtěžuje truchlící rodiče, nebo proč se policejní důstojník nedostavil k povinným psychologickým testům po použití zbraně s následkem smrti.“

„Testy poručíka Dallasové byly odloženy na můj příkaz,“ řekl Whitney s potlačovaným vztekem. „A s vaším souhlasem.“

„Toho jsem si vědom.“ Simpson naklonil hlavu na stranu. „Mluvím o spekulacích v tisku. Dokud toho pachatele nechytnete, bude celé oddělení jako pod mikroskopem. Postup poručíka Dallasové a její jednotlivé kroky bude veřejnost doslova pitvat.“

„Můj postup to snese.“

„A pokud jde o vaše kroky,“ řekl Simpson se slabým úsměvem, jak si zodpovíte skutečnost, že jste ohrozila vyšetřování a své vlastní postavení, když jste navázala osobní vztah s podezřelým? A jak si asi myslíte, že oficiálně zareaguji, když se prolákne, že jste s podezřelým strávila noc?“

Ovládla se a ani se nepohnula, oči měla bezvýrazné a hlas vyrovnaný. „Jsem si jista, že mě pro výstrahu pověsíte, abyste si zachránil křeslo, náčelníku.“

„Bez váhání,“ souhlasil. „Buďte na radnici přesně v poledne.“

Když za ním zapadly dveře, Whitney se znovu posadil. „Zkurvysyn.“ Pak zabodl oči do Evy. „Co to sakra děláte?“

Eva vzala na vědomí – musela vzít na vědomí, že své soukromí už neuchrání. „Strávila jsem noc s Roarkem. Bylo to mé osobní rozhodnutí a došlo k němu mimo službu. Pokud jde o moje profesionální stanovisko, musím jako vyšetřovatel konstatovat, že jsem Roarkea vyloučila z okruhu podezřelých. Což nepopírá fakt, že mé chování bylo nevhodné.“

„Nevhodné,“ vypěnil Whitney. „Řekněte rovnou oslovské. Sebevražedné, pokud jde o vaši kariéru. Prokrista, Dallasová, nemůžete se ovládnout? To jsem od vás nečekal.“

Ona by to do sebe taky neřekla. „Nijak to neovlivnilo vyšetřování, pane, ani moje schopnosti. Pokud si myslíte, že to bylo jinak, mýlíte se. Jestli mě chcete odvolat, končím u policie.“

Whitney na ni chvíli upřeně hleděl a pak jí naléhavě řekl: „Musíte si být sakra jistá, že Roarkea je možné vyjmout ze seznamu největších podezřelých. A zamyslete se nad sebou.“

„Už se stalo,“ přerušila ho a byla si vědoma úlevy, jaká se jí zmocnila, když zjistila, že zatím nepožaduje její rezignaci. „Jak Simpson ví, kde jsem byla minulou noc? Sledují mě. Druhá otázka je proč. Je to na příkaz Simpsona nebo DeBlasse? Anebo někdo prolákl tu informaci, aby poškodil moji důvěryhodnost a tím i vyšetřování?“

„Očekávám, že to zjistíte.“ Ukázal palcem ke dveřím. „A dejte si na té tiskovce pozor, Dallasová.“

Stačili ujít po chodbě sotva tři kroky, když Feeney vybuchl. „Na co jsi k čertu myslela? Prokrista, Dallasová.“

„Víš co? Neměla jsem to v plánu.“ Vkročila na eskalátor a strčila si ruce do kapes. „Nech už toho.“

„Je na nejužším seznamu podezřelých. Je jedním z posledních, kdo viděli Sharon DeBlassovou naživu. Má víc peněz než pánbůh a může si koupit, co se mu zachce, včetně imunity.“

„Nezapadá do portrétu pachatele.“ Bušila do držadla eskalátoru a dupla si. „Vím, co dělám.“

„Víš houby. Za všechny ty roky, co tě znám, jsem nikdy neviděl, že by ses tak přilepila na nějakého chlapa. A teď tě jeden přes postel úplně zblbne.“

„Byl to jenom sex. Ani jeden nevedeme hezký, pohodlný život s hezkou manželkou nebo manželem, který je po ruce, když potřebujeme něco pofoukat. Chtěla jsem, aby mě někdo pohladil a on chtěl být ten, co hladí. A kromě toho ti není nic do toho, s kým spím.“

Chytil ji za ruku, než stačila rozbít madlo. „K čertu s tím. Jen mám o tebe starost.“

Chvíli musela bojovat se vztekem, který ji popadl, když si uvědomila, že kdekdo probírá její soukromý život a intimní chvilky. Otočila a zeptala se tak potichu, že jí nebylo téměř rozumět.

„Jsem dobrý polda, Feeney?“

„Nejlepší, se kterým jsem kdy pracoval. Proto…“

Zvedla ruku. „Co dělá poldu dobrým poldou?“

Povzdechl si. „Mozek, charakter, důslednost, pevné nervy, instinkt.“

„Tak můj mozek, charakter i instinkt mi říkají, že Roarke to není. Ať to obracím ze všech stran a zkouším ho do toho dostat, vždycky narazím na zeď. On to není. Mám dost trpělivosti i pevné nervy a budu hledat, dokud nenajdu toho pravého.“

Díval se na ni. „A co když se tentokrát mýlíš, Dallasová?“

„Jestli se mýlím, tak nebudou muset čekat na můj odznak. Dám jim ho sama.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Feeney, jestli se pletu, jestli se v něm mýlím, tak končím. Úplně končím. Protože jestli nejsem dobrý polda, nejsem nic.“

„Bože, Dallasová, neber si to…“

Potřásla hlavou. „Projeď mi ten seznam poldů, prosím tě. Musím vyřídit pár hovorů.“

Kapitola dvanáctá

Tisková konference zanechala Evě pachuť v ústech. Stála na schodech radnice vedle Simpsona s jeho vlasteneckou vázankou a zlatým špendlíkem s nápisem „Miluji New York“ v klopě. Hrál roli Velkého bratra svého města a jeho hlas dramaticky stoupal a klesal, když četl připravené prohlášení.

Prohlášení bylo prošpikované lžemi, polopravdami a spoustou sebeoslavných tirád. Simpson tvrdil, že nebude mít špetku klidu, dokud nepožene vraha mladinké Loly Starrové před soud.

Na dotaz, zda je nějaká souvislost mezi vraždou Starrové a záhadnou smrtí vnučky senátora DeBlasse, odpověděl záporně.

To nebyla jeho první chyba a Eva si pomyslela, že nebude ani poslední.

Jen to vypustil z úst, už na něj zaútočila reportérka kanálu 75 Nadine Furstová.

„Pane policejní řediteli, mám informaci, že se ukazuje spojení vraždy Starrové s případem DeBlassová – a nejenom proto, že obě ženy měly stejnou profesi.“

„Tak tedy, Nadine,“ řekl Simpson s předstíraně trpělivým úsměvem, „víme, že máte své zdroje informací, ale tyto informace jsou často nepřesné. Proto jsem při svém nástupu do funkce založil Středisko ověřování informací. Proto bude stačit, když si tuto informaci ověříte u SOI.“

Eva se zdržela pohrdavého odfrknutí, ale Nadine se svýma pronikavýma kočičíma očima a bleskovým uvažováním si nebrala servítky.

„Můj zdroj tvrdí, že smrt Sharon DeBlassové nebyla nešťastná náhoda, jak tvrdí SOI, nýbrž že to byla vražda. Že DeBlassovou i Starrovou zabil stejným způsobem jeden pachatel.“

Její otázka vyvolala šum mezi přihlížejícími a salvu nových dotazů, takže se Simpson začal ve své košili s monogramem potit.

„Policie města New York trvá na svém stanovisku, že mezi těmito politováníhodnými incidenty není žádná souvislost,“ zvyšoval hlas Simpson, ale Eva viděla jiskřičky paniky v jeho očích. „Můj úřad stojí za svými vyšetřovateli.“

Střelil těma zpanikařenýma očima po Evě a Eva už na vlastní kůži tušila, jaké to bude být předhozena vlkům.

„Poručík Dallasová, zkušená vyšetřovatelka s více než deseti lety policejní praxe, je pověřena vyšetřováním případu vraždy Loly Starrové. Ráda odpoví na vaše otázky…“

Eva pokročila dopředu, zatímco se Simpson naklonil stranou, aby mu poradce mohl zašeptat nějakou informaci.

Otázky na ni jen pršely a Eva čekala, dokud nepřišla jedna, na niž mohla zareagovat.

„Jak byla zabita Lola Starrová?“

„Nesmím ohrozit vyšetřování, takže vám nemohu podat popis vražedné metody.“

Přetrpěla nespokojené výkřiky a proklínala při tom Simpsona. „Mohu uvést, že Lola Starrová, osmnáctiletá společnice s licencí, zemřela násilným způsobem. Jednalo se o úkladnou, předem promyšlenou vraždu. Podle důkazů, které máme k dispozici, ji zavraždil její zákazník.“

To je na chvilku umlčelo, všimla si Eva. Několik reportérů telefonovalo do svých redakcí.

„Jednalo se o sexuální zločin?“ ptal se někdo a Eva pokrčila obočí.

„Právě jsem řekla, že obětí byla prostitutka a že ji zabil klient. Dejte si to dohromady.“

„Zabil Sharon DeBlassovou rovněž klient?“ dožadovala se odpovědi Nadine Furstová.

Eva se nezúčastněně zadívala do těch šelmích očí. „Policejní oddělení nevydalo žádnou zprávu, z níž by bylo možné usuzovat, že Sharon DeBlassová byla zavražděna.“

„Moje zdroje vás jmenují jako hlavního vyšetřovatele obou případů. Můžete to potvrdit?“

Nejistá půda. Eva se na ni rozhodla vkročit. „Ano. Vedu současně vyšetřování několika nevyřešených případů.“

„Proč by ale přidělili zkušené kriminalistce s desetiletou praxí vyšetřování náhodného úmrtí?“

Eva se usmála.

„Říká vám něco slovo byrokracie?“

Pár lidí se zasmálo, ale Nadine to neodradilo.

„Vyšetřování případu DeBlassová stále pokračuje?“

Každá odpověď mohla vyvolat stejně osudovou reakci jako píchnutí do vosího hnízda. Eva se nakonec rozhodla říci jim pravdu. „Ano. A bude tomu tak do té doby, dokud já jako hlavní vyšetřovatel nebudu spokojená s výsledky vyšetřování. Avšak,“ pokračovala a překřikovala hlasité dotazy, „smrti Sharon DeBlassové není věnována větší pozornost než jiným případům. Včetně případu Loly Starrové. Všem případům, které se mi dostanou na stůl, je věnována stejná pozornost bez ohledu na sociální původ nebo společenské postavení oběti. Lola Starrová byla mladá žena z prosté rodiny. Neměla vysoké společenské postavení, vlivnou rodinu ani důležité přátele.

Nyní, po několika měsících, které prožila v New Yorku, je mrtvá. Zavražděná. Zaslouží si to nejlepší, co jí mohu dát, a toho se jí také dostane.“

Eva přehlédla dav novinářů a zastavila se u Nadine. „Vy chcete příběh, paní Furstová. Já chci vraha. Mám za to, že moje přání je důležitější než vaše, takže to je všechno, co vám k tomu v této chvíli řeknu.“

Otočila se na podpatku, hodila po Simpsonovi výhružný pohled a rázně vykročila pryč. Když mířila k autu, slyšela, jak odráží další dotazy.

„Poručíku Dallasová.“ Nadine, ve stylových botách s dostatečně nízkým podpatkem, aby umožňovaly rychlý pohyb, běžela za

„Řekla jsem, že je to všechno. Běžte za Simpsonem.“

„Ale no tak, kdybych se chtěla přehrabovat v těch jeho výmluvách, tak si zajdu na SOL Řekla jste nám pár suchých faktů. Neznělo to, jako kdyby to sepsal někdo ze Simpsonova štábu.“

„Mluvím za sebe.“ Eva došla ke svému autu a začala otevírat dveře, když jí Nadine poklepala na rameno.

„Hrajete na rovinu. Já taky. Podívejte se, poručíku, máme různé metody, ale podobný cíl.“ Spokojeně se usmála, když zjistila, že upoutala Evinu pozornost. „Nehodlám tu teď vytahovat ústavní články o právu občanů na informace.“

„To byste taky plýtvala časem.“

„Chci říct, že tu máme dvě mrtvé ženy v rozmezí jednoho týdne. Podle mých informací byly obě zavražděny. Nečekám, že byste to potvrdila.“

„To hádáte správně.“

„Chci s vámi uzavřít obchod. Vy mi řeknete, jestli jsem na správné stopě, a já nebudu nijak narušovat vyšetřování. Až budete mít v ruce něco, na čem se dá stavět, zavoláte mi. Ráda bych byla při zatýkání – živě.“

Eva se téměř pobaveně opřela o auto. „A co z toho budu mít já? Potřesete mi rukou a usmějete se na mě?“

„Za to vám řeknu všechno, co jsem se dozvěděla od svého zdroje. Všechno.“

To Evu zaujalo.

„Včetně zdroje?“

„To nemůžu udělat, ani kdybych chtěla. Vtip je v tom, že ho neznám. To, co mám v ruce, je disk, který mi doručili do studia. Na disku jsou kopie policejních protokolů včetně pitevních zpráv obou obětí a dva ošklivé videozáznamy dvou mrtvých žen.“

„Nevěřím vám. Kdybyste měla půlku toho, co jste mi teď řekla, už byste to dávno odvysílali.“

„Myslela jsem na to,“ připustila Nadine. „Jenže tohle je něco většího než jenom trhák, co zvýší sledovanost. O hodně většího. Chci story, Dallasová, story, která mi vynese Pulitzerovu cenu, Mezinárodní žurnalistickou cenu a pár dalších ocenění.“

Oči se jí změnily, potemněly. Teď už se nesmála.

„Ale viděla jsem, co udělal těm ženám. Story je u mě možná na prvním místě, ale to není všechno. Tlačila jsem dneska na Simpsona a tlačila jsem na vás. Líbilo se mi, jak jste mě odrazila. Takže buď můžeme táhnout spolu, anebo pojedeme každá zvlášť. Je to na vás.“

Eva váhala. Přejela pohledem řadu taxíků a maxibus s předoucím elektromotorem. „Tak dobrá, uzavřeme dohodu.“ Než se Furstové mohly triumfálně rozzářit oči, zarazila ji. „Porušíte ji jenom o fous a už si u policie ani neškrtnete.“

„To je férové.“

„Tak u Modré veverky, za dvacet minut.“

Odpolední dav lidí v klubu byl příliš znuděný na to, aby dělali ještě něco jiného než si povídali nad svými drinky. Eva našla volný rohový

stůl, poručila si Pepsi a vegetariánské těstoviny. Nadine vklouzla na lavici naproti ní. Vybrala si kuřecí nářez a hranolky bez tuku.

Eva si mrzutě pomyslela, že je to doklad rozdílů v platu policejního důstojníka a novináře.

„Tak co máte?“

„Fotku, která vydá za sto tisíc slov.“ Nadine vytáhla z kabelky osobní počítač velikosti dlaně. Kabelka byla červená a kožená, jak si Eva s trochou závisti všimla. Měla slabost pro kůži a syté barvy, které si při své práci stěží mohla dopřát.

Nadine do něj zasunula disk a podala to celé Evě. Přísahy o utajení nebyly moc platné, říkala si Eva, když viděla vlastní zprávy míhat se řádek po řádku na monitoru. Přeskočila údaje o kódu pět, oficiální lékařské zprávy a nálezy techniků. Nemusela se na smrt dívat znovu zrovna při jídle.

„Je to pravé?“ zeptala se Nadine, když jí Eva podávala zpátky počítač.

„Je.“

„Takže náš muž je nějaký fanda přes zbraně, který se vyzná v bezpečnostních systémech a má pocit, že může dohlížet na prostitutky.“

„Důkazy to potvrzují.“

„Už se vám podařilo nějak zúžit okruh možných pachatelů?“

„Evidentně ne dost.“

Nadine čekala, než jim číšník naservíruje jídlo. „Musí na vás vykonávat dost velký politický nátlak – myslím lidi kolem DeBlasse.“

„Na politickém písečku si nehraju.“

„Zato váš šéf ano.“ Nadine si ukousla kuřete. Eva se zaculila, když viděla, jak se Nadine šklebí. „To je děsné.“ Zkusila hranolky. „Není tajemství, že DeBlass je horký kandidát na vítězství v nominaci Konzervativní strany. Ani že ten osel Simpson šilhá po křesle guvernéra. Dneska odpoledne to vypadalo, že to chtějí utajit.“

„Pro veřejnost se v tuto chvíli žádná spojitost nepřizná, to je fakt. Ale myslím vážně, co jsem řekla o rovnosti. Kašlu na to, kdo je Sharonin dědeček. Chci najít toho, kdo jí to udělal.“

„A až ho najdete, obžalujete ho z obou vražd nebo jenom z vraždy Starrové?“

„To záleží na prokurátorovi. Jak ho dopadnu, už to není moje věc.“

„V tom je ten rozdíl mezi námi dvěma, Dallasová.“ Nadine chvilku foukala na hranolek a pak do něj kousla. „Já to chci se vším všudy. Až ho dostanete, já to pustím a prokurátor pak nebude mít na vybranou. DeBlass bude mít pár měsíců napilno.“

„A kdo si teď přihřívá politickou polívčičku?“

Nadine pokrčila rameny. „No co, já jsem jenom reportér. Já to nedělám. Ale je v tom všechno. Sex, moc a peníze. Jméno jako Roarke vystřelí rating až do nebes.“

Eva pomalu polykala těstoviny. „Neexistuje žádný důkaz, že je v tom Roarke nějak namočený.“

„Zná DeBlasse, je to rodinný přítel. Prokrista, vždyť je majitelem té budovy, kde Sharon bydlela. Má jednu z nejlepších světových sbírek zbraní a tvrdí se o něm, že je skvělý střelec.“

Eva uchopila skleničku. „Žádná ze smrtících zbraní mu nepatřila. Lolu Starrovou neznal.“

„Možná, že ne. Ale i když se ve zprávě objeví jen na okraj, tak zvýší sledovanost. A je pomalu státní tajemství, že on a senátor se v minulosti nepohodli. Ten člověk má v žilách led,“ dodala. „Nemyslím, že by mu dělalo nějaké problémy spáchat dvojnásobnou chladnokrevnou vraždu. Ale…“ Odmlčela se, aby se napila. „Fanaticky dbá, aby měl soukromí. Těžko si ho mohu představit, že posílá novinářům disky, aby se vychloubal vraždami. Někdo takový je, někteří lidé prahnou po publicitě za každou cenu, třeba i za cenu zločinu.“

„To je zajímavá teorie.“ Eva už toho měla dost. Začala ji bolet hlava a těstoviny jí moc nechutnaly. Vstala a naklonila se přes stůl k Nadine.

„Dám vám jinou teorii, od poldy. Víte, kdo je ten váš zdroj, Nadine?

Nadine se zablesklo v očích. „Kdo?“

„Vaším zdrojem je vrah.“ Eva se odmlčela a pozorovala, jak světýlko v Nadineiných očích hasne. „Být vámi, dávala bych si na sebe dobrý pozor.“

Vydala se za Mavis. Doufala, že ji najde v úzké komůrce, která sloužila jako šatna. Právě teď potřebovala přátelskou duši.

Našla Mavis zabalenou do deky a smrkající do zmačkaného kapesníku.

„Dostala jsem tu zatracenou chřipku.“ Mavis se na ni dívala oteklýma očima a kýchla jako hrom. „Musela jsem se zbláznit, když jsem

na sobě měla dvanáct hodin v tomhle všivém únoru místo šatů jenom barvu.“

Eva se držela v bezpečné vzdálenosti. „Bereš nějaké prášky?“

„Beru všechno možné.“ Ukázala na stolek zavalený všelijakými prášky, prodávanými bez předpisu, a kosmetikou. „To je farmaceutické spiknutí, Evo. Vymýtili jsme mor, tuberu a kdejaké infekce. A doktoři pořád nacházejí nějaké nové choroby, jenom aby výzkumníci měli co vynalézat. Ale žádná z těch jasnozřivých lékařských kapacit ani ty jejich computery nejsou schopné najít něco na obyčejnou chřipku. A víš proč?“

Eva se nemohla přestat smát. Trpělivě čekala, až Mavis přestane s novou sérií mohutných kýchnutí. „Proč?“

„Protože ty mizerné lékárenské společnosti potřebují prodávat drogy. Víš, co stojí obyčený aspirin? Injekce proti rakovině snad přijdou levněji.“

„Tak si dojdi k doktorovi, ať ti něco napíše na předpis, ať se zbavíš aspoň těch příznaků.“

„To už jsem byla. Jenže to působí jenom osm hodin a já mám dneska večer vystoupení. Musím počkat až do sedmi, a teprve pak si to můžu vzít.“

„Měla bys být doma v posteli.“

„Hygienici to tam dezinfikují. Jeden chytrák jim řekl, že tam viděl švába.“

Znovu kýchla a pak civěla na Evu jako sova zpod nenalíčených řas. „Co tu vlastně děláš?“

„Měla jsem tu nějakou práci. Koukej si aspoň pořádně odpočinout. Zatím ahoj.“

„Ale jen tu zůstaň. Sama se nudím.“ Sáhla po lahvičce s nějakou odpudivě vypadající růžovou tekutinou a lokla si z ní. „Máš nějakou pěknou košili. Dostala jsi odměnu nebo co?“

„Nebo něco.“

„Tak si hezky sedni. Chtěla jsem ti zavolat, ale musela jsem si kurýrovat plíce. To byl Roarke, kdo sem za tebou včera večer přišel, ne?“

„Jo, to byl Roarke.“

„Skoro jsem odpadla, když jsem ho viděla, jak jde k tvému stolu. Jakpak to s vámi pokračuje? Pomáháš mu zajišťovat bezpečnost nebo co?“

„Spím s ním,“ vyhrkla Eva a Mavis zaskočilo.

„Ty a Roarke.“ Teklo jí z očí a musela se natáhnout pro nový kapesník. „Prokrista, Evo. Prokristapána. Vždyť ty nikdy s nikým nespíš. A teď mi řekneš, že spíš s Roarkem.“

„Vlastně tak úplně přesné to není. Ani jeden jsme nespali.“

Mavis zasténala. „Jak dlouho jste nespali?“

Eva pokrčila rameny. „Nevím. Zůstala jsem u něj přes noc. Hádám tak osm nebo devět hodin.“

„Osm nebo devět hodin.“ Mavis si taktně odkašlala. „A ty jsi dneska normálně v práci.“

„A proč ne?“

„Je dobrý? Hloupá otázka, co,“ řekla rychle. „Jinak bys tam nezůstala. Páni, Evo, co to do tebe vjelo? Tedy kromě jeho výkonného ptáka?“

„Nevím. Nemohla jsem si pomoct.“ Pročísla si rukama vlasy. „Nikdy předtím to takové nebylo. Myslela jsem si, že to tak nemůže být. Prostě to pro mě nikdy nebylo důležité, a pak najednou – sakra.“

„Zlato.“ Mavis vysoukala ruku zpod pokrývky a vzala Evu za ruku. „Celý život jsi odsouvala důležité věci kvůli něčemu, na co ses stěží pamatovala. Někdo to s tebou konečně umí. Měla bys být šťastná.“

„Ale on bude na koni, ne?“

„Nesmysl.“ Mavis Evu přerušila dřív, než mohla pokračovat. „Sex nemusí být jenom o moci. A rozhodně to nemá být trest. Má to být potěšení. A tu a tam, pokud máš štěstí, to může být výjimečné.“

„Možná.“ Zavřela oči. „Páni, Mavis, mám v sázce kariéru.“

„O čem to sakra mluvíš?“

„Roarke má nějaké spojení s tím případem, na kterém dělám.“

„Ale kraci.“ Musela se vysmrkat. „Nemáš v úmyslu ho pro něco zabásnout, nebo snad jo?“

„Ne.“ Pak důrazně pokračovala. „Ne. Ale pokud to hezky rychle nerozluštím a nedodám to šéfovi s pěknou velkou mašlí až pod nos, tak letím. Končím. Někdo mě využívá, Mavis.“ Oči jí ztvrdly. „Jedním

směrem uhlazují cestičku a do drahého házejí balvany. Nevím proč. Když to nezjistím, bude mě to stát všechno, co mám.“

„Tak ti nezbude nic jiného než to zjistit, ne?“ Mavis stiskla Evě ruku.

Zjistí to, slíbila Eva sama sobě. Bylo už po desáté večer, když se dostala do haly svého domu. Když teď na chvíli vypne, snad to nebude zločin. Náčelník jí vynadal, že během tiskové konference nabourala oficiální stanovisko jeho kanceláře.

Whitney ji podržel, ale ostří to příliš neotupilo.

Hned jak přišla domů, zkontrolovala si e-mail. Věděla, že je bláhová, když doufá, že tam najde vzkaz od Roarkea.

Žádný tam nebyl. Ale viděla tam něco, při čem jí tuhla krev v žilách.

Odesilatel vzkazu nebyl známý, poslali to z nějaké veřejné kavárny. Holčička. Její mrtvý otec. Krev.

Eva rozeznala roh oficiálního služebního záznamu, který dokumentoval místo činu a oprávněné použité zbraně s následkem smrti. Byl u toho i zvuk. Playback jejích vlastních nahrávek křiku holčičky. Její vlastní rány do dveří. Varování a pak ta hrůza, co následovala.

„Ty bastarde,“ šeptala. „Tímhle mě nedostaneš. Přes to dítě se ke mně nedostaneš.“ Ale prsty se jí třásly, když vytahovala disk z počítače. A trhla sebou, když zazvonil telefon.

„Kdo je to?“

„Tady je Hennessy z bytu 2-D.“

Na obrazovce se zaostřoval bledý, vážný obličej souseda ze spodního patra. „Promiňte, že raším, poručíku Dallasová. Nevím přesně, co mám dělat. U Finesteinových se něco stalo.“

Eva si povzdechla a vybavila si postarší manželský pár. Tiší, přátelští, náruživí televizní diváci. „V čem je problém?“

„Pan Finestein zemřel, poručíku. Stalo se to v kuchyni, když jeho žena hrála na návštěvě u přátel mah-jong. Myslel jsem, jestli byste nemohla přijít sem dolů.“

„Dobře.“ Povzdechla si. „Budu tam za chvilku. Na nic nesahejte, pane Hennessy, a snažte se, aby tam nechodili zvědavci.“ Ze zvyku

zavolala na policejní dispečink a nahlásila úmrtí a svoji přítomnost na místě.

Byt byl tichý. Paní Finesteinová seděla v obývacím pokoji na pohovce a malé ruce měla složené v klíně. Vlasy měla bílé a vznášely se jí kolem obličeje, který i přes pečlivou aplikaci krémů a kúr proti stárnutí začínal jevit známky vrásek.

Stará žena se na Evu mírně usmála.

„Drahoušku, je mi líto, že vás obtěžujeme."

„To nevadí. Jste v pořádku?"

„Ano, to je dobré." Upřela na Evu své něžně modré oči. „Hrajeme s děvčaty každý týden, víte. Když jsem se vrátila, našla jsem ho v kuchyni. Jedl koláč. Joe měl vždycky moc rád sladké."

Podívala se na Hennessyho, který celý nesvůj přešlapoval z nohy na nohu. „Nevěděla jsem, co dělat, a tak jsem zaklepala na pana Hennessyho."

„To jste udělala správně. Zůstaňte tu s paní ještě chvilku, prosím."

Byt měl podobné rozložení místností jako její. I přes množství památek a tretek vypadal hezky.

U kuchyňského stolu s květináčem čínských fialek seděl mrtvý starý muž. Hlavu měl trochu groteskně zabořenou do nadýchaného angreštového koláče. Eva zkontrolovala tep. Žádný. Rychle chladl. Odhadla okamžik úmrtí na čtvrt na dvě, plus minus dvě hodiny.

„Joseph Finestein," odříkávala. „Muž, stáří přibližně sto patnáct let. Žádné známky násilného vniknutí do bytu, žádné známky násilí na těle."

Naklonila se blíž a podívala se do Joeových překvapených očí, čichla si ke koláči. Když dokončila předběžný popis místa a okolností úmrtí, šla zpátky, aby pomohla Hennessymu a dala pár nezbytných otázek pozůstalé vdově.

Než vlezla do postele, byla skoro půlnoc. Zaplavilo ji vyčerpání. Modlila se o zapomnění alespoň na těch pár hodin spánku.

Žádné sny, sugerovala si. Klidnou noc.

Hned jak zavřela oči, zazvonil videofon u postele.

„Ať je to kdo chce, ať se usmaží v pekle," zamumlala a pak si u vědomí povinnosti omotala prostěradlo kolem nahých ramen a připojila se.

„Poručíku." Z monitoru se na ni umíval Roarkeův obraz. „Vzbudil jsem vás?"

„Kdybyste zavolal za pět minut, tak už ano." Hledala nejlepší polohu, aby omezila prskání způsobené přenosem signálu z kosmu. „Zdá, že jste dorazil tam, kam jste mířil, v pořádku."

„To ano. Měli jsme jenom malé zpoždění. Doufal jsem, že vás ještě zastihnu vzhůru."

„Potřebujete něco konkrétního?"

„Rád se na vás dívám." Přestal se usmívat, jak ji pozoroval. „Co se děje, Evo?"

Odkud mám začít, uvažovala. Pak pokrčila rameny.

„Měla jsem dlouhý den. A skončilo to tak, že jeden z vašich nájemníků zkolaboval, právě když si pochutnával na svačině. Spadl tváří do angreštového koláče."

„Jsou i horší způsoby smrti, řekl bych." Otočil hlavu a něco řekl komusi v pozadí. Eva zahlédla nějakou ženu, která se mihla za Roarkeovým křeslem a zmizela z obrazu. „Právě jsem poslal pryč svou sekretářku," vysvětloval. „Chtěl jsem být sám, až se vás budu ptát, jestli pod tím prostěradlem něco máte."

Mrkla na sebe a pak nakrčila čelo. „Nezdá se."

„Proč si to neodložíte?"

„Ani omylem. Nebudu uspokojovat vaše touhy prostřednictvím vesmírného přenosu. Zapojte trochu svoji představivost."

„To právě dělám. Představuju si, co s vámi udělám, až se vás příště dotknu. Radím vám, abyste si dobře odpočinula, poručíku."

Chtěla se usmát, ale nemohla. „Roarkeu, musíme si promluvit, hned jak se vrátíte."

„To taky můžeme. Rád si s vámi povídám, inspirujete mě, Evo. Teď se pěkně vyspěte."

„K tomu se zrovna chystám. Nashle, Roarkeu."

„Myslete na mě, Evo."

Ukončil přenos a pak seděl sám a zíral na prázdný monitor. Měla něco v očích, pomyslel si. Už v nich dokázal rozeznávat nálady a viděl za natrénovanou kázní emoce.

To něco byla starost.

Otočil se s křeslem k oknu a zadíval se na vesmír posetý hvězdami. Byla moc daleko na to, aby mohl dělat něco jiného než o ní jen snít.

A musel se znovu ptát sám sebe, proč mu na ní tak záleží.

Kapitola třináctá

Eva zklamaně studovala zprávu z pátrání po bankovní bezpečnostní schránce Sharon DeBlassové. Nic, nic, nic.

Nenašlo se nic v New Yorku, New Jersey, Connecticutu. Nic ve Východním Washingtonu ani ve Virginii.

Musela si ji pronajmout někde jinde, myslela si Eva. Měla deníky, a musela si je schovat někde, kde by byly bezpečné a kde by se k nim zároveň rychle dostala.

Eva byla přesvědčená, že v denících je klíč k Sharonině smrti.

Nechtěla nutit Feeneyho do nového, rozsáhlejšího pátrání, a proto se do něj pustila sama. Začala v Pensylvánii a postupovala směrem k hranicím Kanady a Quebeku. Zabralo jí to skoro dvakrát tolik času, než by potřeboval Feeney, ale výsledek byl stejný. Neměla v ruce nic.

Pustila se tedy do prověřování jižním směrem, začala v Marylandu a postupovala směrem na Floridu. Její computer začal vydávat podezřelé zvuky. Eva zaklela a bouchla rukou do ovládacího panelu. Přísahala

si, že jestli se jí to stane ještě jednou, podstoupí martyrium žádosti o přidělení nové počítačové jednotky.

Pak, poháněná spíš umíněností než nadějí, začala prohledávat údaje ze států Středozápadu a dále směrem ke Skalistým horám.

Jsi nějaká moc chytrá, Sharon, myslela si Eva, když jí pořád vyjížděly jen negativní výsledky. Patrně by ses nepustila za hranice ani do kosmu, protože tam by ti celníci prosvěcovali zavazadla do poslední nitky. A proč bys vůbec jezdila někam daleko, někam, kam bys potřebovala dopravu. Třeba ti vyhovoval mnohem snadnější přístup.

Když věděla tvoje matka, že si píšeš deníky, věděli to pravděpodobně i jiní lidé. Chlubila ses tím, protože se ti líbilo, když se kvůli tobě jiní lidé cítili nesví. A přitom jsi věděla, že tvoje deníky jsou někde blízko, v bezpečí.

Ale kde blízko, sakra, dumala Eva a zavřela oči, aby se snadněji vcítila do kůže ženy, které už začínala docela dobře rozumět. Musely být dost blízko na to, aby měla pocit moci, aby je mohla použít, aby si mohla hrát s lidmi.

Ale nemohly být tak jednoduše uložené, aby je bylo možné snadno vystopovat, a zkazit tak hru. Použila jsi tedy pseudonym. Pro všechny případy sis pronajala schránku pod falešným jménem. A když už jsi byla dost chytrá na to, abys použila pseudonym, vybrala sis nějaký povědomý. Takový, který ti nebude působit potíže.

Bylo to tak jednoduché, uvědomila si Eva, když narazila na Sharon Barristerovou. Tak jednoduché, že ani ona, ani Feeney na to hned nepřišli.

Našla ji v Brinkstone International Bank and Finance v Newarku v New Jersey. Sharon Barristerová tam měla nejen pronajatou bezpečnostní schránku, ale také investiční účet ve výši 326 000, 85 dolarů.

Eva se křenila na monitor a pak zavolala na administrativní odbor. „Potřebuji pověření k úřední prohlídce," oznámila jim.

O tři hodiny později byla zpátky ve Whitneyho kanceláři a nesnažila se skrývat spokojený úsměv. „Má někde ještě jednu schránku. A ty deníky jsou v ní," tvrdila.

„Nikdo se vás nesnažil zastavit, Dallasová?"

„Šlo to hladce.“ Při řeči kroužila po kanceláři. Měla plno energie a ráda by ji vybila v akci. „Co s tím teď uděláme?“

Uhodila rukou do desek na stole.

„Máte disk z bezpečnostní schránky a taky jsem vám ho vytiskla. Je to všechno uvnitř, inspektore. Seznam vydíraných: jména a čísla. Simpson je tam taky, pěkně v abecedním pořadí.“

„Umím číst, Dallasová.“ Odolal nutkání podrbat se na hlavě. „Náčelník není jediný Simpson ve městě, tím méně v zemi.“

„Určitě je to on.“ Soptila, jenomže nebylo kam vypustit ten přetlak. „Oba to víme. Jsou tam i jiná zajímavá jména. Guvernér, katolický biskup, uznávaná vůdkyně Mezinárodní organizace žen, dva vysoce postavení poldové, bývalý viceprezident.“

„Vím, kdo je kdo,“ přerušil ji. „Ale jste si vědoma svého postavení, Dallasová, a možných důsledků?“ Zvedl ruku, aby ji umlčel. „Dva úhledné sloupce jmen a cifer ještě nejsou důkaz. Dostane se to ven, a je konec. Skončíte u policie, a vyšetřování jakbysmet. To chcete?“

„Ne, pane.“

„Takže teď získejte deníky, najděte spojení mezi DeBlassovou a Starrovou a uvidíme, kam se dostaneme.“

„Simpson není čistý.“ Naklonila se nad stůl. „Znal Sharon DeBlassovou; byl vydíraný. A udělá všechno, aby potopil vyšetřování.“

„Tak ho musíme obcházet, že?“ Whitney uložil složku do svého uzamykatelného boxu.

„Nikdo neví, co tu máme, Dallasová. Ani Feeney ne. Je to jasné, Dallasová?“

„Ano, pane.“ Věděla, že jí to musí stačit a zamířila ke dveřím. „Inspektore, ráda bych zdůraznila, že na seznamu chybí jedno jméno. Není tam Roarke.“

Whitney se setkal s jejíma očima a přikývl. „Jak jsem řekl, Dallasová. Umím číst.“

Když se vrátila do kanceláře, počítač signalizoval, že má poštu. Zkontrolovala e-mail a zjistila, že tam má dva vzkazy z prosektury. Netrpělivě se připojila a zavolala tam. „Tak jsme dodělali testy u toho vašeho souseda, Dallasová. Trefila jste do černého.“

„Ale k čertu.“ Zakryla si tvář. Pošlete mi výsledky mailem. Stáhnu si to z počítače.“

Když Hetta Finesteinová otevřela dveře, uvítal Evu obláček levandulové vůně a kvasnicové aroma doma pečeného chleba.

„Dobrý den, poručíku.“

Usmála se svým nenápadným způsobem a ustoupila, aby pozvala Evu dál. Měla zapnutý televizor s nějakou diskusní talk show, kam se mohli z domova připojit i diváci a poslat své holografické obrazy do studia. Mluvilo se o vyšších státních platech pro profesionální matky. Obrazovka právě přetékala ženami s dětmi různého věku a s různými názory.

„To je od vás milé, že jste se zastavila. Měla jsem tu dneska tolik návštěv. Jsem jako v bavlnce. Dáte si nějaké koláče?“

„Jistě,“ řekla Eva a cítila se mizerně. „Díky.“ Posadila se na pohovku a očima klouzala po malém bytě. „Vy jste měli s panem Finesteinem pekařství?“

„Ano.“ Hettin hlas se nesl spolu s důvěrným cinkotem nádobí z kuchyně.

„Ještě před pár lety. Vedlo se nám dobře. Lidi mají rádi pořádné domácí pečivo, víte? A pokud mám mluvit o sobě, pak opravdu dobře umím plněné pečivo a dorty.“

„Asi hodně pečete i doma.“

Hetta vešla s podnosem plným dozlatova pečených koláčků. „To je jedna z mých radostí. Tolik lidí nikdy nepoznalo potěšení z domácího pečiva. Spousta dětí ani neví, jak chutná opravdový cukr. Je šíleně drahý, samozřejmě, ale stojí to za to.“

Eva ochutnala jeden kousek a musela dát paní Finesteinové za pravdu. „Určitě jste pekla ten koláč, co váš manžel zrovna jedl, když zemřel?“

„To jistě, u nás doma nenajdete nic kupovaného ani žádné náhražky,“ řekla Hetta pyšně. „To víte, Joe snědl skoro všechno hned, jak jsem to vytáhla z trouby. Žádná elektronická trouba není tak spolehlivá jako instinkt a tvůrčí schopnosti zkušené kuchařky.“

„Vy jste pekla ten koláč, paní Finesteinová?“

Žena zamrkala a sklopila řasy. „Ano, pekla.“

„Paní Finesteinová, víte, co zabilo vašeho manžela?“

„Jistě.“ Mírně se usmála. „Hltavost. Říkala jsem mu, aby to nejedl. Výslovně jsem mu řekla, že to nemá jíst. Říkala jsem mu, že to je pro paní Hennessyovou, co bydlí naproti přes chodbu.“

„Pro paní Hennessyovou…“ Evě se hned vybavilo několik asociací.

„Stejně jsem věděla, že to sní. V tomhle ohledu byl opravdu sobecký.“

Eva si odkašlala. „Prosím pěkně, mohla byste vypnout ten program?“

„Prosím? Ach ano, promiňte mi.“ Hostitelka spráskla ruce. „To je ode mě tak neohleduplné. Mám to puštěné celý den, takže to ani nevnímám. Tak hezky vypneme obrazovku.“

„A ještě zvuk,“ napověděla Eva trpělivě.

„Samozřejmě.“ Vypadala popleteně, když potřásala hlavou, jak hned nemohla najít ovladač zvuku. „Ale vždyť jsme přestali používat dálkový ovladač a zapínáme to hlasovým pokynem. Vypnout zvuk, prosím. Tak, a je to.“

Byla schopná upéct otrávený koláč, ale má problémy s ovládáním televize, pomyslela si Eva. „Paní Finesteinová, chci teď, abyste nic neříkala, dokud vám nepřečtu vaše práva. Dokud si nebudete jistá, že jim přesně rozumíte, nemusíte dělat žádné prohlášení,“ začala Eva, zatímco Hetta se pořád jemně usmívala.

Vyčkávala, dokud ji Eva neseznámila s jejími právy. „Vlastně jsem ani nečekala, že by se na to nepřišlo.“

„Nepřišlo na co, paní Finesteinová?“

„Že jsem otrávila Joea. Ačkoliv…“ Našpulila rty jako dítě. „Máme vnuka, a to je právník. Moc chytrý chlapec. Myslí, že řekne, že když jsem Joeovi výslovně říkala, aby to nejedl, že je to víc jeho chyba než moje. Ale ať už je to jak chce,“ řekla a trpělivě čekala, co bude dál.

„Paní Finesteinová, říkáte, že jste přidala syntetický kyanid do angreštového koláče s úmyslem zabít svého manžela?“

„Ne, drahoušku. Říkám vám, že jsem přidala kyanid do angreštového koláče a ještě jsem to extra osladila, a řekla jsem svému manželovi, že na to nemá sahat. ‚Joe,‘ řekla jsem mu, ‚ať tě ani nenapadne si k tomu přivonět. Upekla jsem to pro zvláštní příležitost a není to pro tebe. Slyšíš mě, Joe?‘“

Hetta se znovu usmála. „Řekl, že mě slyšel dobře, a potom, právě než jsem šla na schůzku, jsem mu to ještě zopakovala, čistě pro případ, abych si byla jistá. ‚Myslím to vážně, Joe. Nech ten koláč být.‘ Čekala jsem sice, že to nevydrží, ale to bylo jeho rozhodnutí, ne? Já vám o něm něco povím, ano?“ pokračovala konverzačním tónem, zvedla podnos s koláčky a pobídla Evu, aby si vzala další. Když Eva zaváhala, vesele se rozesmála. „Ale drahoušku, tyhle jsou docela v pořádku, přísahám. Zrovna jsem jich pár odnesla těm kloučkům shora.“

Aby to dokázala, vzala si jeden a zakousla se do něj.

„Tak kde jsem to byla? Ach ano, u Joea. Je to můj druhý manžel, víte. V dubnu to bude padesát let, co jsme svoji.

Byl to dobrý partner a docela slušný pekař. Někteří muži by nikdy neměli jít do penze. Posledních pár let s ním nebylo k vydržení. Pořád se mi tu pletl, hádal se a na něco si stěžoval. Pořád v něčem hledal chyby. A nemohl projít kolem mandlového koláče, aby si kousek neulomil.“

Protože to znělo celkem rozumně, Eva chvilku váhala. „Paní Finesteinová, otrávila jste ho, protože moc jedl?“

Hettiny růžové tváře se trochu nafoukly. „Vypadá to tak. Ale bylo toho víc. Vy jste tak mladá, drahoušku, ještě nejste vdaná, viďte?“

„Ne.“

„Rodina je zdrojem útěchy a pohodlí, ale taky někdy podráždění. Nikdo, kdo tam nežije, nedokáže přesně pochopit, co se odehrává uvnitř. S Joem se nežilo snadno a bojím se, že musím přiznat, třebaže o mrtvých se má mluvit jen dobře, že si vypěstoval některé špatné zvyky. Začalo se mu líbit, když mě mohl naštvat a když mi kazil moje malé radosti. Tak třeba zrovna minulý měsíc schválně snědl půlku speciálního dortu ve tvaru pyramidy, který jsem upekla na kuchařskou přehlídku Betty Crockerové. Pak mi řekl, že byl moc suchý.“ Mluvila teď uraženě. „Umíte si to představit?“

„Ne,“ řekla Eva chabě. „To tedy neumím.“

„Udělal to schválně, jenom aby mě rozčílil. Tak dával najevo svoji převahu, víte? Takjsem upekla koláč, řekla jsem mu, aby na něj nesahal a šla jsem hrát s děvčaty mah-jong. Vůbec mě nepřekvapilo, když jsem se vrátila a zjistila jsem, že neposlechl. Byl to žrout, víte?“ Má-

vala koláčkem v ruce, dokud ho delikátně nevložila do pusy. „Obžerství je jeden ze sedmi hlavních hříchů. Zdálo se správné, že zemře v důsledku svého hříchu. Jste si jistá, že nechcete další koláček?“

Svět je nepochybně bláznivé místo, usoudila Eva, když staré ženy pečou otrávené koláče. A pomyslela si, že Hetta se svými tichými, staromódními, babičkovskými způsoby se z toho pravděpodobně dostane.

A když ji přece jenom zavřou, přidělí ji do kuchyně a ona bude šťastně péct cukroví pro své spoluvězenkyně.

Eva dokončila zprávu, zastavila se v bufetu, aby něco shltla k večeři, a pak se vrátila do práce.

Prošla si přes půlku newyorských bank, když jí přišla nová zpráva. „Prosím, Dallasová.“ Odpovědí byl obrázek ženy, který zaplnil obrazovku. Mrtvé ženy, naaranžované až příliš známým způsobem na krví prosáklých prostěradlech.

TŘETÍ Z ŠESTI

Zírala na vzkaz položený na těle a klepala do počítače příkaz.

„Urči adresu. Teď hned.“

Když se na počítači objevil požadovaný údaj, zavolala na dispečink.

„Dallasová, poručík, Eva, identifikační číslo 5347BQ. Priorita A. Pošlete nejbližší volnou jednotku do Západní osmdesáté šesté, byt číslo 2119. Ať nevstupují dovnitř. Opakuji, nevstupovat dovnitř. Ať zadrží všechny osoby, které vycházejí z domu. Nikdo nesmí do bytu, ani uniformovaný strážník, ani civilista. Přijedu tam za deset minut.“

„Rozumím, poručíku Dallasová.“

Robot ve službě hovořil nezúčastněně a bez známek vzrušení. „Vysílám tam jednotky pět nula a tři šest. Vyčkají vašeho příjezdu. Priorita A. Konec spojení.“

Popadla tašku a přístroje do terénu a byla pryč.

Vstoupila do bytu sama, ostražitě a se zbraní ruce. Obývací pokoj byl uklizený a s naducanými polštářky a koberečky na podlaze vypadal

domácky a útulně. Na pohovce ležela rozevřená kniha a z prohlubně v čalounění bylo zřejmé, že tam někdo ležel a četl. Eva se zamračila a pokračovala v obhlídce.

Malý pokoj byl vybavený jako pracovna, pečlivě uklizený, s doteky osobního vkusu v podobě košíčku s hedvábnými parfémovanými květinami, miskou bonbonů a lesklým bílým džbánem ozdobeným červeným srdcem.

Počítačová pracovní plocha byla umístěná proti oknu, jímž bylo vidět na fasádu protější budovy, ale tady zřejmě pocit soukromí nebral nikdo moc vážně. Jednu stěnu pokoje pokrývaly police plné knih, velký zásobník na disky, další na e-mailové vzkazy a v doze na pracovním pultu stál malý poklad – několik drahých grafitových tužek. Mezi nimi byla zastrčená na špejli připevněná plastika z pálené hlíny, představující snad koně, očividně vyrobená dítětem.

Eva vyšla z místnosti a otevřela protější dveře.

Věděla, co tam najde. Nesložila se, třebaže pach krve byl ještě čerstvý. S malým povzdechem zastrčila zbraň, protože věděla, že je s mrtvou sama.

Přes tenkou vrstvu ochranného spreje na rukou se dotkla těla. Nebylo dosud studené.

Mrtvá ležela na posteli a zbraň jí vrah položil mezi nohy.

Eva poznala, že je to Ruger-90, běžná útočná zbraň oblíbená v době městských povstání. Lehká, pevná a plně automatická.

Tentokrát nepoužil tlumič. Ale Eva by se vsadila, že ložnice je zvukotěsná a že vrah to věděl.

Přešla k přehnaně elegantnímu dámskému šatníku a otevřela malou tašku, očividně poslední módní výstřelek, která ležela po ruce. V ní našla licenci opravňující provozovat živnost společnice.

Musela to být pěkná žena, usoudila Eva. Hezký úsměv, přímý pohled a nádherná, kávově zbarvená pleť.

„Georgie Castleová," předčítala Eva do magnetofonu. „Pohlaví ženské. Stáří padesát tři let. Společnice s licencí. Zemřela patrně mezi sedmou a sedm čtyřicet pět, příčina smrti zásahy střelnou zbraní. Nutno ještě potvrdit pitvou. Střelena do čela, hrudníku a genitálií. Pravděpodobná vražedná zbraň zajištěna na místě činu. Žádné známky zápasu, násilný vstup do bytu ani vloupání nezjištěn."

Lehký zvuk přiměl Evu prudce se otočit a sáhnout po zbrani. S úlevou spatřila tlustou šedou kočku, která vklouzla do pokoje.

„Bože, kde ses tu vzala?“ Oddechla si a zastrčila zbraň zpátky do pouzdra. „V bytě je kočka,“ dodala do hlášení, a když se na ni kočka podívala jedním zlatým a jedním zeleným okem, sehnula se, aby ji pohladila.

Kočka byl vlastně kocour a spokojeně předl jako dobře namazaný stroj.

Eva ho poplácala, pak vytáhla vysílačku a zavolala tým techniků specializovaný na vraždy.

O chvilku později seděla Eva v kuchyni a pozorovala kocoura, jenž s neznatelným pohrdáním očichával misku s jídlem, kterou mu předložila, když vtom z chodby před dveřmi do bytu zaslechla zvýšené hlasy.

„V čem je problém, strážníku?“

„Poručíku.“ Uniformovaná policistka jí s úlevou zasalutovala. „Tato dáma se domáhá vstupu. Snažila jsem se…“

„Přirozeně že se domáhám vstupu.“ Žena měla tmavočervené vlasy, perfektně sestříhané tak, že jí při každém pohybu povlávaly kolem obličeje. „Tady bydlí moje matka. Chci vědět, co tu děláte.“

„A vaše matka je kdo?“

„Paní Castleová. Paní Georgie Castleová. Někdo se sem vloupal?“

Přestala se zlobit a začala se strachovat. Namířila si to kolem Evy dovnitř. „Je maminka v pořádku?“

„Pojďte se mnou.“ Eva ji pevně uchopila pod paží a vedla ji do kuchyně. „Jak se jmenujete?“

„Samantha Bennettová.“

Kocour nechal být misku s jídlem a začal se točit dívce kolem nohou. Samantha se sehnula a automaticky ho podrbala mezi ušima.

„Kde je moje matka?“ Hlas jí přeskakoval a objevil se v něm strach.

Žádný jiný aspekt policejní práce neděsil Evu víc než okamžik, kdy musela zvěstovat tu hroznou zprávu pozůstalým.

„Je mi líto, paní Bennettová. Je mi to strašně líto. Vaše matka je mrtvá.“

Samantha neříkala nic. Očima, stejně oříškově zbarvenýma, jako měla její matka, hleděla do prázdna. Než se zhroutila, pomohla jí Eva do křesla. „To musí být omyl," snažila se to odsunout. „To musí být chyba. Jdeme spolu do kina. Na devátou. Každé úterý spolu chodíme do kina." Podívala se na Evu očima zoufale žadonícíma o naději. „Nemůže být mrtvá. Je jí jen málo přes padesát a je zdravá. Je silná."

„Bohužel to není omyl. Je mi tó líto."

„Stala se jí nehoda?" Oči jí přetékaly slzami. „Měla dopravní nehodu?"

„Nebyla to nehoda." Eva musela s pravdou ven. „Vaše matka byla zavražděna."

„To není možné." Vytryskly jí slzy. Vrtěla odmítavě hlavou. „Všichni ji měli rádi. Všichni. Nikdo by jí neublížil. Chci ji vidět. Chci ji teď hned vidět."

„To bohužel není možné."

„Je to moje matka." Hlas jí stoupal a slzy nepřestávaly kanout do klína. „Mám na to právo. Mám právo vidět svoji matku."

Eva položila ruce na Samanthina ramena a natlačila ji zpátky do křesla. „Teď ji nemůžete vidět. Nemůžete jí pomoci. Pro vás by to nebylo dobré. Teď mi, prosím, odpovíte na otázky, což mi pomůže najít toho, kdo jí to udělal. Tak. Potřebujete teď něco? Mám někoho zavolat?"

„Ne. To ne." Samantha hledala v kabelce kapesník. „Mám manžela a děti. Musím jim to říct sama. Otec. Jak jim to řeknu?"

„Kde je váš otec, Samantho?"

„Bydlí – bydlí ve Westchesteru. Rozvedli se přede dvěma roky. Nechal si dům, protože matka se chtěla přestěhovat do města. Chtěla psát knihy. Chtěla být spisovatelka."

Eva přešla k vodní baterii, natočila do sklenice filtrovanou vodu a vložila ji Samanthě do ruky. „Víte, čím se vaše matka živila?"

„Ano." Samantha stiskla rty a studenými prsty zmačkala mokrý kapesník. „Nikdo jí to nemohl rozmluvit. Smála se a říkala, že je načase, aby udělala něco šokujícího, a že to bude vynikající příprava pro její knihy. Moje matka…" Samantha udělala pauzu a napila se. „Vdávala se hodně mladá. Před pár lety se rozhodla, že potřebuje změnu, že

potřebuje zjistit, co v životě ještě nepoznala. Nemohli jsme jí to vymluvit. Nikdy si nedala nic vymluvit.“

Znovu začala plakat, zakrývala si tvář a tiše vzlykala. Eva jí vzala sklenku, ze které sotva upila, a počkala, dokud slzy neodplaví první vlnu zármutku a šoku. „Jednalo se o složitý rozvod? Váš otec se zlobil?“

„Zaskočený. Zmatený. Smutný. Pořád o ni stál a říkal, že tohle je jenom jedno z jejích období. On…“ Otázka skrytá za Eviným dotazem ji zasáhla. Svěsila ruce. „Nikdy by jí neublížil. Nikdy, nikdy, nikdy. Miloval ji. Všichni jsme ji měli rádi. Nemohli jsme si pomoci.“

„Dobře.“ Eva se rozhodla, že se k tomu vrátí později. „Byly jste si s matkou blízké?“

„Velmi.“

„Mluvila s vámi někdy o svých zákaznících?“

„Občas. Bylo mi to trapné, ale udělala z toho vždycky strašnou legraci. To uměla. Když o sobě řekla, že je sexuální babička, tak vás to prostě odrovnalo.“

„Zmínila se někdy o někom, s kým se cítila nesvá?“

„Ne. Uměla to s lidmi. To bylo součástí kouzla její osobnosti. Hodlala to provozovat, jenom dokud jí nevyjde ta kniha.“

„Zmínila se někdy o jménech Sharon DeBlassová nebo Lola Starrová?“

„Ne.“ Samantha odhodila vlasy dozadu a ruka jí ztuhla ve vzduchu. „Starrová, Lola Starrová. Slyšela jsem o ní ve zprávách. Byla zavražděná. Panebože. Panebože.“

Svěsila hlavu a prameny vlasů ji zakryly tvář.

„Hlídka vás odveze domů, Samantho.“

„Nemůžu ji opustit. Nemůžu ji tu nechat.“

„Můžete. Postarám se o ni.“ Vzala ji za ruce. „Slibuji, postarám se o ni. Teď pojďte.“ Pomohla Samanthě vstát. Položila jí ruku kolem pasu a vedla ji ke dveřím. Chtěla ji dostat pryč dřív, než technici skončí. „Váš manžel bude doma?“

„Ano. Hlídá děti. Máme dvě děti. Jsou jim dva roky a šest měsíců. Tony je doma s dětmi.“

„Dobře. Kde bydlíte?“

Začínala se ovládat a udala Evě adresu v lepší čtvrti ve Westchesteru.

„Strážníku Banksová.“

„Ano, poručíku.“

„Dovezte paní Bennettovou domů. Zavolám sem jiného strážníka. Zůstaňte s rodinou, jak dlouho bude třeba.“

„Ano, poručíku.“ Banksová vedla Samanthu soucitně k výtahu. „Tudy, paní Bennettová.“

Samantha se bezvládně opřela o Banksovou. „Postaráte se o ni?“

Eva se jí podívala do očí. „Slibuji.“

O hodinu později vkročila Eva na stanici s kocourem v náručí.

„Pozor, poručík přistižena s kočičím lupem.“ Seržant za pultem se smál vlastnímu vtipu.

„Vy jste živel, Riley. Je tu ještě inspektor?“

„Čeká na vás. Máte se u něj hned zastavit.“

Naklonil se, aby podrbal předoucího kocoura. „Zas vám hodili na krk další vraždu?“

„Ano.“

Zvuk polibku ji přiměl podívat se na zadrženého muže v elastické kombinéze. Kombinéza i krev na jeho tváři byly přibližně stejné barvy. Jako doplněk měl pár pout, a jednou rukou byl připoután k lavičce, na níž seděl. Volnou rukou se podrbal v rozkroku a kývl na ni.

„Hej, kočičko. Něco tu pro tebe mám.“

„Řekněte inspektorovi, že už jdu,“ řekla Rileymu, když seržant protočil panenky.

Nemohla odolat a poodešla k lavičce natolik blízko, že ucítila mužův kyselý pach. „To bylo neodolatelné vyzvání,“ řekla a zvedla obočí, když si muž rozepjal zip. „Podívej, kotě. Pěkný malý penis.“ Naklonila se blíž a řekla: „Radši si na něj dávej pozor, nebo si ho můj kocourek splete s pěknou malou myškou a ukousne ti ho.“

Cítila se hned líp, když viděla, co zbylo z jeho pýchy a arogance. Dobrá nálada jí vydržela až do výtahu, který ji vyvezl ke kanceláři inspektora Whitneyho.

Čekal na ni spolu s Feeneym a četli si zatím zprávu, kterou jim poslala z místa činu. Jak bylo v policejní rutině zvykem, zopakovala svůj nález ještě ústně.

„Tak to je ten kocour," řekl nakonec Feeney.

„Neměla jsem to srdce hodit ho na krk její dceři, v tom stavu, v jakém byla." Eva pokrčila rameny. „A dost dobře jsem ho tam nemohla nechat." Volnou rukou sáhla do kabely. „Tady jsou její disky. Všechno má popsané. Prošla jsem její záznamy o schůzkách. Poslední měla v šest třicet. John Smith. Tady je zbraň." Položila zabalenou zbraň na Whitneyho psací stůl. „Vypadá jako Ruger P-devadesátka."

Feeney se na ni podíval a přikývl. „Učíš se, mé dítě."

„To víš, šprtám."

„Počátek jedenadvacátého století, rok výroby patrně 2008 nebo 2009," komentoval Feeney, když obracel zapečetěnou zbraň kolem dokola. „Je ve výborném stavu. Sériové číslo je nedotčené. Nemělo by trvat dlouho ji vystopovat," dodal, ale vzápětí pokrčil rameny. „Je moc chytrý na to, aby použil registrovanou zbraň. V každém případě to projeď," mávl rukou k přídavné počítačové jednotce v rohu pracovny. „Dallasová, nechávám sledovat váš dům. Jestli ti bude chtít podstrčit další disk, chytneme ho."

„Pokud dodrží svůj obvyklý časový plán, měl by to stihnout do čtyřiadvaceti hodin. Zatím se opakuje, i když jeho oběti byly každá jiná. V případě DeBlassové máme lesk a rafinovanost, Starrová byla svěží a dětská a poslední oběť nabízela útulnost a zralost.

Vyslýcháme sousedy a já ještě jednou vyzpovídám rodinu a zaměřím se na ten rozvod. Zdá se, že našeho vraha vzala spíš mimořádně. Každé úterý večer se scházela s dcerou, chodily spolu do kina. Ať se Feeney podívá na její linku, ráda bych věděla, jestli jí volal sám. Tohle neudržíme v tajnosti, inspektore. A budou na nás tvrdě tlačit."

„Už pracuji na tom, jak udržet média pod kontrolou."

„Může to být víc horké, než si myslíme." Feeney vzhlédl od terminálu a spočinul pohledem na Evě, až se v ní zastavila krev.

„Vražedná zbraň je v registru. Zakoupil ji pomocí prostředníka na neveřejné aukci pořádané aukční síní Sotheby's loni na podzim. Majitelem je Roarke."

Eva byla chvilku zticha. Teď už bylo všechno jedno. „To nezapadá do schématu," řekla. „A je to hloupé. Roarke není žádný hlupák."

„Poručíku…"

„Je to vykonstruované, inspektore. Evidentně. Neveřejná aukce. Kdekterý druhořadý hacker může zneužít něčí identifikační číslo. Jak proběhla platba?" obrátila se na Feeneyho.

„Potřebuji se podívat do jejich záznamů, až zítra otevřou."

„Sázím se, že to šlo hotovostí a elektronickou poštou. Když dostane aukční síň peníze, o nic už se nestará." Hlas měla klidný, ale mozek pracoval na plné obrátky. „A jak to doručili? Určitě přes elektronickou doručovací stanici. Tahle firma nevyžaduje identifikační číslo, zákazník potřebuje jenom znát kód položky."

„Dallasová." Whitney mluvil trpělivě. „Předvolej ho k výslechu."

„Nemůžu."

Oči měl chladné a nezúčastněné. „To je rozkaz. Pokud máte nějaký osobní problém, schovejte si ho na dobu volna."

„Nemůžu ho předvolat," opakovala. „Je na vesmírné stanici FreeStar, pěkně daleko od místa vraždy."

„Jestli si vymyslel kamufláž, že bude na Free Star…"

„Nevymyslel," skočila mu do řeči. „A tady udělal vrah chybu. Roarkeova cesta je tajná, je do toho zasvěceno jen pár lidí. Všeobecně se má za to, že je pořád v New Yorku."

Whitney naklonil hlavu. „Tak si radši zkontrolujeme, kde se vyskytuje. Teď."

Žaludek se jí svíral, když se připojila na Whitneyho linku a vytočila číslo Roarkeova domu. Za několik sekund se ohlásil Summersetův upjatý hlas. „Summersete, tady je poručík Dallasová. Musím mluvit s Roarkem."

„Roarke má jednání, poručíku. Nemůžu ho vyrušovat."

„Výslovně mi řekl, že mě s ním spojíte. Jde o policejní záležitost. Dejte mi jeho přístupové číslo nebo tam budu muset přijet osobně a přednést vám obžalobu z maření úředního výkonu."

Summersetův obličej se zachmuřil. „Nejsem oprávněn dát vám jeho přístupové číslo. Ale spojím vás. Prosím, čekejte."

Evě se začaly potit dlaně, zatímco obrazovka zůstávala modrá. Přemýšlela, čí to asi byl nápad pustit do sluchátek tu cukrovou hudbu. Určitě ne Roarkeův. Na to měl dost vkusu.

Panebože, co bude dělat, když Roarke nebude tam, kde jí řekl?

Modrá obrazovka se stáhla do svítícího bodu a pak se rozsvítila. Objevil se Roarke, se stopou netrpělivosti v očích a s náznakem úsměvu na rtech.

„Poručíku. Zastihla jste mě v nevhodnou dobou. Můžu vám zavolat později?“

„Ne.“ Viděla koutkem oka, že Feeney zaměřuje přenos. „Potřebuji potvrdit místo, kde se právě nacházíte.“

„Kde se nacházím?“ Obočí mu vystřelilo nahoru. Musel v její tváři něco zpozorovat, třebaže by Eva přísahala, že má absolutně nehnuty a nečitelný výraz. „Co se děje, Evo? Co se stalo?“

„Kde jste? Prosím, udejte svoji polohu.“

Zůstal zticha a pozoroval ji. Eva slyšela, jak na něj někdo mluví. Odmítavě mávl rukou, aby ho nevyrušovali. „Mám jednání v prezidentském salonku vesmírné stanice FreeStar, kvadrant šest, pásmo alfa. Skenujte,“ vydal příkaz a intergalaktická linka zaznamenala místnost s širokým oválným stolem, kolem něhož sedělo tucet mužů a žen. Oknem bylo vidět přepršku hvězd a perfektní modrý glóbus Země.

„Lokace stanoviště potvrzena,“ řekl Feeney polohlasem. „Je tam, kde tvrdil, zeje.“

„Roarke, přepněte, prosím, na soukromou linku.“

Beze změny výrazu si nasadil sluchátka. „Ano, poručíku?“

„Zbraň registrovaná na vaše jméno byla zajištěna jako vražedná zbraň. Jsem nucena vás požádat, abyste se při nejbližší příležitosti dostavil k výslechu. Můžete si s sebou přivést svého obhájce. Radím vám, abyste si s sebou vzal svého obhájce,“ dodala a doufala, že porozuměl důrazu, který se svým slovům snažila dodat. „Pokud se nedostavíte během čtyřiceti osmi hodin, dopraví vás stráž vesmírné stanice zpět na Zemi. Rozuměl jste svým právům a povinnostem?“

„Zajisté. Zařídím se podle toho. Nashledanou, poručíku.“

Obrazovka ztmavla.

Kapitola čtrnáctá

Otřesenější než byla ochotna si připustit, vkročila dalšího dne Eva do pracovny doktorky Mirové. Na lékařčino vyzvání se posadila, a sepjala ruce, aby se vyvarovala bezděčných pohybů, které by mohly prozradit její neklid a nervozitu.

„Měla jste čas udělat psychologický profil?“

„Poslala jste tu žádost označenou jako naléhavý případ.“ Opravdu, Mirová musela být vzhůru skoro celou noc, četla zprávy a na základě své odbornosti a mnohaletých diagnostických zkušeností sestavovala psychologický profil pachatele. „Potřebovala bych na to víc času, ale mohu vám zatím dát celkový náhled.“

„Dobře.“ Eva se naklonila dopředu. „Tak co je zač?“

„Téměř stoprocentně je to muž. Zločiny tohoto druhu se zpravidla nepáchají mezi příslušníky stejného pohlaví. Takže je to muž nadprůměrné inteligence, který se projevuje jako sociopat a voyeur. Je odvážný, ale nepodstupuje zbytečné riziko, třebaže se tak sám sobě možná jeví.“

Půvabně sepjala prsty a překřížila nohy. „Své zločiny má dobře promyšlené. Sex se svými obětmi má spíše podle okolností. Potěšení a uspokojení mu přináší příprava, výběr obětí a konečně sám čin.“

„Proč si vybírá prostitutky?“

„Protože má potřebu ovládat. Sex je způsob moci. A on potřebuje ovládat lidi i situace. První vražda byla patrně spouštěcím mechanismem.“

„Proč?“

„Protože násilí, přesněji řečeno vědomí toho, jakého násilí je schopen, jej zastihlo ještě do jisté míry nepřipraveného. Byla tam nějaká reakce, náznak pohybu, vtahovaný dech, třaslavé vydechnutí. Vzpamatoval se z toho a systematicky se proti tomu obrnil. Nechce se nechat přistihnout, ale zároveň o sobě potřebuje dát vědět, potřebuje být obdivován a obáván. Proto ty nahrávky.

Používá zbraně, které jsou předmětem sběratelského zájmu,“ pokračovala po chvíli stejně mírným hlasem, „jako symbolu bohatství. Zase se jedná o moc a ovládání. Oběti zůstávají po jeho akci bezmocné,

takže on se jeví jako mimořádný muž. Umí ocenit smrtící moc zbraní a zároveň jejich neosobní charakter. Zabíjí z pohodlné vzdálenosti. Rozhodl se dát na vědomí počet obětí, aby ukázal, jak je systematický a přesný. Je ambiciózní.“

„Myslíte, že už od samého počátku zamýšlel zabít šest žen? Šest cílů?“

„Jediným věrohodným pojítkem mezi dosavadními třemi obětmi je jejich profese,“ spustila Mirová, ale viděla, že Eva už dospěla ke stejnému závěru a potřebuje si ho jejím prostřednictvím pouze ověřit. „Rozhodně zabíjí s vědomím toho, čím se ty ženy živí. Podle mého názoru je ale výběr obětí náhodný. Pravděpodobně zastává vysokou funkci, rozhodně je zvyklý nést značnou odpovědnost. Pokud má manželskou nebo sexuální partnerku, je tato partnerka v podřízeném postavení. O ženách má nízké mínění. Po smrti je ještě ponižuje, aby dokázal svoje znechucení a nadřazenost. Nepovažuje své vraždy za zločin, ale za akty své osobní moci, vydává důkaz o svém osobním smýšlení.

Živit se prostitucí, a to ať jde o ženy či o muže, považuje mnoho lidí stále za něco podřadného. Ženy mu nejsou rovny, prostitutka stojí hluboko pod ním, i když ji využívá pro vlastní uvolnění. Dělá svoji práci rád, poručíku. Velmi rád.“

„Je to práce, paní doktorko, nebo poslání?“

„Nemá poslání. Jenom ambice. Není to ani náboženství, ani morální stanovisko, ani společenský postoj.“

„Ne, jeho stanovisko je osobní, postojem dává najevo moc.“

„S tím bych souhlasila,“ řekla Mirová, potěšená tím, jak jasnozřivě pracuje Evin mozek. „Pro něj je to zájem, nový a fascinující koníček, v němž se našel. Je nebezpečný, poručíku, nejen proto, že nemá svědomí, ale proto, že je tak dobrý ve všem, co si vytkne za cíl. A to, že má úspěch, ho v tom ještě podporuje.“

„S tímhle způsobem zabíjení skončí při šesti obětech,“ přemítala Eva. „Ale najde si jiný, nový, tvořivý způsob, jak vraždit. Je příliš ješitný na to, aby porušil dané slovo o šesti obětech, ale jeho nový koníček se mu zalíbil natolik, že se jej nehodlá vzdát.“

Mirová uznale pokývla. „Jeden by řekl, poručíku, že už jste mou zprávu četla. Myslím, že velmi dobře rozumíte tomu, co se v něm odehrává.“

Eva přikývla. „Ano, skládám to kousek po kousku.“ Chtěla se ale na něco zeptat, na něco, co jí vrtalo hlavou v dlouhé bezesné noci. „Aby se ochránil a aby nám to ztížil, najme někoho nebo zaplatí někomu, kdo jím vybranou oběť zavraždí místo něj, zatímco on sám si obstará alibi?“

„Ne.“ Doktorka soucitně přihlížela, jak si Eva úlevou vydechla. „Podle mého názoru to musí udělat sám. Dívat se, nahrát to, prožít si to. Nechce náhradní uspokojení. Ale ani se nebojí, že budete chytřejší než on. Těší ho, když vás vidí potit se, poručíku. Je pozorovatel a j sem si jistá, že jakmile se dozvěděl, že tím případem jste byla pověřena vy, zaměřil se na vás. Dává na vás dobrý pozor a ví, že to neházíte za hlavu. V tom vidí vaši slabinu, kterou hodlá využít, a dělá to tak, že vám předhazuje další vraždy, a zajímavé je, že vám je neposílá do práce, ale domů.“

„Tu poslední poslal do práce. Měla jsem to v ranní poště a disk byl vhozený do schránky v centru města asi hodinu po vraždě. Dům, kde bydlím, hlídáme. Zjistil to a zařídil se podle toho.“

„Je to rozený hráč.“ Mirová podala Evě disk a složku s vytištěným textem psychologického posudku. „Je inteligentní a zralý. Zralý v tom smyslu, že je schopen ovládat svoje impulsy, má prostředky a má představivost. Málokdy dává najevo svoje emoce, zřídka se dostane do situace, kdy by musel. Má dostatečný intelekt, a jak jste řekla, je ješitný.“

„Díky, že jste si s tím dala tak rychle práci.“

„Evo,“ řekla Mirová, než se Eva stačila zvednout., Ještě jedna věc. Jde o tu zbraň, co nechal na místě činu u té poslední oběti. Muž, který páchá tyhle činy, není tak bláhový, aby tam nechal zbraň, která se dá vystopovat. Podle toho profilu je z devadesáti tří celých čtyř desetin procenta vyloučeno, aby udělal takovou chybu.“

„Ale byla tam,“ řekla Eva hluše. „Sama jsem ji zajistila.“

„Protože to tak chtěl. Je pravděpodobné, že chce mlžit a zatáhnout do případu někoho jiného. Má v úmyslu zkomplikovat vyšetřování. A je pravděpodobné, že si vybral toho konkrétního člověka, na kterého

mají ukazovat stopy, aby vás osobně naštval, rozrušil, zmátl a zranil. Napsala jsem to do své zprávy. Osobně vám chci říct, že ten jeho záměr soustředit se na vás mi dělá starosti.“

„Postarám se o to, aby jemu dělal mnohem větší starosti můj zájem o něho. Děkuju vám, paní doktorko.“

Eva se vracela rovnou do Whitneyho kanceláře, aby tam odevzdala zprávu od psycholožky. Uvidí, zda Feeney potvrdí její podezření ohledně zakoupení a doručení vražedné zbraně.

Pokud bude mít pravdu, a ona věřila, že ano, mělo by to spolu se zprávou doktorky Mirové očistit Roarkea.

Podle způsobu, jak se na ni – nebo spíše skrze ni – Roarke při posledním přenosu díval, jí bylo jasné, že kroky, které musela profesionálně učinit, zničily všechny osobní mosty, které mezi sebou začali budovat.

Byla si tím ještě jistější, když vešla do kanceláře a našla tam Roarkea.

Musel zřejmě použít soukromé dopravní spojení, říkala si. Normální linkou by tady tak brzy rozhodně nebyl. Pokývl jí na pozdrav a nic neříkal, zatímco Eva podávala inspektorovi Whitneymu disk a složku.

„Zpráva doktorky Mirové.“

„Díky, poručíku.“ Podíval se na Roarkea. „Poručík Dallasová vás doprovodí do místnosti určené k výslechům. Ceníme si vaší spolupráce.“

Pořád byl zticha, jenom vstal a čekal na Evu, až se pohne směrem ke dveřím. „Máte nárok mít s sebou svého obhájce,“ začala, když zamířili k výtahu.

„To je mi jasné. Jsem z něčeho obviněn, poručíku?“

„Ne.“ Proklínala ho, ale vstoupila do výtahu a zadala křídlo A. „Jde jen o běžný postup.“ Pořád mlčel, až se jí chtělo začít ječet. „Sakra, nemám na vybranou.“

„Vážně?“ zamumlal a vystoupil jako první, když kabina výtahu zastavila.

„Taková je moje práce.“ Dveře výslechové místnosti se s mlasknutím otevřely a pak se za nimi zase neprodyšně uzavřely. Kamery, které byly schovány ve zdech, jak věděl každý zlodějíček, co tudy prošel, se

automaticky zapnuly. Eva usedla ke stolku a počkala, dokud se neposadil naproti ní.

„Tento rozhovor se nahrává. Berete to na vědomí?“

„Ano.“

„Poručík Dallasová, identifikační číslo 5347BQ, vyslýchající. Vyslýchaný, Roarke.

Zahajuji výslech. Vyslýchaný odmítl přítomnost advokáta. Je to tak správně?“

„Ano, vyslýchaný odmítl přítomnost advokáta.“

„Znáte společnici s licencí Georgii Castleovou?“

„Ne.“

„Byl jste někdy na Západní osmdesáté šesté ulici v čísle 156?“

„Nemyslím.“

„Vlastníte Ruger P-devadesátku, automatickou palnou zbraň, vyrobenou přibližně v roce 2005?“

„Je pravděpodobné, že vlastním zbraň vyrobenou v této době. Musel bych to zkontrolovat, abych si byl jistý. Ale řekněme, že ano.“

„Kdy jste ji zakoupil?“

„Opět, musel bych se podívat.“ Ani jednou nezamrkal a nespustil z ní oči. „Mám rozsáhlou sbírku a samozřejmě si nepamatuji všechny její položky zpaměti ani je nenosím zapsané v kapesním diáři.“

„Zakoupil jste uvedenou zbraň od aukční síně Sotheby’s?“

„To je možné. Doplňuji sbírku na aukcích.“

„Na aukcích po telefonu?“

„Příležitostně.“

Žaludek, dosud klidný, o sobě začínal dávat vědět. „Doplnil jste svoji sbírku uvedenou zbraní prostřednictvím telefonické aukce u Sotheby’s 2. října loňského roku?“

Roarke vytáhl z kapsy kapesní diář a najel si na příslušné datum. „Ne. O tom tady nemám záznam. Vypadá to, že toho dne jsem byl v Tokiu a vedl jsem nějaká jednání. To si můžete snadno ověřit.“

Jdi k čertu, k čertu, myslela si. Víš, že to není odpověď. „Na aukcích bývají často využíváni prostředníci.“

„To ano.“ Chladně ji pozoroval a zase schoval diář. „Pokud si to zkontrolujete u Sotheby’s, řeknou vám, že nepoužívám prostředníky.

Když se rozhodnu něco získat, je to proto, že jsem si to prohlédl na vlastní oči, že mě zaujala kvalita díla.

Když a pokud vůbec se rozhodnu přihazovat, udělám to osobně. I na aukci, kde je možné přihazovat po telefonu, si dojdu osobně nebo se připojím na videopřenos.“

„Není běžné používat zapečetěné elektronické přihazování nebo prostředníka, který je oprávněn přihazovat až do určité výše?“

„Tradicemi se zas tak moc neřídím. Hlavně proto, abych mohl sám změnit názor v okamžiku, kdy uznám za vhodné. Jinak to pro mě ztrácí půvab.“

Porozuměla podtónu v jeho sdělení a snažila se vzít na vědomí, že už s ní skončil. „Zmíněnou zbraní, registrovanou na vaše jméno a zakoupenou prostřednictvím anonymní aukce u Sotheby’s v říjnu loňského roku byla zavražděna Georgie Castleová přibližně v sedm třicet včera večer.“

„Oba víme, že jsem včera večer v sedm třicet nebyl v New Yorku.“ Přejížděl jí očima po tváři. „Ověřili jste si, odkud jsem s vámi mluvil, je to tak?“

Neodpověděla. Nemohla. „Vaše zbraň byla nalezena na místě činu.“

„Už máte prokázané, že je skutečně moje?“

„Kdo má přístup k vaší sbírce?“

„Já. Jedině já sám.“

„A co váš personál?“

„Ne. Pokud si vzpomínáte, poručíku, vitríny jsou uzamčené. Kód mám jen já.“

„Kódy se dají překonat.“

„Je to nepravděpodobné, třebaže možné,“ souhlasil. „Ale když neotisknu dlaň pro účely identifikace, spustí se při vniknutí do každé vitríny alarm.“

Prokrista, tak mi to aspoň trochu ulehči. Copak nevidí, že se mu snažím pomoci? „Alarm lze vyřadit z provozu.“

„To je pravda. Jenže když se kterákoliv vitrína otevře bez mého souhlasu, všechny přístupy do místnosti se uzamknou. Není cesty ven a okamžitě se uvědomí bezpečnostní služba. Mohu vás ujistit, poručíku, že je to téměř bezchybný systém. Věřím, že si musím chránit své vlastnictví.“

Eva vzhlédla, aby viděla, kdo je vyrušuje. Vešel Feeney a gestikuloval, že s ní chce mluvit. Vstala.

„Omluvte mě.“

Když se za nimi zavřely dveře, strčil ruce do kapes. „Trefilas to, Dallasová. Elektronické přihazování, platba v hotovosti přes donáškovou firmu. Vedení aukční síně tvrdí, že takhle to Roarke nikdy nedělal. Vždycky navštěvuje aukce osobně nebo se připojí na videopřenos. Tenhle způsob prý za nějakých patnáct let, co je jejich zákazníkem, nikdy nepoužil.“

Spokojeně si oddechla. „To souhlasí s tím, co vypovídá. Máš ještě něco?“

„Zkontroloval jsem naši registraci. Roarkeovo jméno se na seznamech objevilo teprve před týdnem. Nemůžeme mu to přišít, ani kdybychom chtěli. Inspektor říká, že ho máme pustit.“

Ještě si nemohla dovolit úplně si oddechnout, a tak jenom přikývla. „Díky, Feeney.“

Vrátila se k Roarkeovi. „Můžete jít.“

Už stál, když vstoupila do dveří. „A to jen tak?“

„Prozatím nemáme další důvod vás zadržovat nebo vám jinak působit nesnáze/'

„Nesnáze?“ Šel k ní a zavřel dveře. Stál těsně vedle ní a zatínal pěsti. „Takhle tomu teď říkáte? Nesnáze?“

Říkala si, že má nárok se zlobit a pociťovat hořkost. Ale musela dělat svoji práci. „Byly zavražděny tři ženy. Musíme důkladně přezkoumat všechny možnosti.“

„A já jsem jedna z vašich možností?“ Překvapivě ji popadl a přitáhl si ji k sobě. „Takové to teď mezi námi bude?“

„Jsem policajt. Nemůžu si dovolit něco přehlédnout nebo prostě něco jen předpokládat.“

„Ani důvěřovat,“ přerušil ji. „Nikomu. Kdyby se to vyvíjelo malinko jinak, strčíte mě pod zámek? Poslala byste mě do basy, Evo?“

„Tak dost.“ Feeney vtrhl dovnitř, oči mu sálaly vztekem. „To by sakra stačilo.“

„Nech nás být, Feeney.“

„Ani omylem.“ Ignoroval Evu a vyrazil proti Roarkeovi. „Opovaž se na ni sáhnout, ty jedna veličino. Dala pro tebe v sázku hodně. A

pokud to tak bude pokračovat, přijde kvůli tobě o místo. Simpson se z ní chystá udělat obětního beránka, protože byla tak pitomá a vyspala se s tebou.“

„Zmlkni, Feeney.“

„Ksakru, Dallasová. To si přece nenecháš líbit.“

„Myslím to vážně.“ Nabyla ztracenou rovnováhu a odtažitě se zadívala na Roarkea. „Policie oceňuje, že jste s námi spolupracoval,“ řekla mu. Sundala jeho ruce ze své blůzy, otočila se a byla pryč.

„Co jste tím k čertu myslel?“ chtěl vědět Roarke.

Feeney si jen odfrkl. „Mám na práci jiné věci než s vámi marnit čas.“

Roarke ho zatlačil ke zdi. „A teď mě můžete klidně zavřít za útok na veřejného činitele, Feeney. Ale napřed mi řekněte, jak jste to myslel s tím Simpsonem.“

„Víš co, ty velké zvíře?“ Feeney se rozhlédl, kde by našli relativní soukromí, a zrak mu padl na pánské toalety. „Pojďte se mnou do mé kanceláře, vysvětlím vám to.“

Společnost jí dělal kocour. Eva litovala, že bude muset tlustého mazlíčka vrátit Georgiině rodině. Už to vlastně měla dávno udělat, ale zjistila, že ji těší, když jí tahle kožešinová kulička dělá společnost.

Vyrušilo ji pípnutí jejího interkomu. Zrovna teď nestála o lidskou společnost. Zejména ne o Roarkeovu, jehož podobizna se objevila na její obrazovce.

Jeho chování ji dost ranilo, a tak na jeho volání neodpověděla, vrátila se na pohovku a stočila se s kocourem v náručí do klubíčka.

Kdyby měla po ruce přikrývku, přetáhla by si ji přes hlavu.

Zvuk otevírajících se zámků ji přiměl, aby vyskočila. „Mizero,“ řekla, když se dostal dovnitř. „Vy asi máte pocit, že můžete překročit všechny hranice.“

Strčil univerzální kód zpátky do kapsy. „Proč jste mi to neřekla?“

„Nechci vás vidět.“ Zlobila se na svůj hlas, který zněl spíš zoufale než naštvaně. „Vypadněte.“

„Nelíbí se mi představa, že ze mě dělají nástroj k vašemu odstranění.“

„To zvládáte sám.“

„A to čekáte, že nebudu vůbec reagovat, když mě obviníte z vraždy? Když tomu uvěříte?“

„Nikdy jsem tomu nevěřila.“ Naléhavě to zašeptala. „Nikdy,“ opakovala klidněji. „Ale musím oddělovat soukromé city od práce. A teďjděte pryč.“

Zamířila ke dveřím. Když ji popadl, rychle a tvrdě ho udeřila. Ani se nepokusila krýt. Klidně si hřbetem ruky setřel krev z úst. Stála ve střehu a slyšitelně a rychle dýchala.

„Jen si poslužte,“ vyzval ji. „Dejte mi ještě jednu. Nemusíte se bát – nebiju ženy. Ani je nezabíjím.“

„Jděte pryč, prosím.“ Otočila se a zamířila k pohovce, odkud ji pozoroval kocour. Svářely se v ní emoce, jen jen vybuchnout. „Nesnažte se, abych se cítila provinile za to, že dělám svou práci.“

„Vy mě ničíte, Evo.“ Znovu v něm vzkypěla krev, když si uvědomil, že nahlas připustil, jak snadno ho vyvádí z míry. „Nemohla jste mi aspoň říct, že mi věříte?“

„Ne.“ Stáhla oči do úzkých štěrbinek. „Panebože, vy si neuvědomujete, že by to bylo ještě horší? Kdyby Whitney nevěřil, že postupuju objektivně, kdyby si myslel, že na Simpsonově obvinění je jen náznak pravdy, že jsem vás jenom nepatrně zvýhodnila, bylo by to všechno mnohem horší.

Nemohla bych uplatnit psychologický profil vraha. Nemohla bych dát Feeneymu instrukce, že má přednostně vystopovat zbraň, aby vás zbavil podezření.“

„Na to jsem nepomyslel,“ řekl tiše. „Nenapadlo mě to.“ Položil jí ruce na ramena, ale setřásla je.

„Přece jsem vám řekla, že si máte přivést obhájce. Jasně jsem vám to řekla. Kdyby se Feeneymu nepodařilo rychle zjistit správné informace, už byste seděl. Jste venku jenom proto, že byl dost rychlý, a že na vás úplně nesedí psychologický profil.“

Znovu se jí dotkl, a ona znovu ucukla. „Zdálo se mi, že nepotřebuju obhájce. Potřeboval jsem vás.“

„Na tom teď nezáleží.“ Rychle se ovládla. „Dokázali jsme, že jste tam v době vraždy nebyl a že zbraň na vás někdo očividně nastražil. To vás zbavuje podezření.“ Cítila se nesnesitelně slabá a vyčerpaná. „Ještě ne úplně, ale psychologické zprávy doktorky Mirové mají cenu

zlata. Nikdo se nikdy neodvážil je zpochybnit. Vás jako možného pachatele její zpráva prakticky vyřazuje, a to má na oddělení svou váhu.“

„Oddělení ani psychologové mi starosti nedělali.“

„To ale měli.“

„Tím asi chcete říct, že jste si o mě dělala starost vy. To je mi líto.“

„Zapomeňte na to.“

„Od té doby, co vás znám, máte často kruhy pod očima.“ Hladil ji prstem. „Nechci být odpovědný za ty, které máte teď.“

„Jsem odpovědná sama za sebe.“

„A já nemám nic společného s tím, že jsem ohrozil vaše zaměstnání?“

K čertu s Feeneym, pomyslela si. „Svá rozhodnutí dělám sama. Následky si taky ponesu sama.“

Ale ne tentokrát, řekl si. Ne sama. „Mluvili jsme spolu přece. Volal jsem vám večer po tom, co jsme spolu strávili noc. Viděl jsem, že máte nějaké starosti, ale vy jste od toho odvedla řeč. Feeney mi to řekl dost jasně. Váš rozhněvaný přítel chtěl, abych si to slíznul. Vážně.“

„Feeney nemá právo…“

„Možná že ne. Nemusel by to dělat, kdybyste se mi svěřila.“ Chytil ji za ruce, aby jí zabránil v protestech. „Neodhánějte mě, Evo,“ varoval ji. „Jste vážně dobrá v tom, jak si držet lidi od těla. Ale na mě to nezabere.“

„Co jste čekal? Že se k vám přijdu vyplakat? ‚Roarkeu, svedl jste mě, a já teď mám problémy. Pomozte mi.‘ Houby, nesvedl jste mě. Vyspala jsem se s vámi, protože jsem chtěla. Chtěla jsem tak moc, že jsem hodila etiku za hlavu. Hned jsem si to slízla, a teď to musím zvládnout. Nepotřebuju pomoc.“

„Rozhodně to vypadá, že ji nechcete přijmout.“

„Nepotřebuju ji.“ Nechtěla se ponižovat tím, že se s ním bude kočkovat, a tak stála nehybně. „Inspektorovi stačí, že s těmi vraždami nemáte nic společného. Jste čistý, takže když oddělení oficiálně přiznalo, že jsem neudělala chybu v úsudku, jsem čistá taky. Kdybych se ve vás zmýlila, bylo by to jiné.“

„Kdybyste se ve mně zmýlila, stálo by vás to placku.“

„Ano. Přišla bych o odznak. A zaslouženě. Jenže se to nestalo, a tak je to za námi. A teď mě pusťte.“

„Vážně myslíte, že půjdu pryč?“

Něha v jeho hlase ji skoro zlomila. „Nemůžu si vás dovolit, Roarkeu. Nemůžu se teď s vámi zaplést.“

Popošel a uložil ji na pohovku. „Já si vás taky nemůžu dovolit. Tak je to jedna jedna.“

„Podívejte…“

„Je mi líto, že jsem vás ranil,“ mumlal. „Mrzí mě, že jsem vám nevěřil a že jsem vás obvinil, že mi nevěříte.“

„Ani jsem nečekala, že to vezmete jinak.“

To ho zasáhlo víc než úder do tváře. „Hrozně mě to mrzí. Hodně jste pro mě riskovala. Proč?“

Na to nebyla snadná odpověď. „Věřila jsem vám.“

Přitiskl jí rty na oči. „Děkuju.“

„To byla věc úsudku,“ začala, když se přerývaně nadechla. Políbil ji na tvář.

„Dneska v noci tu s vámi zůstanu.“ Přejížděl jí rty po spánku. „Dohlédnu na to, abyste se vyspala.“

„Naordinujete mi sex jako sedativum?“

Zakabonil se a doputoval rty k jejím ústům. „Když budete chtít.“ Pomohl jí vstát a popadl ji do náruče. „Tak se podíváme, jaká bude správná dávka.“

Později, ještě než zhasl, ji pozoroval. Spala tváří dolů, údy vláčné vyčerpáním. Neodolal a začal ji hladit po zádech – hladká kůže, útlé kosti, štíhlé svalstvo. Netřásla se.

Pokusně jí pročesal svými prsty vlasy. Měla je husté jako norkovou kožešinu, v odstínech od vyzrálého brandy po staré zlato, a špatně ostříhané. Musel se usmát, když jí prsty sjel ke koutku rtů. Měla je plné, pevné a věděl, že za bdělého stavu vášnivě reagují na jeho doteky. I když ho překvapilo, že jí zprostředkoval něco, co ještě nezažila, sám si nevěděl rady s poznáním, které ho přepadlo.

Jak daleko se spolu ještě dostanou?

Uvědomil si, jak jím otřáslo, když nabyl dojmu, že si Eva myslí, že je vinen. Pocit zrady a deziluze byl značný a ochromoval jej. Nezažil jej už spoustu let.

Způsobila, že se ocitl v bodu, kdy se cítil zranitelný. Myslel si, že těmto pocitům už dávno unikl. Ale ona měla schopnost jej zranit. Zraňovali se navzájem. Bude to muset důkladně zvážit.

V tuhle chvíli však byla naléhavější otázka, kdo je oba ohrožuje. A proč.

Problém se mu pořád honil hlavou, i když ji vzal za ruku, propletl její prsty svými a pak se po jejím boku propadl do spánku.

Kapitola patnáctá

Když se probudila, byl pryč. Bylo to tak lepší. Rána po vášnivé noci měla zpravidla příchuť nenucené intimity, ze které byla nervózní. Už tak s ním měla důvěrnější vztah než s kýmkoli jiným. Jiskra, která mezi nimi přeskočila, ji mohla poznamenat na celý život, to věděla.

Rychle se osprchovala, přehodila si župan a zamířila do kuchyně. Tam seděl Roarke, v kalhotách a rozepnuté košili, a procházel si na monitoru ranní zprávy. Se záchvěvem potěšení a rozpaků si uvědomila, že se u ní chová jako doma.

„Co děláte?“

„Cože?“ Vzhlédl od počítače, natáhl se za sebe a otevřel kávovar. „Dělám vám kávu.“

„Děláte mi kávu?“

„Slyšel jsem, že jste vstala.“ Vzal hrnky a nesl jí je. Eva se pořád ještě opírala o rám dveří. „To neděláte moc často.“

„Co? Chození po bytě?“

„Ne.“ Tiše se zasmál. „Že se na mě usmíváte. Prostě se jen usmíváte.“

Usmívala se? Ani si to neuvědomovala. „Myslela jsem, že jste odešel.“ Obešla stolek a pohlédla na monitor. Burzovní zprávy. Jak jinak. „Musel jste vstávat brzy.“

„Potřeboval jsem si zavolat.“ Líbil se mu způsob, jakým si prsty pročesávala vlhké vlasy. Trošku nervózní zvyk, kterého si jistě nebyla vědoma. Vzal přenosný telefon, který ležel na stole, a strčil jej do kapsy. „Měl jsem dojednaný hovor s kosmickou stanicí na pět ráno.“

„Aha.“ Usrkávala kávu a divila se, jak kdy mohla začít den bez vzpruhy skutečného kofeinu. „Věděla jsem, že ta jednání jsou důležitá. Omlouvám se.“

„Dohodli jsme už většinu detailů. Zbytek zařídím odsud.“

„Vy už se tam nevracíte?“

„Ne.“

Otočila se k varné jednotce a rozvažovala nad sporými možnostmi. „Mám dost přebrané zásoby. Dáte si bagetu, nebo něco jiného?“

„Evo.“ Roarke postavil hrnek s kávou a položil jí ruce na ramena. „Proč mi nechcete dát najevo, že jste ráda, že jsem zůstal?“

„Máte alibi. Není moje věc starat se, jestli…“ Zmlkla, když si ji trhnutím natočil k sobě. Zlobil se. Viděla mu to na očích a chystala se čelit jeho argumentům. Nebyla připravená na polibek, kterým jí pevně zamkl ústa a který způsobil, že se jí zase rozbušilo srdce.

Nechala se objímat a opřela si hlavu do ohybu pod jeho ramenem. „Nevím, co mám dělat,“ mumlala. „Nemám s tímhle žádné zkušenosti. Potřebuji pravidla, Roarkeu. Pevná pravidla.“

„Nejsem přece případ, který musíte vyřešit.“

„Nevím, co jste. Ale jdete na mě moc rychle. Vlastně jsme si spolu vůbec neměli začínat.“

Pustil ji, aby se na ni pořádně podíval. „Proč?“

„Je to složité. Teď se musím obléknout. Musím do práce.“

„Aspoň trošku mi to vysvětlete.“ Zaťal jí ruce do ramen. „Já taky nevím, co jste zač.“

„Jsem policajt,“ vyhrkla. „To je všechno, co jsem. Je mi třicet a za celý život jsem měla důvěrný vztah jen s dvěma lidmi. A ani s nimi nebylo lehké držet to na uzdě.“

„Držet na uzdě co?“

„Nepustit si city moc k tělu. Když vám na vztahu moc záleží, může vás to tak vtáhnout, že pak nejste nic. Už jsem poznala, co to je být nic. Nemůžu to znovu dopustit.“

„Kdo vám ublížil?“

„Nevím.“ Jenže to věděla. „Nepamatuji se, a ani se nechci pamatovat. Byla jsem oběť, a když to jednou zažijete, uděláte cokoliv, aby se to neopakovalo. Pak jsem nastoupila do akademie. Předtím jsem byla oběť, kdy o mně rozhodovali jiní lidé, jedni říkali a nutili mě dělat jedno a druzí zase něco jiného.“

„A vy si myslíte, že s vámi dělám totéž?“

„Vypadá to tak.“

Potřeboval se zeptat na spoustu věcí. Ale viděl jí na tváři, že otázky budou muset počkat. Možná bylo načase, aby zariskoval. Sáhl do kapsy a vytáhl, co tam přechovával.

Eva zaskočeně zírala na obyčejný šedý knoflík na jeho dlani. „To je knoflík z mého kostýmu.“

„Ano. Mimochodem, není nijak oslnivý, ten váš kostým. Potřebujete výraznější barvy. Našel jsem ho ve své limuzíně. Chtěl jsem vám ho vrátit.“

„Aha.“ Ale když natáhla ruku, sevřel ji i s knoflíkem do pěsti.

„Jsem dobrý lhář.“ Pobaveně se zasmál sám sobě. „Nikdy jsem vám ho nechtěl vrátit.“

„Jste knoflíkový fetišista?“

„Nosím ho s sebou, jako si zamilovaní studenti nosí kadeř své dívky.“

Podívala se na něj a projel jí slastný pocit. O to slastnější, že viděla, v jakých je rozpacích. „To je zvláštní.“

„Taky si to myslím.“ Ale strčil knoflík zpátky do kapsy. „Víte, co si ještě myslím, Evo?“

„Nemám ponětí.“

„Myslím, že jsem se do vás zamiloval.“

Cítila, jak se jí žene krev do tváří, svaly má bezvládné a srdce jí buší až v krku. „To je…“

„Ano, je těžké vyslovit to správné slovo, viďte?“ Přejel jí prsty po zádech a zase nahoru, ale nepokusil se přitisknout ji k sobě. „Hodně jsem o tom přemýšlel, a nic jsem zatím nevymyslel. Ale mohu se vrátit k výchozímu bodu.“

Navlhčila si rty. „Existuje nějaký výchozí bod?“

„Existuje, a je dokonce velmi zajímavý a důležitý. Jsem zcela ve vašich rukou, zrovna tak, jako vy jste v mých. Je to dost nepohodlný pocit, třebaže se s ním určitě dá nějak bojovat. Nemůžu vás proto nechat jít, dokud nevymyslíme, co s tím provedeme.“

„To poněkud komplikuje stav věcí, že ano.“

„Šíleně.“

„Roarkeu, vždyť se ani neznáme. Tedy kromě postele.“

„Ale známe. Jsme dvě ztracené duše. Oba jsme za sebou něco zanechali a udělali jsme ze sebe někoho jiného. Není divu, že se nám osud rozhodl udělat zatáčku na naší zatím rovné cestě. Teď se musíme rozhodnout, jak dlouho po té zatáčce půjdeme.“

„Já se musím soustředit na vyšetřování. To je teď každopádně moje priorita.“

„To chápu. Ale máte přece taky nárok na soukromý život.“

„Můj osobní život, nebo alespoň tahle jeho část, se odvíjí od vyšetřování. A vrah to dělá ještě osobnější. Nastražil tu zbraň tak, aby podezření padlo rovnou na vás, a zamýšlel to jako přímou odvetu za to, že jsme se sblížili. Zaměřil se na mě.“

Roarke ji chytil za klopy županu. „Co tím myslíte?“

Pravidla, připomněla si. Jsou tu pravidla. A ona je málem porušila. „Řeknu vám, co mohu, zatímco se budu oblékat.“

Šla do ložnice a před ní našlapoval kocour a šermoval ocasem. „Vzpomínáte si na tu noc, kdy jste tu čekal, než jsem přišla domů? Na balíček, který jste našel na podlaze?“

„Ano, vyvedl vás z míry.“

S trpkým úsměvem si stáhla župan. „V tom případě mám tu nejlepší pokerovou tvář na světě.“

„Svůj první milion jsem si vydělal hazardem.“

„Vážně?“ Přetáhla si svetr přes hlavu a připomněla si, že se nesmí nechat rozptylovat. „Byla to nahrávka smrti Loly Starrové. Předtím už mi poslal smrt Sharon DeBlassové.“

Projel jím ledový chlad. „Byl ve vašem bytě.“

Soustředila se na hledání čistého prádla a nezaznamenala úzkostný tón v jeho hlase. „Možná ano, možná ne. Spíš myslím, že ne. Nebyly tu nikde známky násilného vniknutí. Možná to prostrčil pode dveřmi. Tak jako to udělal poprvé. Disk s Georgiinou smrtí poslal poštou. Budovu sledujeme.“

Rezignovaně si natáhla kalhoty na nahé tělo. „Buď to věděl, nebo to nějak tušil. Nějak si zajistil, že jsem dostala všechny tři disky. Věděl, že mě pověřili vyšetřováním toho případu dřív, než jsem to věděla já sama.“

Prohledávala zásuvku s ponožkami a měla štěstí, našla dvě, které k sobě patřily. „Zavolal mi a poslal mi záznam Georgiiny smrti pár minut po tom, co ji zabil.“ Posadila se na kraj postele a natáhla si ponožky. „Nastrčil tam zbraň a postaral se, aby se dala vystopovat. U vás. Nehledě na to, co by obvinění z vraždy způsobilo za potíže vám, Roarkeu, kdyby se za mě nepostavil inspektor, byla bych odvolaná z případu a přišla bych o odznak, ani bych se nenadálá. Ví, jak to chodí u policie. Ví, jak žiju.“

„Naštěstí netušil, že jsem ani nebyl na Zemi.“

„To bylo štěstí pro nás pro oba.“ Našla boty a natáhla si je. „Ale to ho nezastaví.“ Vstala a navlékla si podpažní pouzdro na pistoli. „Pořád se pokouší mě zkompromitovat, a sází při tom v první řadě na vás.“

Roarke pozoroval, jak automaticky kontroluje laser, než jej zasune do pouzdra. „Proč si vybral vás?“

„Nemá vysoké mínění o ženách. Řekla bych, že ho strašně provokuje, když jeho případ vyšetřuje žena. Připadá mu, že jej to degraduje.“ Pokrčila rameny a pročísla si prsty vlasy. „Aspoň to si myslí psycholožka.“ Klidně setřásla kocoura, který se jí láskyplně sápal po noze, a postrčila ho k posteli. Kocour se stočil do klubíčka, uvelebil se a začal se mýt.

„A myslí si taky ta psycholožka, že se proti vám pokusí použít přímé násilí?“

„Nepatřím do vzorku žen, které si vybírá za cíl.“

Roarke se snažil nedat najevo plíživý pocit strachu, který se ho zmocňoval. Strčil ruce do kapes. „Co když svoje metody poruší?“

„Dám na sebe pozor, zvládnu to.“

„Stojí za to, abyste riskovala svůj život pro tři ženy, které jsou už mrtvé?“

„Ano.“ Poznala mu na hlase, že se vzteká, ale poradila si s tím. „Každopádně stojí za to riskovat život proto, aby tři mrtvé ženy došly spravedlnosti, a taky proto, abych zabránila smrti tří dalších. Zatím je v půlce svého plánu. U každého těla nechává vzkaz. A vyzývá nás, abychom se ho pokusili zastavit. První z šesti, druhá z šesti, třetí z šesti. Udělám všechno možné, aby nebyla čtvrtá.“

„Vy máte ale nervy. Nejdřív jsem to na vás obdivoval, teď mě to děsí.“

Poprvé k němu sama přistoupila a pohladila ho po tváři. Téměř okamžitě ale ruku spustila dolů a v rozpacích couvla o krok., Jsem u policie už deset let, Roarkeu, a nikdy jsem neměla víc než pár modřin a odřenin. Nemusíte se o mě bát.“

„Řekl bych, že si začínáte zvykat na to, že o vás má někdo starost, Evo.“

To neměla v plánu. Vyšla z ložnice a vzala si sako a kabelku. „Řekla jsem vám to proto, abyste si udělal představu, proti čemu jdu. Proč se právě teď nemůžu rozptylovat a začít rozebírat, co je mezi námi.“

„Vždycky budete mít nějaký případ.“

„Strašně věřím, že to nebudou takové případy jako tenhle. Tohle nejsou vraždy ani z vášně, ani pro majetkový prospěch. Vrah není zoufalý, ani to není duševně nemocný člověk. Jsou to chladné a předem připravené činy. Je to…“

„Zlo?“

„Ano.“ Ulevilo se jí, že to vyslovil první. Z jeho úst to neznělo tak bláhově. „Ať už jsme jakkoli pokročili s genetickým inženýrstvím a se sociálními programy, pořád ještě neumíme ovládat hlavní lidská selhání: násilí, chtíč, závist.“

„Sedm smrtelných hříchů.“

Vzpomněla si na starou ženu a na její otrávený koláč. „Ano. Už musím jít.“

„Přijdete ke mně navečer, až budete mít po službě?“

„Nevím, kdy se utrhnu. Může se stát, že…“

„Přijdete?“

„Dobře.“

Pak se usmál a Eva věděla, že je na ní, aby se rozloučila. Byla si jistá, že si je vědom, jak je pro ni těžké udělat vstřícný krok, zvednout k němu tvář a lehce ho políbit.

„Ahoj.“

„Evo. Měla byste nosit rukavice.“

Odkódovala dveře a vyslala k němu přes rameno úsměv.

„Já vím. Jenomže je pořád ztrácím.“

Dobrá nálada jí vydržela, dokud nedošla do kanceláře a nenašla DeBlasse a jeho poradce, kteří na ni čekali.

DeBlass se ostentativně podíval na zlaté hodinky. „Chodíte sem spíš jako do banky než jako do služby, poručíku Dallasová.“

Věděla velmi dobře, že je jen pár minut po osmé. Odložila si sako. „Ano, máme tu lehy. Mohu pro vás něco udělat, senátore?“

„Je mi známo, že došlo k další vraždě. Nejsem spokojen s tím, jak postupujete. Nicméně teď mi leží na srdci něco jiného. Nepřeji si, aby byla moje vnučka spojována s dalšími dvěma oběťmi.“

„O to požádejte Simpsona nebo jeho tiskového mluvčího.“

„Nebuďte na mě hubatá, mladá dámo.“ DeBlass se naklonil dopředu. „Moje vnučka je mrtvá. Na tom už se nedá nic změnit. Ale nehodlám dopustit, aby bylo jméno DeBlass poskvrněno smrtí dvou obyčejných děvek.“

„Zdá se, že nemáte o ženách dobré mínění, senátore.“ Tentokrát si dávala si pozor, aby mu neodsekla, a bedlivě ho pozorovala a posuzovala jeho reakce.

„Naopak, vážím si jich. Proto mě rozčilují ženy, které se prodávají a tak znevažují morálku a veřejnou slušnost.“

„Včetně vaší vnučky?“ Vyskočil ze židle, tvář mu zfialověla a oči málem vypadly z důlků. Eva si byla skoro jistá, že ji udeří, kdyby se mezi ně nepostavil Rockman.

„Senátore, poručík vás jenom provokuje. Nedělejte jí tu radost.“

„Nebudete se otírat o moji rodinu.“ DeBlass rychle oddechoval a Eva přemýšlela, zda není nemocný se srdcem. „Moje vnučka za své hříchy draze zaplatila a já nebudu přihlížet tomu, jak jsou moji nejbližší příbuzní vláčeni bahnem pro obecné povyražení. A nebudu tolerovat vaše zlovolné nařčení.“

„Jenom se snažím srovnat si fakta.“ Fascinovalo ji, jak se snaží najít ztracenou vyrovnanost. Měl s tím dost práce, bylo vidět, jak se mu třesou ruce. „Snažím se najít člověka, který zabil Sharon, senátore. Předpokládám, že to je i váš zájem.“

„I když ho najdete, Sharon nám to nevrátí.“ Znovu se posadil, očividně vyčerpaný svým výbuchem. „Ted je důležité, aby se uchránilo alespoň dobré jméno. Sharon nesmí být dávána do souvislosti s ostatními vraždami.“

Jeho názor se jí nelíbil, ale taky se jí nelíbila jeho barva. Pořád byl nepřiměřeně rudý. „Mohu vám nabídnout trochu vody, senátore?“

Přikývl. Eva vyklouzla na chodbu a přinesla sklenici minerálky. Když se vrátila, dýchal už o poznání pravidelněji a ruce se mu tak netřásly.

„Senátor si toho na sebe naložil moc,“ poznamenal Rockman. O jeho předloze zákona o morálce se bude zítra hlasovat ve sněmovně. Tlak této rodinné tragédie je obrovský.“

„Jsem si toho vědoma. Dělám všechno pro to, abych případ uzavřela.“ Potřásla hlavou. „Politický tlak je rovněž velkou zátěží pro vyšetřování. Nestojím o to, aby někdo ještě sledoval můj osobní život.“

Rockman se na ni mírně usmál. „To je mi líto. Vy jste něco podobného zaznamenala?“

„Někdo mě sledoval a podal hlášení o mém osobním vztahu k civilní osobě policejnímu řediteli. Není tajemstvím, že senátor a Simpson mají úzké styky.“

„Senátor a náčelník Simpson pěstují styky na úrovni soukromé i politické,“ souhlasil Rockman. „Stěží by se však dalo považovat za etické, a ani by to nebylo v senátorově zájmu, kdyby senátor nechal sledovat členku policejního sboru. Ubezpečuji vás, poručíku, že senátor je příliš pohroužen do vlastního smutku a své odpovědnosti za osud této země, než aby se staral o váš… osobní život. Nicméně se nám

prostřednictvím policejního ředitele Simpsona doneslo, že máte poměr s Roarkem.“

„Je to nemorální oportunista.“ Senátor důrazně odložil sklenici. „Muž, který se nezastaví před ničím, aby posílil vlastní moc.“

„Je to muž,“ dodala Eva, „který byl zproštěn podezření z jakékoli souvislosti s tímto vyšetřováním.“

„Koupil si imunitu,“ řekl senátor znechuceně.

„Nikoli u tohoto oddělení. Jsem si jista, že si vyžádáte zprávu o průběhu vyšetřování. Zatím budu pokračovat v pátrání po vrahovi vaší vnučky.“

„Předpokládám, že bych měl ocenit vaše odhodlání.“ DeBlass vstal. „Vidím, že vaše odhodlání neohrožuje reputaci mé rodiny.“

„Co způsobilo, že jste změnil názor?“ divila se Eva. „Když jsme spolu mluvili poprvé, vyhrožoval jste, že budete požadovat moje odvolání, pokud nenajdu Sharonina vraha dost rychle.“

„Je pohřbena,“ řekl a šel pryč.

„Poručíku.“ Rockman mluvil diskrétně tichým hlasem. „Znovu opakuji, že tlak na senátora DeBlasse je v současnosti mimořádný a zdolal by i silnějšího muže. Faktem je, že už si to vybralo daň u jeho manželky. Měla nervový kolaps.“

„To je mi líto.“

„Lékaři nevědí, zdali se uzdraví. Tato další tragédie měla neblahý vliv na senátorova syna, a senátorova dcera se uzavřela před rodinou a stáhla se do ústraní. Jedinou senátorovou nadějí je na celou tu hrůzu zapomenout.“

„V tom případě by bylo moudré, kdyby se senátor přestal v této věci exponovat a ponechal vyšetřování na policii.“

„Poručíku… Evo,“ řekl se vzácným záblesk jistého šarmu. „Přál bych si, abych ho o tom mohl přesvědčit. Ale bylo by to asi stejně marné jako přesvědčovat vás, abyste nechala Sharon odpočívat v pokoji.“

„To se nemýlíte.“

„Takže dobře.“

Krátce ji uchopil za paži. „Všichni musíme dělat, co se dá, aby se to spravilo. Rádi jsme vás opět viděli.“

Eva za ním zavřela dveře a uvažovala. DeBlass měl určitě tak vznětlivou povahu, že se klidně mohl dopustit násilí. Evě bylo skoro líto, že se nedokáže ovládat natolik, aby dokázal chladnokrevně naplánovat tři vraždy.

V každém případě jí dělalo potíže spojovat pravicového senátora se dvěma newyorskými prostitutkami.

Třeba se jen snažil chránit svoji rodinu. Nebo chránil Simpsona, svého politického spojence.

Tady to ovšem nehrálo. Mohl by pracovat v Simpsonův prospěch, pokud by měl Simpson prsty ve vraždách Starrové a Castleové, ale těžko by držel ochrannou ruku nad vrahem vlastní vnučky.

Škoda, že nepátrá po dvou mužích. Ale stejně udělá nějaká opatření stran Simpsonových pokoutních snah zdiskreditovat ji.

Objektivně vzato si bude muset dávat dobrý pozor. A nebude na škodu si pořád připomínat, že byla velká pravděpodobnost, že jednoho z DeBlassových politických spojenců vydírala senátorova jediná vnučka.

Bude to muset zjistit.

Teď ale musela sledovat jinou stopu. Vyhledala si číslo Charlese Monroea a zavolala mu. Hlas měl zastřený spánkem, na monitoru měl těžké oči. „Copak jste pořád v posteli, Charlesi?“

„Jak jen mohu, drahý poručíku.“ Promnul si tvář a zakřenil se na ni. „Tam na vás myslím.“

„Tak to nedělejte. Mám dvě otázky.“

„A nemůžete přijít a vyslechnout mě osobně? Jsem celý nažhavený, nahý a docela sám.“

„Kamaráde, vy nevíte, že existuje zákon na uplácení policejního důstojníka?“

„Jen tak mě to napadlo. Bylo by to čistě mezi námi.“

„Bude to čistě úřední. Znal jste Georgii Castleovou?“

Svůdný úsměv mu zmizel z tváře. „Vlastně znal. Ne moc dobře, ale potkal jsem ji na jednom večírku asi před rokem. Byla v branži nová. Byla s ní legrace a byla docela atraktivní. Byla to taková hra, víte. Rozdali jsme si to spolu.“

„V jakém smyslu?“

„Přátelsky. Tu a tam jsme si zašli na drink. Jednou, když měla Sharon nával zákazníků, jsem ji přemluvil, aby přepustila Georgii pár svých klientů.“

„Takže se s Sharon znaly.“

„Nemyslím. Pokud si pamatuji, Sharon kontaktovala Georgii a ptala se jí, jestli by měla zájem o pár čerstvých triků. Georgie souhlasila, a to bylo všechno. A vzpomínám si, že Sharon říkala něco v tom smyslu, že jí Georgie poslala tucet růží. Skutečných růží, jako dárek. Sharon tahle staromódní etiketa vážně vyrazila dech.“

„Taková staromódní dáma,“ řekla Eva.

„Když jsem slyšel, že je Georgie mrtvá, vzalo mě to, to vám musím říct. Se Sharon to byla rána, ale nebylo to zas takové překvapení. Žila na ostří nože. Ale Georgie byla vyrovnaná, víte?“

„Možná se k tomu ještě vrátím, Charlesi. Ale teď z jiného soudku.“

„Pro vás…“

„Nechte toho,“ ozvala se, než zase mohl začít s lichocením. „Co víte o Sharoniných denících?“

„Nikdy jsem je nečetl, nedala mi je,“ řekl rovnou. „Škádlil jsem ji kvůli nim. Myslím, že říkala, že si je vede od dětství. Máte je? A píše v nich o mně?“

„Kde je měla?“

„Předpokládám, že ve svém bytě. Kde jinde?“

To byla otázka. „Kdybyste si ještě na něco vzpomněl ohledně Georgie nebo těch deníků, zavolejte mi.“

„Třeba i v noci, drahý poručíku. Spolehněte se.“

„Dobře.“ Ale když končila spojení, smála se.

Když dorazila k Roarkeovi, slunce právě zapadalo. Pořád jí nepřipadalo, že je mimo službu. Chystala se ho požádat o laskavost a celý den se zabývala myšlenkou, jestli to má udělat, nebo ne. Chvíli byla pro, pak to zas zavrhla, a tak pořád dokola, až byla sama ze sebe otrávená.

Feeney za celý den nenarazil na nic. Když hledal druhou mrtvou schránku, dostal se do slepé uličky. Se zdráháním jí dodal seznam policistů, o který jej požádala. Eva je chtěla všechny prověřit – sama a až se jí to bude hodit.

S určitou lítostí si uvědomila, že hodlá Roarkea trochu využít.

Summerset otevřel dveře se svým typickým přezíravým postojem. „Jste tu dřív, než jsme čekali, poručíku.“

„Pokud není doma, počkám.“

„Je v knihovně.“

„To je kde přesně?“

Summerset si dovolil neznatelné odfrknutí. Kdyby mu Roarke výslovně nenařídil odvést tu ženu za ním, hned jak přijde, nechal by ji klidně chvíli čekat potmě v nějaké komůrce. „Tudy, prosím.“

„Copak vás na mně tak popouzí, Summersete?“

Vedl ji nahoru, záda prkenná, a pak dolů do široké chodby. „Nemám tušení, o čem to mluvíte, poručíku. Knihovna, prosím,“ ohlásil a otevřel jí dveře.

Nikdy v životě neviděla pohromadě tolik knih. Nevěřila, že je možné vidět takovou sbírku jinde než v muzeích. Lemovaly stěny do výše dvou pater.

Roarke ležel v dolní části na kožené pohovce s knihou v ruce. Na klíně měl kocoura.

„Evo. Jste tu brzy.“ Odložil knihu a vzal kocoura do náručí, když vstával.

„Prokrista, Roarkeu, kde jste k nim přišel?“

„Ke knihám?“ Obhlédl místnost. Oheň se míhal a tančil po jejich pestrých hřbetech. „Další z mých koníčků. Vy nerada čtete?“

„Jistě, tu a tam. Ale disky jsou mnohem pohodlnější.“

„A mnohem méně estetické.“ Podrbal kočku za krkem, až začala příst. „Můžete si půjčit, kterou budete chtít.“

„Zatím ne, díky.“

„Napijete se?“

„Ráda.“

Ozvalo se pípání. „To je hovor, na který čekám. Co kdybyste nám zatím nalila víno? Otevřel jsem je, aby mohlo dýchat. Je na stole.“

„Jistě.“ Vzala mu kocoura z náruče a poodešla. Donutila se zůstat co nejdál od něj a slyšela ho jen nezřetelně mumlat.

Tak měla možnost prohlížet si knihy a číst si jejich tituly. O některých slyšela. I když měla jen státní školu, musela přečíst Steinbecka a Chaucera, Shakespeara a Dickense. V osnovách měli i Kinga a Grishama, Morrisonovou a Graftonovou. Ale byly tam tucty, či spíše

stovky jmen, o kterých v životě neslyšela. Pochybovala, že by si někdo mohl pamatovat tolik autorů, natožpak je přečíst.

„Omlouvám se," řekl, když ukončil hovor. „To nemohlo počkat."

„To je v pořádku."

Vzal si od ní sklenku, kterou mu nalila. „Ten kocour vás za chvíli nebude chtít opustit."

„Asi nebude nijak zvlášť loajální." Ale musela si přiznat, že jí je příjemné, jak přede, když jej hladí. „Nevím, co s ním udělám. Volala jsem Georgiině dceři a ta říkala, že se neodváží vzít si ho. Když jsem se jí to snažila rozmluvit, dala se do pláče."

„Můžete si ho nechat."

„Nevím. O domácí mazlíčky se musíte starat."

„Kočky jsou pozoruhodně soběstačné." Posadil se na pohovku a čekal, až se k němu připojí. „Chcete mi říct, co jste dneska dělala?"

„Žádný velký pokrok. A co vy?"

„Já jsem toho naopak vyřídil spoustu."

„Máte spoustu knih," opakovala Eva a věděla, že začíná být nudná.

„Mám je rád. Když mi bylo šest, stěží jsem si dokázal přečíst své jméno. Později se mi dostal do ruky jeden otrhaný výtisk Yeatse. To je jeden irský autor," dodal, když viděl Eviny nechápavé oči.

„Stěží jsem to přelouskal, a tak jsem se začal učit. Sám."

„Vy jste nechodil do školy?"

„Ne, pokud jsem nemusel. Vypadáte ustaraně, Evo."

Povzdechla si. Co bylo platné, že zdržovala nudnými otázkami, když jí všechno vyčetl z očí. „Mám problém. Potřebuju prošetřit Simpsona. Evidentně nemůžu použít oficiální kanály, ani se na něj napojit z domova nebo z kanceláře. V momentě, kdy začnu sbírat informace o policejním řediteli, mám padáka."

„A zajímalo by vás, jestli mám chráněný, neregistrovaný přístup do systému. Samozřejmě že mám."

„Samozřejmě," mumlala. „Neregistrovaný systém je porušením článku zákona čtyři sta padesát tři B, oddíl třicet pět."

„Ani nevíte, jak mě vzrušuje, když mi citujete zákony, poručíku."

„To není legrace. A já se vás chystám poprosit o něco nezákonného. To je vážné porušení zákona, když se napojíte na soukromou linku státního úředníka."

„Tak nás pak oba můžete poslat za mříže.“

„Myslím to vážně, Roarkeu. Řídím se podle zákonů, a teď vás prosím, abyste mi pomohl jeden porušit.“

Vstal a postavil ji na nohy. „Drahá Evo, ani nevíte, kolik jsem jich už porušil.“ Popadl láhev vína za hrdlo a držel ji ve dvou prstech ruky, jíž objímal Evino zápěstí. „Když mi bylo deset, hrál jsem ilegálně v kostky,“ začal, když ji vedl z místnosti. „To bylo dědictví po mém drahém dědovi, který si za totéž vysloužil v dublinské uličce nůž do břicha.“

„To je mi líto.“

„Moc jsme se neznali. Byl to mizera a nikdo ho neměl rád. Summersete, budeme večeřet v půl osmé,“ řekl Roarke, když zamířil ke schodům. „Ale s pomocí facek mě naučil rozumět kostkám a kartám.

Byl to zloděj, ne moc dobrý, jak dokazuje jeho konec. Já byl lepší. Kradl jsem, podváděl, nějaký čas jsem pašoval. Takže vidíte, že mě takovou nevinnou prosbou nesvedete ze správné cesty.“

Nedívala se na něj, když odemykal kódem dveře ve druhém patře. „Teď ještě pořád…“

„Kradu, podvádím a pašuju?“ Obrátil se a dotkl se její tváře. „To by se vám nelíbilo, co? Skoro si přeju, abych mohl říct ano a nechat to pak všechno na vás. Jenže jsem se před časem dočetl, že hazard je mnohem více vzrušující, když ho děláte legálně. A vítězit s odkrytými kartami přináší mnohem větší uspokojení.“

Vtiskl jí polibek na spánek a vkročil do místnosti. „Ale musíme si to pohlídat.“

Kapitola šestnáctá

Ve srovnání s tím, co zatím v Roarkeově domě viděla, byla tahle místnost zařízená spartánsky, očividně pracovně. Žádné umělecké sošky ani košaté lustry. Jen široká pracovní plocha sestavená do U, spojové centrum, plocha na pořizování poznámek a nejrůznější zařízení na sběr informací, to vše v černé barvě a obsypané spoustou tlačítek, otvorů a obrazovek.

Eva slyšela, že IRCCA má ten nejefektivnější systém v zemi. Teď měla podezření, že Roarkeův se mu vyrovná.

Eva nebyla žádný počítačový odborník, ale na první pohled viděla, že s vybavením místnosti se nemůže měřit žádné oddělení newyorské policie. Nemohl si je dovolit ani odbor elektronické detekce.

Podél dlouhé stěny proti pracovní ploše bylo umístěno šest velkých monitorů. Druhá, přídavná stanice byla vybavena jako malé televizní studio, byl tam laserový fax, jednotka na odesílání a přijímání hologramu a několik dalších částí hardwaru, které jí vůbec nic neříkaly.

Tři počítače měly každý vlastní telefonní linku.

Na podlaze byly keramické dlaždice s diamantovým vzorem v tlumených barvách, které splývaly jako tekutina. Jediné okno mělo výhled na město a bylo ozářeno posledními paprsky zapadajícího slunce.

I tady, jak se zdálo, dovedl Roarke vytvořit osobité prostředí.

„Působivé," poznamenala Eva.

„Není to tu tak pohodlné jako u mě v kanceláři, aleje tu všechno, co potřebuji." Přešel k hlavnímu ovladači a položil dlaň na skener kvůli identifikaci. „Roarke. Otevřít přístup." Přístroje tiše cvakaly a světla na panelu se střídavě rozsvěcovala a zhasínala. „Zaznamenat dlaňový a hlasový otisk nového uživatele," pokračoval a mával na Evu, aby přistoupila blíž. „Umožnit přístup do žluté úrovně."

Eva na jeho přikývnutí přiložila dlaň na teplou obrazovku. „Dallasová."

„Tak, a jste uvnitř." Roarke usedl na své místo. „Systém bude reagovat na vaše hlasové a ruční pokyny."

„Co je to žlutá úroveň?"

Usmál se. „Umožní vám to získat všechny informace, které potřebujete, ale nemůžete vymazat moje příkazy.“

„Aha.“ Zkontrolovala všechny pokyny, trpělivě blikající kontrolky a množství monitorů. Chtěla by teď u sebe mít Feeneyho a jeho počítačově uvažující mozek. „Hledat Edward T. Simpson, náčelník policie a bezpečnostních sil města New York. Všechny údaje týkající se financí.“

„Jdete rovnou k věci,“ zamumlal Roarke.

„Nemám času nazbyt. Tohle se tedy nedá vysledovat?“

„Nejen, že se nedá vysledovat, odkud přichází pokyn, ale vůbec nebude zaznamenáno, že byly prohledávány jeho složky.“

„Simpson, Edward T.,“ oznámil příjemný ženský hlas. „Finanční záznamy. Prohledávám.“

Na Evino nakrčené obočí se Roarke zasmál. „Mám rád melodické hlasy.“

„Chystala jsem se zeptat,“ opáčila, „jak můžete získat přístup k datům, aniž byste vyvolal poplach u počítačové ochranky.“

„Žádný systém není zcela imunní proti vniknutí zvenčí, ani systém počítačové ochranky. Ten je vynikající na běžné hackery a elektronické zloděje. Ale se správným zařízením ho můžete oklamat. A já mám to správné zařízení. A už tu něco máme. Zobrazit na monitor jedna,“ nařídil.

Eva vzhlédla a na velké obrazovce viděla přehled čerpání Simpsonových úvěrů. Byly to běžné údaje: půjčky na auto, hypotéka, vyúčtování kreditních karet. Všechno automatické elektronické transakce.

„Tady má tučný účet u American Express. A myslím si, že se neví, že vlastní dům na Long Islandu.“

„To je sotva důvod pro vraždu. Jako klient má rating A-třídy, což znamená, že všechno, co vlastní, řádně a včas splatil. Á, tady je běžný účet. Monitor dvě.“

Eva zklamaně zkoumala čísla. Nic mimořádného, průměrné vklady a výběry, většinou platby, které se shodují s kreditními výpisy. „Co to je Jeremy’s?“

„Obchod s pánským oblečením.“ Roarke to řekl s náznakem pohrdání. „Druhořadý.“

Pokrčila nos. „Pekelně utrácel za šaty.“

„Drahoušku, musím vás trosku zkorumpovat. To je hodně, jenom když je to za podřadné šaty.“

Odfrkla a vsunula palce do kapes svých vytahaných hnědých kalhot.

„Tohle je jeho akciový účet. Obrazovka tři. To je ale opatrník,“ dodal, když rychle přelétl transakce.

„Jak to myslíte?“

„Ty investice. Vůbec neriskuje. Sází na vládu, penzijní fondy a pár ‚blue chip’. Všechno tady na Zemi.“

„Co je na tom špatného?“

„Nic, pokud chcete, aby na vaše akcie usedal prach.“ Hodil po ní pohledem. „Investujete, poručíku?“

„To jste uhodl.“ Snažila se vyznat se ve zkratkách a procentech, které se míhaly na monitoru. „Sleduju zprávy z burzy dvakrát den-ne.

„Snad nemáte klasický běžný účet?“ Skoro se otřásl.

„A kdyby?“

„Dejte mi, co máte, a já vám to za půl roku zdvojnásobím.“

Zamračila se a usilovně pročítala výpisy od brokera. „Neotravuju vás tady proto, že bych se snažila zbohatnout.“

„Drahoušku,“ opravil ji tím svým irským trylkem, „ale o to se přece snaží všichni.“

„Jakpak si náš pan policejní ředitel stojí s přispíváním na politiku, charitu a tak podobně?“

„Přístup do přehledu spoření,“ nařídil Roarke. „Na monitor dvě.“ Čekala a netrpělivě poklepávala dlaněmi do stehen. Údaje se načítaly. „Přispívá podle hlasu svého srdce,“ poznamenala, když viděla jeho platby na účet Konzervativní strany. DeBlassův volební fond.

„Není ostatně nijak zvlášť štědrý. Ale,“ Roarkeovo obočí vystřelilo nahoru. „Tady máme velmi podstatný dar ‚Morálním hodnotám‘.“

„To je nějaká extremistická skupina, ne?“

„Já bych ji tak klidně nazval, ale pravověrní o ní mluví jako o spolku, který se snaží zachránit nás hříšníky před námi samými. DeBlass je její přední mluvčí.“

Zapojila své mozkové závity. „Jsou podezřelí, že provedli sabotáž v kartotékách na několika velkých klinikách zabývajících se kontrolou porodnosti.“

Roarke ironicky mlaskl. „Všechny ty ženy, které se chtějí samy rozhodnout, zda a kdy počnou děti a kolik jich budou mít. Kam to ten svět spěje? Očividně je někdo musí přimět, aby se vzpamatovaly.“

„Správně.“ Eva si nespokojeně strčila ruce do kapes.

„Pro člověka v takové funkci, jakou zastává Simpson, je to nebezpečné spojení. Snaží se hrát si na zastánce středu. Kandidoval za umírněné.“

„Jenže upevňuje kontakty s konzervativci. V posledních několika letech se k nim opatrně propracovává. Chce být guvernérem a věří, že mu k tomu DeBlass může pomoci. Politika je výměnný obchod.“

„Politika. Seznamy Sharon DeBlassové přetékaly politiky. Sex, vraždy, politika,“ přemítala Eva. „Čím víc se toho změní…“

„Ano, tím víc toho zůstane stejného. Milenci se stále dvoří a namlouvají, lidé se vzájemně zabíjejí a politici pořád líbají děti a lžou.“

Něco jí v tom pořád nehrálo a přála si, aby se na to mohl podívat Feeney. Vraždy jedenadvacátého století a motivy jakbysmet. Jen jedna věc se v novém miléniu nezměnila. Daně.

„Můžeme si vyjet jeho daňová přiznání? Za poslední tři roky?“

„To bude trošku riskantnější.“ Ale odhodlaně sevřel čelist a soustředil se na zadání.

„To je také federální zločin. Podívejte, Roarkeu…“

„Vydržte chviličku.“ Stiskl tlačítko a z panelu se vysunula ruční klávesnice. Eva s překvapením pozorovala, jak mu hrají ruce na klávesách. „Kde jste se to naučil?“ I když absolvovala povinné školení na oddělení, stěží ovládala jenom základní pokyny.

„Postupně,“ řekl nepřítomně. „V dobách svého proflákaného mládí. Potřebuji obejít bezpečnostní přístupové systémy. Chvilku to potrvá. Podáte mi trochu vína?“

„Roarkeu, neměla jsem vás o to žádat.“ Hryzalo ji svědomí. „Neměla bych vás vůbec k tomu svádět…“

„Pst.“ Obočí se mu spojilo, jak se úporně soustředil na kroky, kterými se snažil proniknout labyrintem bezpečnostního systému.

„Ale…“

Netrpělivě na ni pohlédl. „Už jsme tam, Evo. Teď buď půjdeme dál, nebo toho necháme.“

Eva si vzpomněla na tři ženy, které byly mrtvé, protože tomu nedokázala zabránit. Nevěděla toho dost, aby tomu mohla zabránit. S povzdechem přikývla a odvrátila se. Pokračoval v koncertu na klávesnicích.

Nalila víno a postavila se před obrazovku. Znovu si projížděla přehledně seřazené údaje. Včasné platby účtů, konzervativně umísťované a relativně malé investiční transakce. Rozhodně utrácel víc, než je běžné, za oblečení, víno a šperky. Ale nebylo zločinem mít rozmařilý vkus. Alespoň ne, pokud jste platili účty. Ani mít druhý byt nebyl přestupek.

Některé z plateb byly na registrovaného člena strany umírněných problematické, ale pořád to ještě nebyl zločin.

Slyšela, jak Roarke tiše zaklel a ohlédla se na něj. Byl zaneprázdněn prací s klávesnicí. Vůbec ji nevnímal. Nebyla by do něj řekla, že má takové technické nadání. Podle Feeneyho už to bylo téměř zapomenuté umění, které ovládalo jen několik úzkých specialistů a hackerů.

A teď tady tenhle bohatý, elegantní a privilegovaný muž seděl a řešil problém, se kterým se obvykle snažili si poradit jenom špatně placení a přepracovaní kancelářští poskoci.

Na malou chvilku si dovolila zapomenout na práci a usmála se na něj.

„Víte, Roarkeu, někdy jste vážně roztomilý."

Všimla si, že to bylo poprvé, co ho skutečně vyvedla z míry. Zvedl hlavu a oči měl skoro polekané. Trvalo to ale asi tak dvě vteřiny. Potom se mu v nich usadil uličnický úsměv. Ten, který jí obvykle zrychlil puls.

„Budete muset přidat na lichotkách, poručíku. Už jsem vás dostal dovnitř."

„Fakt?" Vzrušeně se otočila k obří obrazovce. „Tak to spusťte."

„Obrazovky čtyři, pět, šest."

„Tady to je." Mračila se na výši jeho hrubého příjmu. „To tak odpovídá jeho platu."

„Něco málo je tu z úroků a dividendy z investic." Roarke procházel údaje. „Pár honorářů za vystoupení na veřejnosti a projevy. Žije dost nákladně, ale pořád je to v limitu jeho příjmů, aspoň podle dostupných údajů."

„Sakra.“ Odložila víno. „Jaké další údaje máme ještě k dispozici?“

„Na tak chytrou ženu máte pozoruhodně naivní otázky. Tajné účty,“ vysvětloval. „Obvykle se vedou dvě sady účtů. To je vyzkoušená metoda utajování příjmů.“

„Pokud budete mít nezákonný příjem, tak budete tak hloupý, abyste si o tom vedl záznamy?“

„To je věčná otázka. Ale lidé to dělají. Opravdu. Ano. Já taky vedu dvojí účetnictví,“ odpověděl na její nevyslovenou otázku. „Samozřejmě.“

Ostře na něj pohlédla. „O tom nechci nic vědět.“

Jen pokrčil rameny. „Teď je důležité, že vím, jak se to dělá, protože to sám dělám. Zatím by se zdálo, že všechno klape. Tak uvidíme.“ Vydal několik počítačových příkazů.

„Jdeme na to. Najděte Simpson, Edward T., zahraniční konta.“

„Data nenalezena.“

„Ale vždycky tam něco je,“ mumlal si Roarke, neodrazen. Vrátil se ke klávesnici a začal něco vyťukávat. „Co je to za zvuky?“

„Jenom mi to říká, že jsme narazili na nějakou ochranu.“ Rozepnul si knoflíčky na manžetách a vyhrnul si rukávy jako dělník, který se chystá na těžkou práci. V Evě to vyvolalo úsměv. „A když máme obranný val, je za ním jistě co skrývat.“

Pokračoval v práci jednou rukou a druhou uchopil skleničku s vínem. Opakoval příkaz, ale na obrazovce se objevila zpráva.

„Data chráněna.“

„Tady to máme.“

„Jak se dá…“

„Pst,“ nařídil znovu a přiměl Evu, aby byla zticha. „Najít numerické a písmenné kombinace pro přístupové heslo.“

Potěšen, že o kus pokročil, se zaklonil a protáhl se. „Teď máme chvilku času. Pojďte ke mně.“

„Ukážete mi, jak…“ Zmlkla, když si ji posadil na klín. „Ale no tak, chci něco důležitého.“

„Já taky.“ Políbil ji a rukama jí přejížděl od boků až po oblinu ňader. „Může to trvat hodinu, možná i víc, než program najde heslo.“ Vsunul jí ruce pod svetr.

„Vy tedy neztrácíte čas.“

„To ne.“ Poprvé v životě seděla někomu na klíně a k jejímu úžasu to bylo příjemné. Poddávala se tomu pocitu, ale vyrušil ji nějaký zvuk. S údivem zpozorovala, jak se ze stěny odklopuje panel a zpod něho vyjíždí postel. „Muž, který má všechno,“ komentovala to ironicky.

„Teprve budu mít.“ Popadl ji pod rameny a pod koleny a zvedl ji. „Velmi brzy.“

„Roarkeu.“ Líbilo se jí, aspoň pro jednou, že ji někdo nese.

„Ano.“

„Vždycky se mi zdálo, že společnost, reklama i zábavní průmysl kladou nepřiměřený důraz na sex.“

„Vážně?“

„Vážně.“ Usmála se a rychle se mu zavrtěla v náručí, až ztratil rovnováhu. „Změnila jsem názor,“ zašeptala, když dopadli do postele.

Věděla už, že milování může být intenzivní, plně pohlcující a až nebezpečně vzrušující. Nevěděla, že to taky může být legrace. Bylo zábavné zjistit, že se s ním může v posteli smát a kočkovat jako dítě.

Chichotala se a pokrývala mu tvář rychlými polibky, škádlivými jako polechtání.

Nemohla si vybavit, že by se kdy předtím ve svém životě tak uvolnila, jako když přišpendlila Roarkea svým tělem k matraci.

„A mám tě.“

„To tedy ano.“ Potěšené jí dovolil, aby ho držela pod sebou a pokrývala mu tvář sprškou polibků. „A teď, když mě máš na lopatkách, copak se mnou asi uděláš?“

„Zneužiju tě, samozřejmě.“ Nepříliš ohleduplně ho kousla do spodního rtu. „Užiju si s tebou.“ Rozepnula mu knoflíky na košili a odhalila hrudník. „Máš perfektní tělo.“ Přejížděla mu rukama po vypracovaných prsních svalech. „Dřív jsem si myslela, že i tyhle věci se přeceňují. Koneckonců i tělo se dá koupit, když máš peníze.“

„Já jsem si tedy žádnou operaci nezaplatil,“ řekl Roarke, sám překvapen obranným tónem, který mu zazněl v hlase, když hájil svůj fyzický vzhled.

„Ne, ty tady máš určitě tělocvičnu, že?“ Sehnula se nad něj a rty mu objížděla ramena. „Někdy mi ji musíš ukázat. Myslím, že se mi bude líbit, když uvidím, jak se potíš.“

Překulil se na ni. Cítil, jak nejdřív ztuhla a pak se zase pod doteky jeho laskajících rukou uvolnila. To je pokrok, pomyslel si. Začíná mi věřit. „Rád si s vámi zacvičím, poručíku, kdykoliv budete mít chuť.“ Přetáhl jí svetr přes hlavu. „Kdykoliv.“

Uvolnil jí ruce, ale znovu si ho přivinula.

Je tak silná a zároveň tak citlivá a zranitelná, pomyslel si, když se milování měnilo z hravého v něžné. Pomalu si ji vzal a díval se, jak se k němu vzpíná, vnímal její steny, když se jejím tělem rozlévaly sametové vlny extáze.

Potřeboval ji. Pořád jej zneklidňovalo, když si uvědomil, jak moc ji potřebuje. Klekl si a nadzdvihl ji. Nohama jej obemkla do hedvábného sevření a tělo se jí prohnulo jako luk. Ústy chutnal její rozpálenou pleť a přitom do ní vnikal, pomalu, hluboko, nemilosrdně. Pokaždé, když jí projela křeč, jej zaplavila vlna rozkoše. Hrdlo měla jako bílé zlato, kterému nemohl odolat. Laskal ji zuby i jazykem a cítil, jak jí tep pod tou navýsost citlivou pokožkou buší jako divý.

Vydechla jeho jméno, uchopila jeho hlavu, přitiskla si ji blíž a kyčle jí začaly rytmicky pulsovat proti jeho tělu.

# # #

Zjistila, že ji milování uvolnilo a zvroucnělo. Postupný nástup vzrušení a dlouhé, pomalé vyvrcholení ji naplnily energií. Ani si už nepřipadala nesvá, když si oblékala šaty a cítila jeho vůni na pokožce.

„Je mi s tebou dobře.“ Překvapilo ji, že to vyslovila nahlas a že mu tím vlastně dala jistou mírnou výhodu.

Porozuměl, že její přiznání se rovná vyznání oddanosti z úst jiné ženy.

„To rád slyším.“ Přejel jí konečkem prstu po tváři a zajel do důlku na bradě. „Líbí se mi, když jsme spolu.“

Otočila se a přešla k obrazovce, přes kterou probíhaly řetězce číslic a písmen. „Proč jsi mi vyprávěl o svém dětství v Dublinu, o tatínkovi, o tom, co jsi dělal?“

„Abys nebyla s někým, koho neznáš.“ Pozoroval její záda, když si zastrkoval košili do kalhot. „Něco jsi mi o sobě řekla, tak jsem ti taky

něco vyprávěl. Doufám, že mi jednou řekneš, kdo ti ublížil, když jsi byla dítě.“

„Už jsem ti říkala, že se nepamatuju.“ Slyšela ve svém hlase záchvěv paniky a nenáviděla se pro to. „Nemám zapotřebí na to vzpomínat.“

„Neuzavírej se.“ Přešel k ní a masíroval jí zezadu ramena. „Nebudu na tebe naléhat. Vím přesně, co to znamená vybavovat si, jaké to bylo, Evo. A distancovat se od toho.“

K čemu by bylo dobré říkat jí, že ať utíká jak chce rychle a daleko, minulost je pořád dva kroky za ní?

Místo toho ji zezadu objal kolem pasu a potěšilo ho, když sevřela jeho ruce do svých. Studovala jeden z monitorů a plně se do toho ponořila.

„Podívej se na toho bastarda. Příjmy a výdaje má vyrovnané. Je to téměř úplně přesné.“

„Je to úplně přesné,“ opravil ji Roarke a pustil ji z objetí. Věděl, že jako policistka teď potřebuje prostor. „Do haléře.“

„Ale to je nemožné.“

Hlavou se jí rychle honila čísla. „Nikdo neutratí přesně tolik, kolik vydělá. Rozhodně ne v účtech. Každý má při sobě aspoň pár drobných – třeba do automatu na Pepsi, když jde po městě, na pizzu. Vím, že nejvíc se platí kartami nebo elektronickými transakcemi, ale nějaké drobné přece jen v oběhu jsou.“

Odmlčela se. „Vždyť to vidíš. Proč nic neříkáš?“

„Bude to zajímavější, až se dostaneme k jeho tajným fondům.“ Pozoroval kontrolku, která blikala žlutě. Pak se rozsvítila zelená. „A zdá se, že ho máme. Drží se tradic, náš milý pan Simpson. Jak jsem si myslel, spoléhá se na prověřené a diskrétní Švýcary. Máš to na pětce.“

„Prokristapána,“ vyjekla Eva při pohledu na bankovní údaje.

„To je ve švýcarských francích,“ vysvětloval Roarke. „Převést na americké dolary, monitor šest. To je tak trojnásobek jeho oficiálního zdaněného portfolia, co říkáš?“

Vařila se v ní krev. „Tušila jsem, že bere. Věděla jsem to. Ale podívej se na výběry, Roarkeu. Dvacet pět tisíc každé čtvrtletí. Dohromady sto tisíc.“ Otočila se na Roarkea a zašklebila se. „To odpovídá úda-

jům na Sharonině seznamu. Simpson – jedno sto. Tahala z něho těžké prachy.“

„To bys mohla dokázat.“

„To si piš.“ Začala rázovat po pracovně. „Něco na něho měla. Možná v tom byl sex, možná korupce. Nejspíš těch hříchů bylo víc. Tak jí platil, aby byla zticha.“ Eva si strčila ruce do kapes a zase je vytáhla. „Možná utahovala šroub. Třeba už toho měl dost a nebavilo ho dávat jí sto tisíc ročně jenom pro jistotu. Tak to s ní skoncoval. A dál. Někdo se snaží zamlžovat vyšetřování. Někdo, kdo má moc a informace. Ukazuje to rovnou na něho.“

„Ale co ty ostatní dvě oběti?“

Usilovně přemýšlela. „Stýkal se s jednou prostitutkou. Mohl se stýkat i s dalšími. Sharon a ta třetí oběť se znaly nebo o sobě alespoň věděly. Jedna z nich třeba znala Lolu, zmínily se o ní nebo mu ji třeba navrhly jako změnu. Taky si ji mohl vybrat úplně naslepo. Zalíbila se mu první vražda. Vyděsilo ho to, ale taky to pro něj bylo neodolatelné pokušení a vzrušení.“

Zastavila se a pohlédla na Roarkea. Zapaloval si cigaretu a pozoroval ji. „DeBlass je jedním z jeho zastánců,“ pokračovala. „A Simpson hodně podporuje ten DeBlassův návrh zákona o morálce. Jsou to jenom prostitutky, myslí si. Jenom děvky, a jedna z nich ho dokonce ohrožovala. Jaké nebezpečí by pro něj asi znamenala, kdyby se ucházel o místo guvernéra?“

Znovu se zastavila. „Ale to je nepodložená spekulace.“

„Řekl bych, že to zní celkem rozumně.“

„Ne, pokud si ho představíš.“ Pomalu si promnula čelo. „Nemá na to. Věřím, že by byl schopen zabít, ale naplánovat takovou sérii vražd? Je to úředník – kancelářská myš, ne polda. Nepamatuje si ani, kolik dělají pokuty, pokud mu to poradce nenapoví. Korupce je jednoduchá, to je jenom obchod. Zabít v panice nebo z vášně nebo ze vzteku, na to by ještě měl. Ale plánovat a postupovat krok za krokem? Vždyť nezvládá ani svoje veřejná vystoupení.“

„Tak měl pomocníka.“

„To by byla možnost. Třeba to zjistím, když na něj zatlačím.“

„V tom ti můžu pomoct.“ Roarke vtáhl kouř a pak uhasil cigaretu. „Co myslíš, že budou dělat média, když dostanou anonymní nahrávku Simpsonových tajných kont?“

Nechala klesnout ruku, kterou se právě chystala projet si vlasy. „Ukřižují ho. A jestli něco ví, tak to z něj vytřeseme, i kdyby měl za sebou hordu advokátů.“

„Přesně tak. Tak mi řekni, až to budete chtít spustit, poručíku.“

Pomyslela na pravidla, na procedury, kterými se řídila, na systém, jehož byla součástí. A pak si vzpomněla na tři mrtvé ženy a na tři další, které možná zachrání.

„Znám jednu reportérku. Nadine Furstovou. Pošli to jí.“

Nechtěla u něj zůstat. Věděla, že jí zavolají a že bude nejlepší, když ji najdou doma a samotnou. Myslela, že neusne, ale nakonec ji spánek přemohl. Začaly se jí zdát sny. Nejprve se jí vybavily vraždy. Sharon, Lola i Georgie, všechny se smály do kamery. A pak jim v očích probleskl strach, než se zhroutily zpátky do prostěradel, ještě teplých po nedávném objetí.

Tatínku. Lola mu říkala tatínku. A Eva se přenesla zpátky do staršího, mnohem hroznějšího snu. Byla hodná holčička. Byla hodná, tolik se snažila nezlobit. Kdyby zlobila, mohli by přijít policajti a zavřít ji do tmavé, hluboké díry, kde by po ní neslyšně lezli slizcí brouci a pavouci.

Neměla kamarádky. Kdyby měla kamarádky, musela by si vymýšlet, jak přišla ke všem těm modřinám. Že byla nešikovná, přestože nešikovná nebyla. Že upadla, i když neupadla. Mimochodem, nikdy nebydleli na jednom místě moc dlouho. To by mohly přijít ty všetečné sociální pracovnice, strkat do všeho nos a ptát se na spoustu věcí. Tyhle protivné sociální pracovnice by zavolaly policajty, a ti by ji strčili tmavé díry plné brouků.

Tatínek ji varoval.

A tak byla hodná holčička, bez kamarádů, která se pořád stěhovala z místa na místo.

Ale nijak jí to nepomohlo.

Slyšela, jak přichází. Vždycky ho slyšela. I když tvrdě spala, kradmé kroky jeho bosých chodidel ji vždycky probudily.

Prosím, prosím, prosím.

Modlila se, ale neplakala. Když plakala, byla bita, a stejně to dělal. Ty bolestivé a tajné věci, o nichž i v pěti letech věděla, že jsou špatné.

Říkal jí, že je hodná. Ale věděla, že dělá něco špatného a že bude potrestaná.

Někdy ji přivázal. Když slyšela, jak se otevírají dveře, tiše zakňourala a jen se modlila, aby ji tentokrát nepřivazoval. Nebude se s ním prát, nebude, jenom ať ji nepřivazuje. Nekřičela, ani když jí nedržel dlaň na puse.

„Kde je moje holčička? Kdepak je moje hodná holčička?“

Když jí zajel rukama pod přikrývku a štípal ji a pleskal, z očí jí vyhrkly slzy. Cítila na obličeji jeho dech, voněl sladce jako bonbony.

Prsty jí rejdil po těle a druhou rukou jí přikrýval ústa, když se nadechovala k výkřiku. Nemohla si pomoci.

„Buď zticha.“ Dýchal krátce a přerývaně, se vzrušením, které nemohla pochopit. Prsty jí zarýval do tváří. Věděla, že tam zítra bude mít modřiny. „Buď hodná holčička. Tak je to, hodná holčička.“

Neslyšela jeho chrčení přes vlastní úpěnlivé výkřiky.

Ne, tatínku. Ne, tatínku.

„Ne!“

Eva vykřikla, jak sebou házela v posteli. Naskočila jí husí kůže a nemohla se přestat třást, i když si omotala přikrývku co nejblíž k tělu.

Nepamatovala se. Nemohla se přece pamatovat, uklidňovala se a přitiskla si čelo ke kolenům. Byl to jen sen a už byl pryč. Odmávla ho pryč, jako to dělala už dřív, dokud po něm nezbyla jen prchavá pachuť nevolnosti.

Omámeně vstala a oblékla si župan, aby se do ní nedala zima. V koupelně si pouštěla vodu na obličej tak dlouho, dokud nezačala znovu pravidelně dýchat. Už klidnější si vzala plechovku Pepsi, zalezla zpátky do postele a zapnula si jeden z těch kanálů, které vysílaly zprávy dvacet čtyři hodiny denně.

Uvelebila se a čekala.

Byl to hlavní tahák zpráv v šest ráno a četla jej zelenooká Nadine. Eva už byla oblečená, když jí zavolali, aby dorazila na oddělení.

Kapitola sedmnáctá

Třebaže cítila satisfakci, že byla jmenována do týmu, který vyslýchal Simpsona, dobře to tajila. S respektem k jeho postavení seděli v kanceláři šéfa bezpečnosti a ne v místnosti určené pro výslechy.

Ani záclony na oknech a lesklý stůl nepřebily fakt, že Simpson má velké potíže. Perličky potu nad jeho horním rtem naznačovaly, že ví, jak velké. „Média se snaží poškodit policii," začal Simpson a citoval přitom z prohlášení, které mu připravil jeho tým poradců. „Vzhledem k nepochybnému selhání v případě vyšetřování smrti tří žen se tisk snaží zahájit hon na čarodějnice. Jako policejní šéf jsem jako terč takového honu nasnadě."

„Řediteli." Inspektor Whitney nedal ani mrknutím najevo, co opravdu cítí. Měl sytý hlas a jasné oči.

Ale v srdci měl vítězoslavné pocity. „Bez ohledu na motivy, které k tomu vedly, musíte vysvětlit nesrovnalosti, které se objevily ve vašich účtech."

Simpson seděl jako přimražený, dokud se k němu nenaklonil jeden z jeho obhájců a něco mu nepošeptal do ucha.

„Nepřipustil jsem, že by tady byly nějaké rozpory. Pokud ano, nejsem si jich vědom."

„Řediteli Simpsone, vy si nejste vědom dvou milionů dolarů?"

„Už jsem se spojil se svou účetnickou firmou. Pokud se nějaká nesrovnalost objevila, jsem si jist, že ji způsobili oni."

„Můžete potvrdit nebo popřít, že účet s číslem čtyři sedmdesát osm devět jedna jedna dva sedm – čtyři devadesát devět je váš?"

Po další krátké konzultaci Simpson přikývl. „To mohu potvrdit."

Whitney pohlédl na Evu. Dohodli se, že účet je v kompetenci finančního úřadu. Od Simpsona jenom chtěli, aby potvrdil, že je jeho.

„Řediteli Simpsone, můžete vysvětlit výběr jednoho sta tisíc dolarů ve čtyřech pětadvacetitisícových splátkách během minulého roku?"

Simpson si povolil uzel na kravatě. „Nevidím důvod, proč bych měl vysvětlovat, za co utrácím své peníze, poručíku Dallasová."

„Pak snad můžete vysvětlit, jak je možné, že stejné částky se objevily na účtu Sharon DeBlassové s označením, že přišly z vašeho účtu.

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Máme důkazy, že jste zaplatil Sharon DeBlassové jedno sto tisíc dolarů ve čtyřech splátkách během jediného roku.“ Eva se na chvilku odmlčela. „Na běžnou známost je to poměrně vysoká částka.“

„K tomu nemám co říci.“

„Vydírala vás?“

„Nemám, co bych řekl.“

„Důkazy o tom svědčí,“ uvedla Eva. „Vydírala vás; platil jste jí. Jsem si jista, že víte, že jsou jen dva způsoby, jak zastavit vydírání, řediteli Simpsone. Jeden, že odříznete zdroj, odkud plynou peníze. Druhý, že… zlikvidujete vyděrače.“

„To je absurdní. Nezabil jsem Sharon. Platil jsem jí jako hodinky. Já…“

„Řediteli Simpsone.“ Vedoucí týmu právníků mu položil ruku na rameno a stiskl. Obrátil se k Evě. „Můj klient nebude dělat žádné prohlášení týkající se Sharon DeBlassové. Přirozeně budeme plně spolupracovat s finančním úřadem na objasnění záležitostí ohledně účtů policejního ředitele. Ale v této chvíli proti němu nejsou vznesena žádná obvinění. Tím, že jsme tady, vám děláme laskavost a prokazujeme svou dobrou vůli.“

„Znal jste Lolu Starrovou?“

„Můj klient nebude odpovídat.“

„Znáte společnici s licencí Georgii Castleovou?“

„Stejná odpověď,“ řekl právník trpělivě.

„Od samého počátku jste stavěl vyšetřování do cesty překážky. Proč?“

„To je konstatování faktu, poručíku Dallasová,“ zeptal se právník, „nebo váš osobní názor?“

„To jsou fakta. Intimně jste znal Sharon DeBlassovou. Oblažovala vás za sto tisíc dolarů ročně. Nyní je mrtvá, a někdo má na svědomí únik důvěrných informací v tomto vyšetřování. Tři ženy zemřely. Všechny oběti se živily legální prostitucí, tedy něčím, proti čemu vystupujete.“

„Moje kritika prostituce je mým politickým, morálním a osobním postojem,“ řekl Simpson upjatě. „Upřímně podpořím každou legisla-

tivní úpravu, která ji postaví mimo zákon. Ale stěží odstraním problém tím, že čas od času zabiji jednu prostitutku.“

„Vlastníte sbírku starožitných zbraní,“ pokračovala Eva.

„Vlastním,“ souhlasil Simpson a ignoroval svého advokáta. „Malou, omezenou sbírku. Všechny její položky jsou registrovány, zajištěny proti odcizení a zaneseny do soupisu. Rád je dám inspektorovi Whitneymu k dispozici pro účely otestování.“

„To oceňuji,“ řekl Whitney a vyrazil Simpsonovi dech tím, že jeho nabídku přijal. „Děkuji vám za spolupráci.“

Simpson vstal, tvář zrůzněnou emocemi. „Až tato záležitost skončí, budu si toto setkání pamatovat.“ Očima krátce spočinul na Evě. „Nezapomenu, kdo napadal úřad policejního ředitele.“

Inspektor Whitney počkal, až Simpson se svou suitou právníků vypluje z kanceláře. „Až tohle vyšetřování skončí, nebude se moci k úřadu policejního ředitele přiblížit blíž než na sto yardů.“

„Potřebovala jsem víc času, abych ho mohla zpracovat. Proč jste ho nechal jít?“

„Není jediný, kdo je na seznamu Sharon DeBlassové,“ připomněl jí Whitney. „A zatím nemáme spojení mezi ním a dalšími dvěma oběťmi. Projeďte ten seznam odshora dolů, najděte mi spojení, a pak vám dám tolik času, kolik budete potřebovat.“ Odmlčel se a probíral se vytištěnými dokumenty, které mu přišly na počítač.

„Dallasová, zdá se, že jste na ten výslech přišla velmi dobře připravená. Skoro jako byste čekala, že k němu dojde. Předpokládám, že vám nemusím připomínat, že nahlížení do soukromých dokumentů je protizákonné.“

„Ne, pane.“

„To jsem rád. Odchod.“

Když mířila ke dveřím, zdálo se jí, že ho zaslechla zamumlat „dobrá práce“, ale možná, že se mýlila.

Jela výtahem do své kanceláře, když zapípala vysílačka. „Dallasová.“

„Mám pro vás hovor. Charles Monroe.“

„Zavolám mu.“

Popadla šálek s něčím, co se tvářilo jako káva, a zamířila do archivu. Trvalo jí skoro dvacet minut, než jí vydali kopie disků všech tří vražd.

Zavřela se v kanceláři a znovu si je přehrávala. Pročítala si své poznámky a přidávala k nim čerstvé postřehy.

Oběť byla pokaždé v posteli. Postel byla rozházená. Všechny tři byly nahé. Vlasy měly rozcuchané.

Zúžila oči a zastavila přehrávání jednoho záběru z disku Loly Starrové. Pak zvětšila jeden výsek. „Levá půlka zadku je červená," mumlala si. „Toho jsem si předtím nevšimla. Poplácal ji? Dokazoval, kdo je pán? Nevypadá to jako zhmožděnina. Feeney to musí zvětšit a podívat se na to. Přepnout na disk DeBlassové."

Eva si znovu projížděla známé záběry. Sharon se smála do kamery, dotýkala se svého těla, protahovala se. „Zastavit přehrávání. Kvadrant – kruci – to bude šestnáctka. Zvětšit. Tady není nic. Třeba jsi ho bila ty, co? Přehrát disk Castleové. Tak dělej, Georgie, podíváme se na to."

Dívala se, jak se žena směje, flirtuje a uhlazuje si vzpurnou kadeř. Eva už znala dialog nazpaměť. *„To bylo nádherné. Byl jsi skvělý."*

Klečela na patách, oči potěšené a přátelské. Eva ji začala pobízet, aby se otočila, aspoň trošku, trošku na stranu. Pak Georgia delikátně zívla a pootočila se, aby natřásla polštáře.

„Stop. Taky ti naplácal, je to tak? Někteří chlápci si chtějí hrát na zlobivou holčičku a na tatínka."

Najednou ji osvítil záblesk poznání, jako kdyby jí mozkem projel nůž.

Rozpoltily ji vzpomínky, těžká ruka na jejím zadečku a přerývané oddechování. *„Musím tě potrestat, děvenko. Pak ti to tatínek pofouká a dá tam pusinku, aby to nebolelo. Aby to vůbec nebolelo."*

„Prokrista." Masírovala si třesoucíma se rukama obličej. „Dost. Nech toho. Pryč s tím."

Natáhla se pro studenou kávu a našla tam jenom sedlinu. Minulost je minulost, napomenula se, a nemá s ní nic společného. Nebo alespoň s tou prací, co teď dělá.

„Oběti dvě a tři vykazují známky násilí na hýždích. Oběť číslo jedna nikoli." Dlouze vydechla a znovu se nadechla. Pevněji. „Narušení

vzorce. Během první vraždy zjevné známky citové reakce vraha, v dalších dvou případech tato reakce chybí.“

Zazvonil videofon, ignorovala ho.

„Možná teorie: Násilník si získá sebedůvěru, při dalších vraždách už z nich má potěšení. Poznámka: Žádná bezpečnostní opatření v domě druhé oběti. Časová mezera v případě třetí oběti. O třicet tři minuty méně ve srovnání s první obětí. Možné vysvětlení: Připravenější, sebevědomější, méně ochoten si s obětí hrát. Chce udeřit rychleji.“

Je to možné, pořád je možné, že je to série, myslela si, a počítač s ní souhlasil, když udal pravděpodobnost devadesát šest celých tři. Ale napadlo ji ještě něco jiného, když si přehrávala jednotlivé výseky všech tří záznamů a přeskakovala z jednoho do druhého. „Rozdělit obrazovku,“ nařídila. „Oběti jedna a dvě. Přehrát od začátku.“

Sharonin kočičí úsměv, Lolin upejpavý. Obě ženy se dívaly do kamery, na muže, který je filmoval. Mluvily na něj.

„Stop,“ řekla Eva tak tiše, že to zachytil jenom senzor počítače. „Tak copak to tu máme?“

Byla to jen drobnost, jemná nuance, kterou snadno přehlédla, když ji ohromila brutalita vražd. Ale teď si jí všimla. Prostřednictvím Sharon a Loly.

Lola se dívala výš.

Mohlo to být rozdílnou výškou postele, říkala si Eva a přidala na obrazovku ještě Georgii. Všechny ženy měly zakloněné hlavy. Seděly a jejich vrah nejspíš stál.

Úhel jejich záklonu, bod, na který mířily očima… Sharon se lišila.

S pohledem upřeným na obrazovku vytočila číslo doktorky Mirové.

„Nezajímá mě, co právě dělá,“ hartusila na sekretářku, která zvedla telefon. „Je to naléhavé.“

Nervózně poklepávala nohou, když čekala, až ji přepojí. Do uší se jí linula vtíravě sladká hudba.

„Mám otázku,“ spustila, když se na druhém konci ozvala Mírová.

„Prosím, poručíku.“

„Je možné, že tu máme dva vrahy?“

„Dva vrahy? To je nepravděpodobné, poručíku, když uvážíte, nakolik jsme drželi vražednou metodu pod pokličkou.“

„Ale určitě došlo k úniku informací. A kromě toho mám rozpory v mechanismu vraždy. Malé, ale jednoznačné.“ Netrpělivě je načrtla. „Zatím je to jen teorie, paní doktorko. První vraždu spáchal někdo, kdo znal Sharon dobře, kdo zabil impulsivně a pak se vzpamatoval a uklidil po sobě stopy. Druhé dvě jsou odrazem první vraždy, rafinované, důkladně promyšlené a spáchané někým chladnokrevným, kalkulujícím, někým, kdo nemá osobní vztah k obětem. A určitě vyšším.“

„To je teorie, poručíku. Lituji, ale je právě tak pravděpodobné, nebo možná ještě pravděpodobnější, že všechny tři vraždy spáchal jeden člověk, který s každým úspěchem tu metodu ještě zdokonaluje. Podle mého odborného názoru by nikdo, kdo nebyl osobně přítomen první vraždě, nedokázal tak perfektně napodobit vražednou metodu u dalších dvou obětí.“ Počítač hodnotil Evinu teorii taky nízko, pouhých čtyřicet osm celých pět. „No dobrá, tak vám děkuji.“ Eva zklamaně ukončila hovor. Pociťovat zklamání je dětinské, říkala si. Oč by to bylo vlastně horší, kdyby existovali dva vrazi místo jednoho?

Znovu zabzučel videofon. Rozmrzele se zašklebila a pak se připojila. „Dallasová, co je?“

„Drahý poručíku, člověk by si pomyslel, že o něj nestojíte.“

„Nemám čas si hrát, Charlesi.“

„Haló, nezavěšujte. Něco pro vás mám.“

„Jestli je to nějaká legrácka…“

„Ne, opravdu ne. Panebože, jednou nebo dvakrát jsem si zaflirtoval a nikdo mě nechce brát vážně.“ Na obličeji bylo vidět, že ho to ranilo. „Chtěla jste, abych vám zavolal, pokud si na něco vzpomenu, ne?“

„Správně.“ Trpělivost, nakazovala si. „Takže jste na něco přišel?“

„Začal jsem přemýšlet o těch denících. Vzhledem k tomu, že je hledáte, nejspíš nebyly u ní doma.“

„Vy byste mohl být detektiv.“

„Líbí se mi to, co dělám. Ať tak či onak, začal jsem být zvědavý, na jaké bezpečné místo by je mohla dát. A vzpomněl jsem si na bezpečnostní schránku.“

„Tu už jsme zkontrolovali. Ale stejně vám děkuju.“

„Aha. Ale stejně, jak jste na ni beze mě přišli? Vždyť je mrtvá.“

„A proč bychom k tomu měli potřebovat vás?“

„Přece proto, že tak před dvěma třemi lety mě poprosila, jestli bych jí mohl jednu najmout. Říkala, že ji nechce na své jméno.“

Evě se rozbušilo srdce. „A udělal jste to pro ni?“

Charles se oddaně a kouzelně usmál. „No, napsal jsem to na svoji sestru. Žije v Kansas City, takže jsme to pronajali na jméno Annie Monroeová. Platila nájem a já jsem na to zapomněl. Nevím jistě, jestli si ji ještě drží, ale myslel jsem si, že bych vám o tom měl povědět.“

„Která banka to je?“

„První manhattanská, na Madison avenue.“

„Poslouchejte, Charlesi. Jste doma, ano?“

„Ano.“

„Tak tam zůstaňte. Budu tam za patnáct minut. Půjdeme spolu vybírat, jen vy a já.“

„Pokud je to to nejlepší, co pro vás můžu udělat. Našel jsem vám horkou stopu, drahý poručíku?“

„Zůstaňte, kde jste.“

Už si brala sako, když její videofon znovu zazvonil. „Dallasová.“

„Tady je dispečink. Máme pro vás hovor, ale video je odpojené. Volající se odmítá představit.“

„Lokalizujete to?“

„Ano.“

„Tak mě spojte.“

Položila tašku, když se zapojil zvuk. „Dallasová.“

„Jste sama?“ Byl to ženský hlas a chvěl se.

„Ano. Chcete, abych vám pomohla?“

„Nebyla to moje chyba. Musíte vědět, že to nebyla moje chyba.“

„Nikdo vás neobviňuje.“ Eva absolvovala příslušné školení, a tak rozpoznala v ženině hlase strach i smutek. „Jenom mi povězte, co se vám stalo.“

„Znásilnil mě. Nemohla jsem se mu ubránit. Znásilnil mě. Ji taky znásilnil. Pak ji zabil. Mohl zabít i mě.“

„Povězte mi, kde jste.“ Dívala se na obrazovku a doufala, že se tam konečně objeví lokalizace hovoru. „Chci vám pomoci, ale potřebuji vědět, kde jste.“

Dech jí stoupal a klesal, vzlykla. „Říkal, že to musí být tajemství. Že to nesmím nikomu říct. Ji taky zabil, aby to nemohla nikomu říct. Teď jsem na řadě já. Nikdo mi neuvěří."

„Já vám věřím. Pomůžu vám. Povězte mi…" zaklela, když se spojení přerušilo. „Tak kde to je?" naléhala, když přepnula na dispečink.

„Front Royal, Virginie. Číslo sedm nula tři, pět pět pět, třicet devět nula osm. Adresa…"

„Nepotřebuji ji. Spojte mě s kapitánem Feeneym z elektronického. Rychle."

Trvalo to dvě minuty. Eva si málem vyvrtala díru do hlavy, jak usilovně přemýšlela a mnula si spánky. „Feeney, něco mám a stojí to za to."

„Co?"

„To ti teď ještě nemůžu říct, ale potřebuju, abys vyzvedl Charlese Monroea."

„Propána, Evo, to je on?"

„Ale ne. Monroe tě vezme do další Sharoniny bezpečnostní schránky. Dej na něj dobrý pozor, Feeney. Budeme ho potřebovat. A hlavně dej dobrý pozor na to, co tam najdete."

„A co budeš dělat ty?"

„Chystám se chytit letadlo." Ukončila hovor a hned zavolala Roarkeovi. Trvalo další tři drahocenné minuty, než ho dostala k telefonu.

„Zrovna jsem ti chtěl volat, Evo. Vypadá to, že budu muset letět do Dublinu. Chceš letět se mnou?"

„Roarkeu, potřebuju tvoje letadlo. Teď. Musím se rychle dostat do Virginie. Pokud to vezmu služebním postupem, nebo když použiju veřejnou dopravu…"

„Budeš ho mít připravené. Terminál C, brána 22."

Zavřela oči. „Díky. Máš to u mě."

Myslela na něj s vděčností celou cestu na letiště. Když dorazila k bráně, našla ho, jak tam čeká. „Nemám čas si povídat." Mluvila za pochodu, její dlouhé nohy rychle ukrajovaly vzdálenost od východu ke schůdkům.

„Promluvíme si v letadle."

„Nemůžeš letět se mnou. Tohle je služební…"

„To je moje letadlo, poručíku," bryskně ji přerušil. Mlčky stáli na jezdících schodech vedle sebe.

„Copak nemůžeš udělat něco bez toho, abys mě napínal?"

„Jistě, můžu. Ale teď právě to nedělám." Poklop letadla se odsunul. Letuška už čekala.

„Vítejte na palubě, pane. Vítejte, poručíku. Mohu vám nabídnout občerstvení?"

„Ne, díky. Ať se pilot odlepí hned, jak mu to povolí kontrolní věž. Roarke se posadil, zatímco Eva zůstala stát a zuřivě oddechovala. „Nemůžeme vzlétnout, dokud nebudeš připoutaná."

„Myslela jsem, že letíš do Irska." Stejně snadno se s ním mohla hádat vsedě.

„To není urgentní. Tohle ano, Evo. A než mi zhruba vysvětlíš, oč jde, řeknu ti něco já. Spěcháš do Virginie. To ukazuje na spojitost s případem DeBlass a na nějakou novou informaci. Beth a Richard jsou moji přátelé, blízcí přátelé. Nemám moc blízkých přátel. Ty taky ne. Takže co uděláš?"

Bubnovala prsty do opěradla svého křesla, když letadlo začalo rolovat. „Tohle nemůže být osobní."

„Pro tebe ne. Ale pro mě je to velmi osobní. Beth mi volala, když jsem zařizoval letadlo. Prosila mě, abych přijel."

„Proč?"

„To mi neřekla. Ani nemusela – stačilo, že mě požádala."

Proti loajalitě mohla Eva těžko něco namítat. „Nemůžu ti zabránit v tom, abys letěl, ale varuju tě, tohle je policejní záležitost."

„Celá policie je dneska na nohou," řekl, „protože do tisku unikla jistá informace od nejmenovaného zdroje."

Vydechla. Zatlačil ji do kouta. „Jsem ti vděčná za pomoc."

„Jsem dost důvěryhodný, abys mi řekla, jak to dopadlo?"

„Řekla bych, že ho do večera odvolají." Neklidně pohnula rameny, zírala z okénka a přála si, aby míle ubíhaly ještě rychleji. „Simpson chce všechno svalit na svoji účetnickou firmu. Ale to se mu nepodaří. Financové ho dostanou za daňový únik. A myslím, že odbor vnitřních věcí zjistí, odkud pocházely ty peníze. Vzhledem k Simpsonově představivosti to odhaduju na různé podrazy, úplatky a podobné lumpárny."

„A co vydírání?“

„Samozřejmě jí platil. To ještě přiznal, ale pak se do toho vložil právník a zakázal mu cokoliv říct. Ale on to vybalí, hned jak zjistí, že platit vyděračce je mnohem míň riskantní, než čelit obvinění z vraždy.“

Vzala si vysílačku a zavolala Feeneyho.

„Ahoj, Dallasová.“

„Máš je?“

Feeney držel malou krabičku tak, aby ji mohla vidět na mrňavé obrazovce. „Všechno opsané a datované. Je to zhruba za posledních dvacet let.“

„Začni od konce. Budu u cíle tak za dvacet minut. Zavolám ti hned, jak budu moct.“

„Haló, drahý poručíku,“ mával na ni z okraje monitoru Charles Monroe. „Tak jaký jsem?“

„Skvělý. Děkuju. A teď, dokud nezměním názor, zapomeňte na schránku, deníky, na všechno.“

„Jaké deníky?“ řekl a zašklebil se. Naznačil polibek, než ho Feeney odstrčil.

„Jedu teď zpátky na oddělení. Zavolej mi zase.“

„Konec.“ Eva vypnula vysílačku a zastrčila ji zpátky do kapsy.

Roarke chvilku čekal. „Drahý poručíku?“

„Nech toho, Roarkeu.“ Zavřela oči, aby mu dala najevo, že ho bude ignorovat, ale nezabránila letmému úsměvu, který jí přelétl přes tvář.

Když přistáli, musela uznat, že Roarkeovo jméno zabírá rychleji než její odznak. Za chvilku seděli v silném vznášedel z letištní půjčovny a odkrajovali míle do Front Royalu. Chtěla protestovat, že ji odsoudil k roli spolujezdce, ale nemohla jeho řízení nic vytknout.

„Tys někdy jezdil soutěž v Indianapolisu?“

„Ne.“ Rychle po ní hodil pohledem, když ujížděli skoro stopadesátkou po silnici č. 95. „Ale odjezdil jsem pár Grand Prix.“

„Aha.“

Zaťala prsty do čalounění, když zvedl vznášedlo do vzduchu a proti pravidlům přeplachtil malou dopravní zácpu. „Říkal jsi, že Richard je dobrý přítel. Jak bys ho popsal?“

„Inteligentní, zaujatý pro věc, tichý. Málokdy mluví, pokud zrovna nemá co říct. Je ve stínu svého otce a často jsou spolu ve sporu."

„Jak bys popsal jejich vzájemný vztah?"

Přistál na zemi a kola se znovu rozběhla po hladké cestě. „Podle toho mála, co řekl, a co příležitostně utrousila Beth, bych řekl, že válečný a plný frustrace."

„A co jeho vztah k dceři?"

„Zvolila si životní styl, který byl úplně v rozporu s jeho způsoby, nebo třeba morálkou, chceš-li. Jenže zásadně věří ve svobodu projevu a volby. Ani tak si ale nedovedu představit žádného otce, který by chtěl, aby se jeho dcera živila prodejem vlastního těla."

„Nepřipravoval bezpečnostní aspekty poslední senátorské kampaně svého otce?"

Znovu zvedl vozidlo do vzduchu, tentokrát se ale vychýlil z cesty a vzal to jakousi zkratkou. Dokud neproletěli mezi stromy a nad několika domy a pak neskončili na předměstské cestě, už nepromluvil.

Přestala počítat dopravní přestupky.

„Rodinná loajalita je víc než politika. Člověk s DeBlassovými názory je buď milován, nebo nenáviděn. Richard se svým otcem sice nesouhlasí, ale těžko by ho chtěl odrovnat. A protože se specializuje na bezpečnostní oblast práva, je nasnadě, že se na zajištění té kampaně podílel."

Syn chrání otce, pomyslela si. „A kam až by DeBlass zašel, kdyby chtěl bránit syna?" „Před čím? Richard je vzor umírněnosti. Neprojevuje se moc hlasitě." Domyslel Evinu otázku. „Jsi vedle," řekl mezi zuby. „Na hony vedle."

„To se uvidí."

Dům na kopci vyhlížel mírumilovně. Byl půvabně zasazený do krajiny pod chladnou modrou oblohou a první otužilé krokusy začaly mezi zimní trávou nebojácně vykukovat ze země.

Vzhled je často zrádný, to Eva věděla.

Věděla, že to není domov snadno získaných peněz, tichého štěstí a spořádaných životů. Byla si skoro jistá, že ví, co se za těmi růžovými zdmi a křišťálovými skly odehrávalo.

Elizabeth jim otevřela sama. Pokud to vůbec bylo možné, byla ještě bledší a napjatější, než když ji Eva viděla naposled. Oči měla opuchlé od pláče a šaty ušité na zakázku jí visely na bocích, jak zhubla.

„Ach, Roarkeu.“ Elizabeth se k němu přivinula a Eva mohla skoro slyšet, jak v ní chřestí křehké kosti. „Promiň, že jsem tě sem dotáhla. Neměla jsem tě otravovat.“

„Nebuď hloupá.“ Naklonil se k ní s něhou, která brala za srdce. Eva se musela držet, aby si zachovala odstup. „Beth, ty o sebe nedbáš.“

„Nemůžu existovat, myslet, něco dělat. Všechno na mě padá…“ Zarazila se, jako by si náhle uvědomila, že nejsou sami. „Poručíku Dallasová.“

Eva si všimla lehkého obviňujícího pohledu, který Elizabeth adresovala Roarkeovi. „Nepřivezl mě, paní Barristerová, to já jsem přivezla jeho. Někdo mi odsud dnes ráno volal. To jste byla vy?“

„Ne.“ Elizabeth ustoupila o krok. Sepjala ruce a začala si je mnout. „To musela být Catherine. Přijela sem včera večer, hysterická, zhroucená. Její matka je hospitalizovaná a prognóza je špatná. Mohu se jen domýšlet, že stres posledních několika týdnů byl na ni moc. Proto jsem ti volala, Roarkeu. Richard je s rozumem v koncích a já si taky nevím rady. Někoho potřebujeme.

„Pojďme dovnitř a posadíme se na to.“

„Jsou v salonu.“

Elizabeth se nervózně ohlédla za sebe do haly. „Nechce si vzít sedativa a nechce nám nic říct. Nedovolila nám nic udělat, jen jsme směli zavolat jejímu muži a synovi, že je tady a že sem nemají jezdit. Je šílená představou, že jim hrozí nějaké nebezpečí. Asi to, co se stalo Sharon, v ní vyvolalo obavu o vlastní dítě. Je posedlá představou, že ho musí chránit před bůhví čím.“

„Pokud mi volala,“ vložila se do toho Eva, „pak se mnou možná bude chtít mluvit.“

„Ano. Ano, dobře.“

Vedla je do haly a pak do úhledného, prosluněného salonu. Catherine DeBlassová seděla na pohovce a opírala se o bratra. Eva si nebyla jistá, zda ji utěšoval, nebo se jí bránil.

Richard překvapeně zvedl zrak k Roarkeovi. „To je dobře, že jsi tady. My se asi zblázníme.“ Hlas se mu třásl. Neměl daleko k nervovému zhroucení.

„Elizabeth.“ Roarke se posadil vedle Catherine. „Zazvoň, ať nám přinesou kávu.“

„Ano, jistě. Promiň.“

„Catherine.“ Měl tichý hlas a jemně jí položil ruku na rameno. Ale Catherine sebou trhla a oči se jí rozšířily.

„Nesahej na mě. Co – co tu děláš?“

„Přijel jsem za Beth a Richardem. Mrzí mě, že ti není dobře.“

„Dobře?“ Vydala ze sebe zvuk, který měl být smíchem, a hned se zase stáhla do sebe. „Nikdy už nebudeme v pořádku. Jak bychom mohli. Všichni jsme poskvrnění. Všichni máme vinu.“

„Ale proč?“

Zavrtěla hlavou a posunula se do kouta. „To vám nemůžu říct.“

„Kongresmanko DeBlassová, jsem poručík Dallasová. Před chvílí jste mi volala.“

„Ne, nevolala.“ Catherine zpanikařila a pevně si objala oběma rukama hrudník. „Nevolala jsem. Nic jsem vám neřekla.“

Richard se naklonil, aby ji pohladil, ale Eva se na něj varovně podívala. Schválně se posadila mezi ně a vzala Catherine za studenou, bezvládnou ruku. „Chtěla jste, abych vám pomohla. Pomůžu vám.“

„To nemůžete. Nikdo nemůže. Neměla jsem vám volat. Musíme to udržet v rodině. Mám muže a syna.“ Očí jí začaly plavat v slzách. „Musím je chránit. Musím jít pryč, daleko, abych je mohla chránit.“

„Ochráníme je,“ řekla Eva tiše. „Ochráníme i vás. Už nemůžeme ochránit Sharon. Na to je moc pozdě. Nemůžete se obviňovat.“

„Nepokusila jsem se zastavit to,“ šeptala Catherine. „Možná jsem byla dokonce ráda, že už to nejsem já. Že už to nejsem já.“

„Paní DeBlassová, můžu vám pomoci. Můžu ochránit vás a vaši rodinu. Povězte mi, kdo vás znásilnil.“

Richard šokované vydechl. „Panebože, co to říkáte? Co to…“

Eva se k němu zuřivě otočila. „Buďte zticha. Už tu nechci žádné tajnosti.“

„Tajnosti,“ řekla Catherine chvějícími se rty. „To musí zůstat tajemstvím.“

„Ne, nemusí. Takové tajemství zraňuje. Hlodá to ve vás. Způsobuje, že jste vystrašená a cítíte se provinile. To ti, co potřebují, aby to zůstalo tajemstvím, ve vás vzbuzují pocit viny, strachu, hanby. Jediný způsob, jak s tím bojovat, je někomu to říct. Povězte mi, kdo vás znásilnil.“ Catherine skoro nedýchala. Podívala se na bratra a v očích měla děs. Eva jí otočila obličej zpět a přiměla ji, aby se na ni podívala.

„Podívejte se na mě. Jenom na mě. A řekněte mi, kdo vás znásilnil. Kdo znásilnil Sharon?“

„Můj otec.“ Slova z ní bolestně tryskala. „Můj otec. Můj otec. Můj otec.“ Schovala si obličej do dlaní a dala se do pláče.

„Panebože.“ Na druhém konci místnosti Elizabeth zavrávorala a upadla na servírovací stolek. Porcelán se rozbil. Káva se vylila na koberec a nechala za sebou tmavé skvrny. „Panebože. Moje dítě.“

Richard vyskočil z pohovky a stačil ji zachytit, než se docela zhroutila. Pevně ji přitiskl k sobě. „Za to ho zabiju. Zabiju ho.“ Přitiskl jí tvář do vlasů. „Beth. Panebože, Beth.“

„Udělej pro ně, co se dá,“ zamumlala Eva Roarkeovi a objala Catherine.

„Myslela jste, že to byl Richard,“ řekl Roarke.

„Ano.“

Oči měla prázdné a bez výrazu, když se na něj podívala. „Myslela jsem si, že to byl Sharonin otec. Asi jsem se domnívala, že něco tak zvrhlého nemůže dělat ve dvou generacích.“

Roarke se naklonil dopředu. Obličej měl jako kámen. „Ať tak či onak, DeBlass je mrtvý muž.“

„Věnuj se svým přátelům,“ řekla Eva dutě. „Já tu mám ještě práci.“

Kapitola osmnáctá

Nechala Catherine, aby se vyplakala, třebaže velmi dobře věděla, že slzy její rány neodplaví. Taky jí bylo jasné, že situaci sama nezvládne. Roarke tišil Elizabeth a Richarda, zavolal robota-androida, aby uklidil rozbité nádobí, držel je za ruce, a když usoudil, že už nastala ta správná chvíle, postaral se, aby dostali do Catherine trochu čaje.

Elizabeth jí ho sama přinesla a tiše za sebou zavřela dveře, než podala své švagrové šálek. „Tady máš, zlato, napij se trochu."

„Je mi to tak líto." Catherine uchopila šálek oběma rukama, aby se zahřála. „Je mi to tak líto. Myslela jsem, že už to přestalo. Přesvědčila jsem sama sebe, že už je to pryč. Jinak bych nemohla žít."

„Netrap se." Elizabeth se s prázdným výrazem v obličeji vrátila k manželovi.

„Paní DeBlassová, potřebuji, abyste mi všechno řekla. Kongresmanko DeBlassová?" Eva počkala, dokud se na ni Catherine nesoustředila. „Rozumíte, že si to nahrávám?"

„On vás zastaví."

„Ne, nezastaví. Proto jste mi zavolala, protože víte, že já mu nedovolím v tom pokračovat."

„Bojí se vás," zašeptala Catherine. „Tím jsem si jistá. Vůbec se bojí žen. Proto jim ubližuje. Myslím si, že něco dával mé matce. Nějaké prášky na nervy. Zlomil ji. Protože to věděla."

„Vaše matka věděla, že vás váš otec zneužívá?"

„Věděla. Předstírala, že to neví, ale viděla jsem jí to na očích. Nechtěla o tom vědět – chtěla, aby všechno bylo dokonalé, žádný skandál, aby mohla pořádat večírky a hrát si na senátorovu manželku." Zvedla ruku a zakryla si oči. „Když přišel večer do mého pokoje, druhý den ráno jsem na ní poznala, že o tom ví. Ale když jsem se snažila s ní o tom mluvit, říct jí, aby něco udělala, předstírala, že neví, o čem mluvím. Řekla mi, abych si přestala vymýšlet. Abych byla hodná a abych si vážila rodiny."

Znovu uchopila šálek oběma rukama, ale nenapila se. „Když jsem byla malá, mohlo mi být tak sedm nebo osm, chodil za mnou do pokoje a sahal na mě. Říkal, že tak je to dobře, protože on je tatínek a já

mám dělat, jako že jsem maminka. Byla to hra, říkal, tajná hra. Řekl mi, že se ho mám taky dotýkat. Abych mu…“

„To je v pořádku,“ tišila Eva Catherine, která se začala třást. „Nemusíte mi to všechno popisovat. Povězte mi jen to, co můžete.“

„Musela jsem ho poslechnout. Prostě jsem musela. U nás doma se mu nedalo odporovat. Viď, Richarde?“

„Ano.“ Richard stiskl své ženě ruku. „Já vím.“

„Nemohla jsem ti to říct, protože jsem se styděla, a taky jsem se bála, a maminka dávala pozor, abych někomu něco neřekla, a tak jsem myslela, že to musím dělat.“ Těžce polkla.

„Na mé dvanácté narozeniny jsme měli večírek. Spousta přátel, velký dort a poníci. Vzpomínáš si na ty poníky, Richarde?“

„Vzpomínám.“ Po tvářích mu tiše tekly slzy. „Vzpomínám si.“

„Tu noc, noc po mých narozeninách, zase přišel. Řekl, že teď už jsem dost velká. Řekl, že má pro mě dárek, zvláštní dárek, protože jsem vyrostla. A znásilnil mě.“ Skryla si obličej do dlaní a začala se kolébat. „Řekl, že má dárek. Panebože. Prosila jsem ho, aby přestal, protože to bolelo. A už jsem byla dost stará na to, abych věděla, že je to něco špatného. Myslela jsem si, že to špatné je ve mně. Ze já jsem zlo. A on za mnou pořád chodil. Celé ty roky, dokud jsem se nedostala z domu. Šla jsem na univerzitu a vybrala jsem si takovou, která byla hodně daleko, kam za mnou nemohl. A namluvila jsem si, že se mi to nikdy nepřihodilo. Nikdy, nikdy se mi to nestalo.

Snažila jsem se být silná a vést normální život. Vdala jsem se, protože jsem si myslela, že mě to uchrání. Justin byl tak hodný, tak něžný. Nikdy mi neublížil. A já jsem mu to nikdy neřekla. Myslela jsem, že kdyby to věděl, opovrhoval by mnou. Tak jsem si pořád namlouvala, že se mi to nikdy nestalo.“

Položila ruce na pohovku a podívala se na Evu. „Někdy jsem tomu sama věřila. Většinou. Zapomínala jsem na to při práci, a když jsem byla s rodinou. Ale pak jsem viděla, že dělá totéž se Sharon. Prostě jsem to věděla. Chtěla jsem pomoct, ale nevěděla jsem jak. Tak jsem se tvářila, že o tom nevím, zrovna jako moje matka. Zabil ji. A teď zabije mě.“

„Proč myslíte, že zabil Sharon?“

„Sharon nebyla tak slabá jako já. Použila to proti němu. Slyšela jsem, jak se hádají. O Vánocích. Když jsme se všichni sjeli k němu domů a předstírali Jsme, že jsme rodina. Viděla jsem, jak jdou k němu do pracovny. Šla jsem za nimi. Pootevřela jsem dveře a skrze skulinu jsem je viděla. Slyšela jsem, co říkají. Byl vzteklý, protože Sharon mohla veřejně vyvrátit všechno, co prosazoval. A řekla mu: ‚Udělal jsi ze mě to, co jsem, ty bastarde.' Udělala mi tím takovou radost. Chtělo se mi jásat.

Postavila se mu. Vyhrožovala mu, že to zveřejní, když jí nezaplatí. Řekla, že to má všechno zapsané, každý špinavý detail, takže se musel zařídit, jak chtěla. Hádali se, nadávali si. A pak…"

Catherine se podívala na Elizabeth, na svého bratra a pak pohlédla stranou. „Sundala si blůzu." Elizabeth zasténala. „Řekla mu, že ji může mít jako předtím, jako kterýkoliv jiný zákazník. Ale bude muset platit víc. O hodně víc. Díval se na ni. Věděla jsem, jak se na ni dívá, oči zastřené, ústa otevřená. Sahal jí na prsa. Viděla mě. Dívala se rovnou na mě. Věděla, že tam jsem a dívala se na mě s takovým znechucením, možná dokonce s nenávistí, protože věděla, že jsem s tím nic nedělala. Tak jsem zavřela dveře a utekla. Udělalo se mi špatně. Ach bože, Elizabeth."

„To nebyla tvoje chyba. Měla mi to říct. Měla to aspoň zkusit. Nikdy jsem si ničeho nevšimla. Nic jsem neviděla, nic jsem neslyšela. Ani mě to nenapadlo. Byla jsem její matka a neochránila jsem ji."

„Snažila jsem se s ní promluvit." Catherine sepjala ruce. „Když jsem jela do New Yorku organizovat příspěvkovou kampaň. Řekla, že já jsem si vybrala jednu cestu a ona si vybrala jinou. A že její způsob je lepší. Já že jsem se dala na politiku a tvářila jsem se, že se nic nestalo, a ona že má moc a bude se mít na pozoru.

Když mi řekli, že je mrtvá, bylo mi to hned jasné. Dívala jsem se na něj na pohřbu, a on se díval, jak se na něj dívám. Přišel ke mně, objal mě a tiskl mě k sobě, jako by mi poskytoval útěchu. A šeptal mi, abych si dala pozor. Abych si vždycky vzpomněla, co se stane rodinám, které neudrží tajemství. A řekl, jaký je Franklin hezký chlapec a jaké s ním má velké plány. Řekl, že na něj budu pyšná. A že mám být opatrná." Zavřela oči. „Co jsem mohla dělat. Je to moje dítě."

„Nikdo vašemu synovi neublíží.“ Eva stiskla Catherineiny ztuhlé prsty. „Slibuji.“

„Nikdy se nedozvím, jestli jsem ji třeba nemohla zachránit. Bylo to naše dítě, Richarde.“

„Víte, že teď děláte všechno, co je možné.“ Eva jí znovu stiskla ruce. „Bude to pro vás těžké, paní DeBlassová, projít tím vším znovu, ale to budete muset. Určitě to vyvolá publicitu. Budete muset svědčit, půjde to před soud.“

„Nikdy to nenechá dojít až před soud,“ řekla Catherine unaveně.

„Nedám mu jinou možnost.“ Zatím toho nemám ještě dost na usvědčení z vraždy. Ale na zneužívání dětí to stačí. „Paní Barristerová, myslím, že vaše švagrová by si teď měla odpočinout. Půjdete s ní nahoru?“

„Jistě.“ Elizabeth vstala a pomohla Catherine na nohy. „Pojď si na chvilku lehnout, zlato.“

„Je mi to líto.“ Catherine se namáhavě vztyčila a opřela se o Elizabeth. „Bůh mi odpusť. Tak strašně mě to mrzí.“

„Policejní oddělení má psycholožku, pane DeBlassi. Myslím, že by ji vaše sestra měla navštívit.“

„Ano.“ Řekl to nepřítomně a zíral na zavřené dveře. „Bude někoho potřebovat.“

To budete potřebovat všichni, pomyslela si Eva. „Mohu vám také položit několik otázek?“

„Nevím. Vždycky byl tyran. Ale tohle z něj dělá zrůdu. Jak se mám vyrovnat s tím, že můj vlastní otec je zrůda?“

„Na noc vraždy vaší dcery má alibi,“ zdůraznila Eva. „Z ničeho dalšího ho nemůžu obvinit.“

„Alibi?“

„Podle důkazů byl Rockman s vaším otcem v jeho kanceláři ve Východním Washingtonu až skoro do dvou do rána té noci, co byla spáchána vražda.“

„Rockman řekne cokoliv, co mu můj otec nařídí.“

„Ututlal by i vraždu?“

„Je to prostě nejjednodušší. Proč by měl někdo uvěřit, že s tím má můj otec něco společného?“ Otřásl se, jako kdyby na něj náhle zavál chlad. „Rockmanovo svědectví odvrátí od mého otce podezření.“

„Jak by se váš otec dostal z Východního Washingtonu do New Yorku, kdyby chtěl cestu podniknout tajně?“

„Nevím. Kdyby nepoužil vlak, letěl by nejspíš letadlem.“

„Seznamy cestujících se dají zfalšovat,“ poznamenal Roarke.

„To je pravda.“ Richard vzhlédl, jako by si teprve teď uvědomil, že je tu jeho přítel. „Ty bys o tom měl vědět víc než já.“

„To naráží na mou kariéru pašeráka,“ vysvětlil Roarke. „To už je dávno za mnou. Pořád se to asi dá podniknout, ale něco to bude stát. Budou o tom vědět piloti, možná mechanici, určitě letečtí inženýři.“

„Aspoň vím, kde se mám poptat.“ Kdyby se jí podařilo dokázat, jaký dopravní prostředek použil, mohla by na tom postavit celý případ. Nebo by aspoň měla dost na to, aby ho zlomila. „Kolik toho víte o otcově sbírce zbraní?“

„Víc, než o kolik bych stál.“

Richard nejistě vstal. Šel k barové skříňce a nalil všem sklenku koňaku. Sám to vypil rychle, jako lék. „Má rád zbraně, často se jimi chlubí. Když jsem byl mladší, snažil se ve mně vyvolat o ně zájem. Roarke vám to může potvrdit. Jenže jsem nezabral.“

„Richard věří, že zbraně jsou nebezpečným symbolem zneužití moci. Ale já vám můžu potvrdit, že DeBlass příležitostně nakupoval i na černém trhu.“

„Proč ses o tom nezmínil dřív?“

„Neptala ses.“ Prozatím to nechala být. „Vyznal se váš otec v bezpečnostních systémech, tedy v jejich technických aspektech?“

„Nepochybně. Byl pyšný na to, že se umí ochránit. To je jedna z mála věcí, o kterých se můžeme bavit, aniž bychom se pohádali.“

„Řekl byste, že je přes ně expert?“

„Ne,“ řekl Richard pomalu. „Talentovaný amatér.“

„Jaký byl jeho vztah k policejnímu řediteli Simpsonovi? Jak byste jej popsal?“

„Jako výhodný pro mého otce. Považoval Simpsona za bláhového člověka. Můj otec rád využívá lidi.“

Náhle se složil do křesla. „Je mi líto. Už nemůžu. Potřebuju trochu času. Potřebuju svoji ženu.“

„Dobře. Pane DeBlassi, nařídím uvalení vazby na vašeho otce. Nebudete jej moci kontaktovat, protože bude pod dozorem. Tak se o to nepokoušejte.“

„Vy si myslíte, že se ho pokusím zabít?“ Richard se křivě usmál a podíval se na vlastní ruce. „Chtěl bych. Za to, co udělal mé dceři, mé sestře, mému životu. Ale nemám na to odvahu.“

Když vyšli ven, Eva šla rovnou k autu a na Roarkea se ani nepodívala. „Tohle jsi čekal?“ zeptala se.

„Že je v tom má prsty DeBlass? Ano.“

„Ale neřekls mi to.“

„Ne.“ Postavil se mezi ní a dveře Od auta. „Byl to jen pocit, Evo. Neměl jsem ani tušení o Catherine. Absolutně žádné tušení. Měl jsem jen podezření, že spolu DeBlass a Sharon něco mají.“

„To je moc pěkné slovo na to, co se dělo.“

„Myslel jsem si to,“ nenechal se přerušit, „podle toho, jak o něm Sharon při té naší jediné společné večeři mluvila. Ale opakuju, byl to jen pocit, žádná fakta. A pocit by ten váš případ nijak neposunul kupředu. A kromě toho,“ vzal ji za bradu, „když jsem tě poznal, nechal jsem si to pro sebe, protože jsem ti nechtěl ublížit.“ Trhla hlavou. Znovu ji trpělivě podržel. „Nemáš nikoho, kdo by ti pomohl?“

„O mě nejde.“ Ale povzdechla si. „Nemůžu na to myslet, Roarkeu. Nemůžu. Když na to budu myslet, složím se a všechno se mi poplete. A když se mi to poplete, tak se z toho dostane. A se znásilněním a vraždou a zneužíváním dětí na krku. To nedovolím.“

„Neřekla jsi Catherine, že jediný způsob, jak s tím bojovat, je někomu to říct?“

„Mám neodkladnou práci.“

Nechtěl to vzdát. „Předpokládám, že jedeš na washingtonské letiště, kde má DeBlass své letadlo.“

„Ano.“ Nastoupila do auta, Roarke je obešel a usadil se na místě řidiče. „Můžeš mě vyhodit na nejbližším nádraží.“

„Jedu s tebou, Evo.“

„No tak dobře. Musím se ohlásit.“

Jeli po cestě plné zatáček. Eva vytočila Feeneyho číslo. „Mám něco horkého," řekla, než stačil cokoli pronést. „Jsem na cestě do Východního Washingtonu."

„Ty že máš něco horkého?" Feeney skoro zpíval. „Já jsem se nemusel dívat dál než na poslední disk. Dallasová, Sharon udělala poslední záznam ráno v den své smrti. Bůhví, proč to odnesla do banky. Možná něco tušila. Měla o půlnoci schůzku. Neuhodneš, s kým."

„Se svým dědečkem."

Feeney se zakuckal. „K čertu s tebou, Dallasová, jak jsi to zjistila?"

Eva přivřela oči. „Řekni mi, že je to tam jasně, Feeney. Řekni mi, že ho jmenuje."

„Říká mu senátor, její starý dědous. A docela vesele píše o pěti tisících, které jí dával za každou schůzku. Cituji: ‚Docela stojí za to pustit si ho k tělu – náš drahý starý děd má spoustu energie. Bastard jeden. Pět tisíc jednou za čtrnáct dní není tak špatný obchod. Ale jsem si jista, že si za ty peníze přijde na své. Nějako když jsem byla dítě a zneužíval mě. Karty se otočily. Nestane se ze mě taková vysušená, ustaraná chudinka jako z chudáka tety Catherine. Teď ho budu ještě chvíli napínat. A jednou, až toho budu mít dost, tak pošlu své deníky médiím. V několika kopiích. Ten starý bastard se může zbláznit, když mu tím vyhrožuju. Možná dneska večer trochu přitlačím. Našeho pana senátora trochu poplaším. Kristepane, to je nádhera trochu ho zmáčknout, po tom všem, co mi udělal.'"

Feeney potřásl hlavou. „Trvalo to celá léta, Dallasová. Projel jsem si pár dalších disků. Nadělala pěkné jmění vydíráním, a jmenuje spoustu lidí a cifer. Ale servíruje nám senátora rovnou na místě činu. A jeho koule do louskáčku."

„Můžeš mi obstarat zatykač?"

„Inspektor tvrdí, že ti ho pošle minutu po tom, co se ohlásíš. Máš ho sebrat. Za vraždu prvního stupně."

Pomalu vydechla. „Kde ho najdu?"

„Je v budově senátu a obhajuje tam svůj návrh zákona o morálce."

„To sedí. Už jsem na cestě."

Vypnula přístroj a otočila se k Roarkeovi. „Dá se s tím jet ještě rychleji?"

„To hned zjistíme."

Kdyby zatykač nepřišel zároveň s Whitneyho nařízením, že má být diskrétní, Eva by napochodovala do senátu a vytáhla by ho z hloučku jeho spojenců třeba za límec. Ale i tak pociťovala uspokojení nad tím jak se věci hýbají kupředu.

Čekala, dokud nedokončil svoji suchou zprávu o úpadku mravů v zemi, o všudypřítomné korupci, která vyrůstá z promiskuity, antikoncepce a genetického inženýrství. Tepal nedostatek morálky u mladé generace, úpadek organizovaného náboženství v domovech, ve školách i na pracovištích. Náš národ se stal bezbožným. Naše ústavní práva nosit zbraň oklestila liberální levice. Citoval údaje o zločinnosti, úpadku měst, prodeji drog, což bylo všechno výsledkem, jak vyvozoval, příliš tolerantního přístupu ke zločincům a sexuální svobody bez odpovědnosti.

Evě se dělalo zle, když ho slyšela.

„V roce 2016," řekla tiše, „docházelo koncem městských nepokojů k tisícům úmrtí a zranění způsobených střelnou zbraní jenom na samotném Manhattanu, a to bylo před zákazem jejich volného prodeje."

Pozorovala DeBlasse, jak se snaží dělat reklamu tomu hadímu jedu, zatímco Roarke jí položil ruku na záda.

„Než jsme legalizovali prostituci, docházelo ke znásilnění nebo k pokusu o znásilnění každé tři vteřiny. Samozřejmě, dochází k nim stále, protože při znásilnění jde často více o moc než o sex, ale cifry poněkud poklesly. Licencované prostitutky nemají pasáky, takže nejsou bity, zastrašovány a zabíjeny. A nesmějí užívat drogy. Bývaly doby, kdy se ženy s nechtěným těhotenstvím uchylovaly k pokoutním andělíčkářkám, kdy musely riskovat svoje životy. Děti se rodily slepé, hluché a deformované, a tomu všemu zabránilo genetické inženýrství, které umožňuje odstranit i tyto vady. Není to perfektní svět, ale poslechni si ho a zjistíš, že by to mohlo být o mnoho horší."

„Víš, co s ním provedou média, až se to dozvědí?"

„Ukřižují ho," zamumlala Eva. „Pevně doufám, že to z něj neudělá mučedníka."

„Hlasy z řad morální pravice kritizují incest, styky s prostitutkami i vraždy. Nemám ten dojem. Myslím, že je s ním konec." Roarke pokýval hlavou. „Ve více než jednom směru."

Eva slyšela z galerie hromový potlesk. Soudě podle zvuku bylo zřejmé, že DeBlassův tým si pozval vlastní příznivce, aby podpořili veřejné čtení návrhu zákona.

Ať jde diskrétnost k čertu, pomyslela si Eva, když potlesk skončil a byla vyhlášena hodinová pauza. Protlačila se přes korzující poradce a asistenty, až se dostala k DeBlassovi. Gratulovali mu k jeho výřečnosti a jeho příznivci ho poplácávali po zádech.

Počkala, dokud ji nespatřil, nepřejel pohledem ji, potom Roarkea. Ústa mu ztvrdla. „Poručíku. Jestli se mnou potřebujete mluvit, můžeme zaskočit do mé kanceláře. Mohu vyšetřit deset minut."

„Budete mít spoustu času, senátore. Senátore DeBlassi, zatýkám vás pro podezření z vražd Sharon DeBlassové, Loly Starrové a Georgie Castleové." Když začal protestovat a kolem se zdvihl šum, zvýšila hlas. „Dále vás zatýkám pro podezření z krvesmilných znásilnění Catherine DeBlassové, vaší dcery, a Sharon DeBlassové, vaší vnučky."

Zůstal stát jako přimražený šokem, když mu zacvakla náramek pout kolem zápěstí, otočila jej a zajistila mu ruce za zády. „Nemáte povinnost vypovídat."

„To je nehoráznost." Když ji slyšel odříkávat standardní poučku o jeho právech, vybuchl. „Jsem senátor Spojených států. Toto je federální půda."

„A tady tito dva federální agenti vás dopraví do vazební věznice," dodala. „Máte nárok na advokáta nebo jiného zákonného zástupce."

Když pokračovala v citování jeho práv, zpražila pohledem okolostojící poslance a čumily. „Rozumíte svým právům?"

„To tě bude stát odznak, ty děvko."

Začal se vztekat, když ho prováděla davem.

„Chápu vaši odpověď jako ano. Šetřte dechem, senátore. Abyste nedostal srdeční záchvat." Naklonila se k jeho uchu. „A můj odznak nedostanete, vy bastarde. Já dostanu vaši hlavu."

Předala ho federálním agentům. „Čekají na něho v New Yorku," řekla krátce.

Bylo jí stěží rozumět. DeBlass ječel a dožadoval se okamžitého propuštění. V senátu to vřelo hlasy a lidmi. Zahlédla také Rockmana. Přišel k ní, obličej jednu zuřivou masku.

„Děláte chybu, poručíku."

„Ne, nedělám. Ale vy jste udělal chybu ve své výpovědi. Jak to vidím, dělá to z vás spolupachatele. Podívám se na to, hned jak se vrátíme do New Yorku.“

„Senátor DeBlass je osobnost. Vy nejste nic, leda nastrčený poskok liberální strany a jejich plánů, jak jej zničit.“

„Senátor DeBlass je krvesmilný prznitel dětí. Násilník a vrah. A já, milý kamaráde, jsem policajt, který ho dostane před soud. Radši si sežeňte právníka, pokud se nechcete potopit s ním.“

Roarke se musel ovládat, aby ji nepopadl za ruku, když rázovala senátními chodbami. Novináři se na ni věšeli, ale ona je setřásala a proplouvala jimi, jako by tam ani nebyli.

„Líbí se mi váš styl, poručíku Dallasová,“ řekl, když si probojovali cestu k autu. „Hodně se mi líbí. A mimochodem, už si jen nemyslím, že jsem do tebe zamilovaný. Už to vím.“ Polkla, aby odvrátila pocit nevolnosti, která jí stoupala do krku. „Vypadněme odsud. Jdeme.“

Silou vůle se přinutila ke klidu, dokud se nedostali do letadla. Když podávala hlášení svému nadřízenému, měla hlas vyrovnaný a bez emocí. Pak se jí udělalo příšerně špatně, takže se musela uchýlit na toaletu, mimo dosah Roarkeovy náruče.

Roarke stál bezmocně za dveřmi. Pokud jí vůbec rozuměl, věděl, že chlácholení by jí ještě přitížilo. Dal pokyny letušce a posadil se. Čekal a zíral na rozjezdovou dráhu.

Vzhlédl, když se otevřely dveře. Byla bílá jako sníh a oči měla veliké a temné. Její obvykle pružná a sebejistá chůze byla nejistá a prkenná.

„Promiň mi to. Už jsem toho měla dost.“

Když se posadila, podal jí velký hrnek. „Vypij to. Udělá ti to dobře.“

„Co je to?“

„Čaj s trochou irské whisky.“

„Jsem ve službě,“ začala, ale nenechal ji ani domluvit.

„Vypij to, kruci, nebo to do tebe naliju.“ Stiskl mikrofon a řekl pilotovi, aby se odlepil.

Řekla si, že bude jednodušší to vypít, než se s ním hádat, a zvedla hrnek. Ruce se jí třásly natolik, do sebe stěží dostala jeden lok. Drkotající zuby jí narážely do okraje hrnku tak, že ho musela odložit.

Nedokázala se přestat třást.

Když se k ní Roarke naklonil, odvrátila se. Pořád jí bylo špatně, nevolnost jí stoupala od žaludku, v hlavě jí bušilo.

„Můj otec mě znásilnil.“ Slyšela se, jak to vyslovila. V očích se jí zračil šok z toho, že se k tomu odhodlala. „Opakovaně. A bil mě. Pořád. Nezáleželo na tom, jestli jsem se bránila nebo ne. Dělal to stejně. Nemohla jsem nic dělat. Nemůžeš nic dělat, když ti ubližují lidé, kteří se o tebe mají starat. Zneužívají tě. Zraňují tě.“

„Evo.“

Vzal ji za ruku a pevněji držel, když se ji snažila vyprostit. „To je mi strašně líto. Hrozně, opravdu.“

„Řekli mi, že mi bylo asi osm, když mě našli v nějaké uličce v Dallasu. Krvácela jsem a měla jsem zlomenou ruku. Musel mě vyhodit na ulici. Nevím. Možná jsem utekla. Nepamatuji se na to. Ale nikdy si pro mě nepřišel. Nikdo si pro mě nikdy nepřišel.“

„A co tvoje matka?“

„Nevím. Nepamatuji se na ni. Možná zemřela. Nebo byla jako Catherineina matka a předstírala, že o ničem neví. Pamatuji si jenom záblesky, noční můry těch nejhorších chvil. Dokonce ani nevím, jak se jmenuji. Policie ani úřady nikdy nezjistily moji totožnost.“

„Aspoň jsi tak před ním byla v bezpečí.“

„Ty jsi nikdy nezažil, co to je, když tě mají na starosti úřady. To člověk nemá pocit bezpečí. Jenom bezmoci. Mají dobré úmysly, ale svléknou tě donaha.“ Povzdechla si a nechala hlavu klesnout, oči zavřené. „Nechtěla jsem dostat DeBlasse pod zámek, Roarkeu. S chutí bych ho zabila. Zabila bych ho vlastníma rukama, protože se mi stalo to, co jeho dceři a vnučce. Brala jsem si to osobně.“

„Dělala jsi svoji práci.“

„Ano. Dělala jsem svoji práci. A buduji dělat i dál.“ Jenže teď nemyslela na práci. Myslela na život. Na svůj a jeho život. „Roarkeu, musíš vědět, že je ve mně něco špatného. Je to jako virus, který se mi plíží vnitřnostmi a vyplyne na povrch, když má oslabenou odolnost. Nejsem pro tebe dobrá sázka.“

„Mám rád složité úkoly, o nichž nevím, jak dopadnou.“ Zvedl její ruku a políbil ji. „Proč tomu nenecháme volný průběh? Uvidíme, jestli nám to spolu půjde.“

„Ještě nikdy jsem to nikomu neřekla.“

„Pomohlo to?“

„To se teprve ukáže. Možná. Kristepane, já jsem unavená.“

„Opři se o mě.“ Objal ji a položil si její hlavu na rameno.

„Jenom na chvilku,“ zamumlala. „Dokud nedoletíme do New Yorku.“

„Tak dobře, aspoň na chvilku.“ Vtiskl jí polibek do vlasů a doufal, že usne.

Kapitola devatenáctá

DeBlass se nepřiznal. Brzy se do toho vložili jeho právníci a ti mu nedovolili promluvit. Výslech probíhal pomalu a byl únavný. Chvilkami Eva myslela, že se váhy převáží v její prospěch a on povolí, to když mu zlostí zrudly tváře a skoro se neznal.

Přestala to brát osobně. Nestála o senzacechtivý proces v záři reflektorů. Chtěla jeho přiznání.

„Měl jste krvesmilný styk se svou vnučkou, Sharon DeBlassovou.“

„Můj klient vaše obvinění nepotvrdil.“

Eva nebrala právníka na vědomí a pozorovala DeBlassovu tvář. „Mám zde přepis části deníku Sharon DeBlassové, datovaný v den její smrti.“

Postrčila list dokumentu přes stůl. DeBlassův právník, hubený muž úpravného zevnějšku, se zastřiženou bradkou pískové barvy a mírnýma modrýma očima, jej zvedl a chvilku jej studoval.

Ať už byla jeho reakce jakákoliv, dokázal ji schovat za masku chladné nezúčastněnosti.

„To nic nedokazuje, poručíku, jak jistě víte. Mohou to být destruktivní fantazie mrtvé ženy. Ženy pochybné pověsti, která dlouho žila mimo rodinu."

„Máme tady určité opakované chování, senátore DeBlassi." Eva tvrdohlavě oslovovala obviněného, nikoli jeho obhájce. „Sexuálně jste zneužíval už svoji dceru Catherine."

„To je vykonstruované," vybafl DeBlass, než jeho advokát zvedl ruku a donutil ho mlčet.

„Mám zde výpověď kongresmanky Catherine DeBlassové, podepsanou a ověřenou svědky." Eva ji podávala přes stůl a právník po ní chňapl dříve, než se jí mohl zmocnit DeBlass.

Rychleji pročítal a pak nad ní sepjal ruce s pečlivou manikúrou.

„Možná o tom nevíte, poručíku, ale rodina je bohužel zatížena nervovou chorobou. Manželka senátora DeBlasse je nyní na pozorování kvůli nervovému zhroucení."

„Jsme si toho vědomi." Ani se na něho nepodívala. „Vyšetříme její stav, okolnosti její hospitalizace a příčiny její choroby."

„Kongresmanka DeBlassová rovněž prodělala léčení kvůli symptomům deprese, paranoi a stresu," pokračoval právník stejně neutrálním tónem.

„Pokud ano, senátore DeBlassi, bezpochyby zjistíme, že je to důsledek systematického a dlouholetého zneužívání, které trvalo již od dob jejího dětství. Byl jste v New Yorku v tu noc, kdy byla spáchána vražda vaší vnučky," hladce přešla na nové téma. „Nikoliv, jak jste nám tvrdil, ve Východním Washingtonu."

Než jí v tom právník mohl zabránit, naklonila se dopředu a upřela oči na DeBlassovu tvář. „Povím vám, jak to bylo. Najal jste si soukromé letadlo a uplatil jste pilota a letového dispečera, aby zfalšovali údaje o letu. Šel jste do Sharonina bytu, měli jste spolu sexuální styk, který jste si pro vlastní potřebu nahrál. Vzal jste si s sebou zbraň, starožitný Smith & Wesson ráže třicet osm.

A protože vás vydírala, protože vám vyhrožovala a protože jste ji už nadále nemohl ovlivňovat, zastřelil jste ji. Střelil jste ji třikrát, do hlavy, do prsou a do přirození."

Mluvila rychle a držela svůj obličej těsně u jeho. Potěšilo ji, když cítila, jak se potí. „Ten poslední výstřel byl chytrý. Znemožnil nám prokázat vaši sexuální aktivitu. Střelil jste ji rovnou do rozkroku. Možná to bylo symbolické, snad to byl sebezáchovný pud. Proč jste si vzal s sebou zbraň? Připravoval jste tu vraždu? Chtěl jste s tím jednou provždy skoncovat?“

DeBlass těkal očima ze strany na stranu. Dýchal ztěžka a rychle.

„Můj klient dosud nepřiznal, že by tuto zbraň vlastnil.“

„Váš klient je odpad společnosti.“

Právník vyskočil. „Poručíku Dallasová, mluvíte o senátoru Spojených států.“

„Tak je to volený odpad společnosti. To vás šokuje, viďte, senátore? Všechna ta krev, ten hluk, který vyvolal výstřel, jak vám zbraň zpětně trhla rukou. Třeba jste si ani nevěřil, že to uděláte. Ne, dokud jste nestiskl kohoutek. Pak už nebylo cesty zpět. Musel jste ten poměr utajit. Byla by vás zničila, nikdy byste neměl klid. Nebyla jako Catherine. Sharon se nestáhla a netrpěla tou hanbou a vinou a strachem. Použila by to proti vám, tak jste ji musel zabít. Pak jste odstranil důkazy.“

„Poručíku Dallasová…“

Nespustila z DeBlasse oči a ignorovala varování jeho právníka. Dál na něho útočila. „Bylo to vzrušující, viďte? Podařilo se vám nenechat se hned chytit. Jste senátor Spojených států, jste dědeček oběti. Kdo by věřil, že jste to spáchal? Tak jste ji naaranžoval na postel a uspokojil jste vlastní ego.

Můžete to udělat znovu, proč ne? To zabití ve vás něco spustilo. Jak jinak to skrýt, než vyvolat zdání, že to páchá nějaký maniak?“

Čekala, když DeBlass sáhl po sklenici vody a žíznivě se napil. „Proto jste to narafičil jako dílo masového vraha. Nechal jste tam vzkaz, zastrčil jste ho pod její tělo. Oblékl jste se, už jste byl klidnější, ale pořád ještě vzrušený. Naprogramoval jste videofon, aby zavolal na policii ve dvě padesát pět. Potřeboval jste dost času, abyste mohl upravit záznamy na bezpečnostních discích. Pak jste jel na letiště, vrátil jste se do Východního Washingtonu a čekal jste, až přijde čas sehrát roli žalem zdrceného a po spravedlnosti volajícího dědečka.“

DeBlass celou dobu mlčel. Měl však ve tváři tik a neustále těkal očima.

„To je fascinující příběh, poručíku," řekl právník. „Ale je to právě jenom příběh. Konstrukce. Zoufalý pokus policejního oddělení vybruslit z obtížné situace před médii a obyvateli New Yorku. A přirozeně je to skvěle načasováno, tak, aby toto trapné a neuvěřitelné obvinění co nejvíce poškodilo senátorovu reputaci v době, kdy se projednává jeho návrh zákona o morálce."

„Jak jste přišel na ty druhé dvě oběti? Jak jste vybral Lolu Starrovou a Georgii Castleovou? Už máte vybranou čtvrtou, pátou a šestou oběť? Proč jich má šest stačit? Budete s tím vůbec moci přestat, když se pak cítíte tak silný, neporazitelný a spravedlivý?"

DeBlass už nebyl rudý. Celý zešedl a dýchal povrchně a přerývaně. Když se znovu natáhl pro sklenici s vodou, ruka se mu třásla tak, že mu z ní sklenice vypadla a kutálela se po podlaze.

„Konec výslechu." Právník vyskočil. „Můj klient má chatrné zdraví. Vyžaduje okamžitou lékařskou péči."

„Váš klient je vrah. Ve vězení se mu dostane tolik zdravotní péče, kolik bude třeba, a to na celý zbytek života." Stiskla tlačítko. Když se otevřely dveře, nařídila uniformované stráži: „Zavolejte lékaře. Senátor je stresován. Bude to ještě horší," varovala DeBlasse, když se k němu otočila. „Ještě jsem pořádně nezačala."

O dvě hodiny později, když sepsala všechna hlášení a setkala se s prokurátorkou, se konečně vydala domů. Přečetla si část Sharoninych deníků. Prozatím to musela odložit; obrazy pokřiveného muže, který z mladé dívky udělal ženu skoro tak nevyrovnanou, jako byl on sám, musely počkat.

Věděla, že by to stejně dobře mohl být její příběh. Šance byly různé. Ta cesta, kterou si vybrala Sharon, ji nakonec zabila.

Potřebovala odvanout nános zapomnění, projít si to všechno krok za krokem s někým, kdo by ji vyslechl, ocenil, podpořil. S někým, kdo by se alespoň na chvilku postavil mezi ni a duchy minulosti. A toho, co mohlo být.

Zamířila k Roarkeovi.

Když jí v autě zazvonil videofon, modlila se, aby ji nevolali zpátky do služby. „Dallasová."

„Ahoj, holka." Na obrazovce se objevil Feeneyho unavený obličej. „Právě jsem se díval na disky z výslechu. Dobrá práce."

„Nedostala jsem se tak daleko, jak jsem chtěla, byl tam ten právník. Ale já ho zlomím, Feeney. Přísahám.“

„Jo, klidně si na tebe vsadím. Jenže ti řeknu něco, co tě moc nepotěší. DeBlass měl menší srdeční problémy a má srdeční stimulator.“

„Prokrista, snad to na nás nezkusí přes zdraví?“

„Ne, dali mu nějaké prášky. Ale možná mu ho příští týden budou muset vyměnit.“

„To je dobře. Doufám, že bude žít ještě hodně dlouho – za mřížemi.“

„Máme to dobře rozehrané. Prokurátorka se tě chystá prohlásit za svatou, jenže v mezičase je pod tlakem.“

Dupla na brzdy. Okamžitě se za ní rozezněla kakofonie klaksonů. Dojela na roh Desáté a zastavila v otáčecím pruhu. „Co tím myslíš, pod tlakem?“

Feeney sebou trhnul. Dovedl si představit její reakci. „Bude propuštěn. Senátor Spojených států, dlouho ve službě vlasti, sůl země, ryzí srdce – a soudce má v kapse.“

„Sakra.“

Chytla se za vlasy, až bolest dostoupila stejné úrovně jako pocit marnosti. „Vyšetřujeme ho pro podezření z vraždy. Prokurátorka řekla, že ho na kauci nepustí.“

„Dostala to příkazem. DeBlassův právník měl srdceryvnou řeč. Kámen by ronil slzy, i mrtvola by vstala z hrobu, aby mu mohla vzdát poctu. DeBlass je zpátky ve Východním Washingtonu a doktor mu nařídil klid. Další výslech smí absolvovat nejdřív za třicet šest hodin.“

„Kruci.“ Uhodila do volantu. „Stejně mu to nepomůže,“ řekla zuřivě. „Může si hrát na zasloužilého nemocného státníka, může tancovat kolem Lincolnova památníku, ale já ho stejně dostanu.“

„Inspektor se bojí, že časový odklad dá DeBlassovi příležitost sehnat dohromady své stoupence. Chce, aby ses hlásila do služby zítra ráno v osm nula nula. Chce si s tebou a s prokurátorkou probrat, co na něj vlastně máme.“

„Budu tam. Feeney, z téhle smyčky nevyklouzne.“

„Jen si dej pozor, abys pořádně utáhla uzel, má zlatá. Tak zítra v osm.“

„Ahoj.“ S oblakem výfukového kouře se odpíchla a zařadila se zpátky do proudu vozidel. Nejdřív chtěla jet domů a sestavit řetězec důkazů. Ale byla jen pět minut jízdy od Roarkeova domu. Tak ho využije jako dubu.

Spoléhala, že pro ni sehraje roli ďáblova advokáta, pokud to bude třeba. A připustila, že s jeho chladným analytickým mozkem se snáz odpoutá od vlastních emocí, které se jí pořád pletou do cesty. Nemůže si je teď dovolit, nechce si připomínat Catherinein utrápený obličej, jenž jí čas od času přichází na mysl.

Hanba a strach a pocit viny.

Bylo strašně těžké se od toho oprostit. Chtěla, aby DeBlass zaplatil za všechno, co způsobil Catherine, i za všechny tři mrtvé ženy.

Projela branou Roarkeova sídla a rychle zatočila na příjezdovou cestu. Když běžela po schodech, zrychlil se jí dech. Jsi idiot, říkala si. Jako nějaký teenager, kterému se vyplavují hormony do krve. Ale když jí Summerset otevíral, usmívala se.

„Potřebuji mluvit s Roarkem,“ řekla stroze.

„Je mi líto, poručíku, Roarke není doma.“

„Aha.“ Přepadlo ji takové zklamání, až se cítila trapně.

„Kde je?“

Summerset nasadil pokerovou tvář. „Mám za to, že je na schůzi. Byl nucen zrušit důležitou cestu do Evropy, a tak teď musí pracovat do noci.“

„Rozumím.“ Po schodech seběhl kocour a začal se jí otírat o nohy. Zvedla ho a podrbala ho na břiše. „Kdy ho čekáte?“

„To je jeho věc, poručíku, kdy přijde. Nepřísluší mi čekat na něho.“

„Podívejte, kamaráde, nebudu mu kroutit rukou, aby mi věnoval svůj drahocenný čas. Takže mi laskavě řekněte, proč se sakra chováte, jako bych byla nějaký obtížný hmyz, kdykoliv se tu ukážu.“

Summerset strnul a zbledl jako papír.

„Nejsem zvyklý na neotesané způsoby, poručíku Dallasová. Vy, zdá se, ano.“

„Pasují mi jako vyšlapané bačkory.“

„Vskutku.“ Summerset se narovnal. „Roarke je muž, který má vkus, dobré způsoby a vliv. Naslouchají mu prezidenti i králové. Doprovází ženy skvělého vychování a původu.“

„A já mám všivé způsoby a žádný rodokmen.“ Byla by se rozesmála, kdyby ji neťal do živého. „Nicméně se zdá, že i muž jako Roarke příležitostně zjišťuje, že voříšek má něco do sebe. Řekněte mu, že jsem si vzala kocoura,“ dodala a otočila se na podpatku.“

Pomohlo jí, když si řekla, že Summerset je nesnesitelný snob. Kocourova pozornost, kterou jí věnoval celou cestu domů, byla hojivá. Nepotřebovala, aby její chování schvaloval nějaký upjatý sluha. Kocour se jí uvelebil na klíně, jako kdyby s ní souhlasil. „Asi ti budeme muset vymyslet jméno. Nikdy jsem neměla domácího mazlíčka. Nevím, jak ti říkala Georgie, ale vymyslíme něco zbrusu nového. Neboj se, nebude to nic tak odpudivého jako Mourek.“

Zajela do garáže, zaparkovala a všimla si, že na zdi před jejím místem bliká žluté světýlko. Varování, že musí zaplatit na další měsíc. Kdyby se tam objevila červená, závora by jí vůbec nedovolila vjet dovnitř a byla by nahraná.

Trochu zaklela, víc ze zvyku než z rozčilení. Neměla čas zaplatit účty a teď jí hrozilo, že bude muset strávit celý večer zadáváním elektronických příkazů bance.

S kočkou pod paží šla k výtahu. „Že bychom ti říkali Fred?“ Naklonila hlavu a dívala se do jeho neproniknutelných dvoubarevných očí. „Ale ne, nevypadáš jako Fred. Kristapána, ty snad vážíš deset kilo.“ Přehodila si kabelu na druhé rameno a nastoupila do kabiny. „Tak o tom jménu budeme chvilku přemýšlet.“

Doma ho pustila na podlahu a zamířila do kuchyně. Vzala své povinnosti majitelky domácího zvířátka vážně, a taky oddalovala dobu, kdy bude muset zasednout k počítači a zápasit s bankovním účtem. Nakonec nalila do misky mléko a v kastrůlku našla nějakou činu, která už začínala lehce zavánět.

Kocour očividně nebyl vybíravý, pokud šlo o jídlo, a s chutí se do něho pustil.

Chvilku ho pozorovala a nechala své myšlenky volně plynout. Chtěla Roarkea. Potřebovala ho. Ale ještě něco jiného se jí dralo na mysl.

Nevěděla, jak vážně má brát jeho tvrzení, že se do ní zamiloval. Láska znamená pro každého něco jiného. A ona sama ještě nikdy nebyla zamilovaná.

Nalila si půl sklenice vína a zkrabatila čelo.

Něco k němu cítí, to je jisté. Něco nového a překvapivě silného, až z toho byla celá nesvá. Možná bude nejlepší nechat věci tak, jak jsou. Rychlých rozhodnutí téměř vždycky rychle litovala. Odložila netknutou sklenku a projela si rukou vlasy. Nejhorší je, když si na někoho zvyknete. Pak se cítíte osamělí, když není poblíž.

Připomněla si, že má práci. Musí uzavřít případ a sehrát menší ruskou ruletu se svým účtem. Možná si dopřeje horkou, voňavou koupel, aby odplavila stres z celého dne, než se ráno setká s pro-kurátorkou a Whitneym.

Nechala kočku v klidu dojíst činu a zamířila do ložnice. Instinkty, otupělé po namáhavém dni a smršti osobních pocitů, ji nevarovaly dost včas. Měla ruku na své zbrani dřív, než zaregistrovala jeho pohyb. Jenže to už se dívala do hlavně revolveru.

Kolt, pomyslela si. Pětačtyřicítka. Ten druh, co se proslavil na americkém Západě, se zásobníkem na šest kulek.

„Tohle vašemu šéfovi nepomůže, Rockmane."

„Mýlíte se."

Vystoupil zpoza dveří a pořád jí mířil na srdce.

„Vyndejte pomalu svoji zbraň, poručíku, a hoďte ji na podlahu."

Dívala se mu do očí. Laser byl rychlý, ale zas ne tak rychlý jako nabitá pětačtyřicítka. Na tuhle vzdálenost by kulka nadělala dost škody. Upustila svoji zbraň.

„Kopněte ji ke mně. Ale!" Potěšené se usmál, když viděl, jak sune ruku do kapsy. „Vysílačku taky. Zůstane to mezi námi. Tak," řekl, když přístroj dopadl na zem.

„Někdo možná vaši loajalitu vůči senátorovi obdivuje, Rockmane. Já si myslím, že je stupidní. Když lžete, abyste mu zajistil alibi, tak dejme tomu. Ale vyhrožování policejnímu důstojníkovi je něco jiného."

„Jste mimořádně bystrá žena, poručíku. Ale děláte pozoruhodně pošetilé chyby. V tomto případě nejde o loajalitu. Rád bych vám sundal sako." Když měla jednu ruku volnou, zapojila magnetofon, který měla v druhé kapse. „Pokud to, že na mě míříte zbraní, není loajalita vůči senátoru DeBlassovi, tak co to je?"

„To je otázka sebezáchovy a velkého potěšení. Doufal jsem, že budu mít příležitost vás zabít, poručíku, ale nevěděl jsem, jak to zapracovat do plánu.“

„Do jakého plánu?“

„Proč se neposadíte? Na postel. Sundejte si boty a popovídáme si.“

„Svoje boty?“

„Ano, prosím. To mi dává první, a řekl bych i jedinou příležitost s vámi probrat, co se mi povedlo. Tak ty boty.“

Posadila se a vybrala si tu stranu postele, která byla blíž k jejímu videofonu. „Vy jste DeBlassovi se vším pomáhal, viďte?“

„Chtěla jste ho zničit. Mohl být prezidentem, a potom třeba i předsedou Světové federace národů. Nemuselo to trvat dlouho a mohl sedět v Oválné pracovně Bílého domu. A ještě víc.“

S vámi po boku.“

„Samozřejmě. A spolu bychom převzali vládu v této zemi, a pak i ve světě, a dali bychom jí nový směr. Ten správný směr. Pevnou morálku a pevnou obranu.“

Dala si načas a zouvala se pomalu. Nejdřív nechala spadnout na zem jednu botu, pak pomalu rozvazovala druhou. „Obranu. To jako se svými starými kamarády ze SafeNetu?“

Usmíval se, ale oči měl jasné a tvrdé. „Tuhle zemi řídili už příliš dlouho diplomaté. Naši generálové diskutují a vyjednávají, místo aby veleli. S mou pomocí to mohl DeBlass změnit. Ale vy jste byla rozhodnutá, že ho odstavíte, a mě s ním. Teď už prezidentský úřad nezískáme.“

„Vraždí a zneužívá děti…“

„Především je to státník,“ přerušil ji Rockman. „Nikdy ho nedostanete před soud.“

„Půjde před soud a bude odsouzen. Ani když mě zabijete, nezabráníte tomu.“

„To ne, ale posmrtně bude očištěn. Víte, když jsem ho před necelými dvěma hodinami opouštěl, byl senátor ve své kanceláři ve Východním Washingtonu. Stál jsem u něj, když si vybíral Magnum čtyři – padesát sedm, to je velmi účinná zbraň. Díval jsem se, jak si vložil hlaveň do úst a zemřel jako vlastenec.“

„Prokrista.“ Ta představa jí otřásla. „Sebevražda.“

„Válečník, který nalehl na svůj meč.“ V Rockmanově hlase zněl obdiv. „Řekl jsem mu, že je to jediné východisko, a on se mnou souhlasil. Nikdy by se nesmířil s ponížením. Až se najdou obě těla, jeho i vaše, bude senátorova reputace opět nedotčená. Bude zjištěno, že zemřel dřív než vy. Vás zabít nemohl, a protože vražedná metoda bude ve vašem případě stejná jako u předchozích tří vražd, a dojde ještě k dalším dvěma, jak bylo předem ohlášeno, důkazy proti němu ztratí svoji váhu.

Budou ho oplakávat. Budu to já, kdo bude obviňovat a dožadovat se omluvy za urážku jeho památky. A půjdu v jeho stopách.“

„Jenže v tomhle není politika. K čertu s vámi.“ Vstala a připravila se na výstřel. Byla však vděčná, že nepoužil zbraň, ale odrazil ji hřbetem ruky. Upadla na noční stolek. Sklenice, kterou tam nechal, spadla na zem a roztříštila se.

„Vstaňte.“

Trochu zasténala. Začala ji bolet odřenina na tváři a viděla rozmazaně. Donutila se vstát a dávala si pozor, aby se držela před videofonem který ručně zapnula.

„K čemu to bude dobré, když mě zabijete, Rockmane?“

„Udělá mi to dobře. Byla jste motorem vyšetřování. Sexuálně jste se zapletla s mužem, který byl jedním z prvních podezřelých. Vaše pověst i vaše motivy budou po vaší smrti podrobeny zkoumání a zpochybněny. Je vždycky chyba svěřit nějakou pravomoc ženě.“

Setřela si krev z úst. „Vy nemáte rád ženy, Rockmane?“

„Občas jsou užitečné, ale celkem vzato jsou to děvky. Možná, že jste se Roarkeovi přímo neprodávala, ale stejně si vás koupil. Vaše smrt vlastně moje plány nijak nenaruší.“

„Vaše plány?“

„Copak jste opravdu věřila, že DeBlass by byl schopen naplánovat a vykonat takovou sérii vražd?“ Počkal, dokud neviděl, že to pochopila. „Ano, zabil Sharon. Udělal to impulsivně. Ani jsem nevěděl, že o tom uvažuje. Jenže pak zpanikařil.“

„Vy jste tam byl. Byl jste s ním tu noc, kdy zabil Sharon.“

„Čekal jsem na něj v autě. Vždycky jsem ho doprovázel, když za ní jezdil. Řídil jsem, aby o tom nevěděl nikdo jiný kromě mě, a mně důvěřoval.“

„Jeho vlastní vnučka.“ Eva se neodvážila otočit, aby si byla jistá, že přístroj vysílá. „Nehnusilo se vám to?“

„Ona se mi hnusila, poručíku. Využívala jeho slabosti. Každý muž má nějakou slabost, ale ona jí využívala, těžila z ní a ještě mu vyhrožovala. Když byla mrtvá, uvědomil jsem si, že je to to nejlepší, co se mohlo stát. Počkala by, až ho zvolí prezidentem, a pak by utahovala šroub.“

„Tak jste mu to pomohl utajit.“

„Samozřejmě.“ Rockman vypnul ramena. „Byl jsem hrdý, že mám tu příležitost. Frustrovalo mě, že to nikdo nemůže obdivovat. Těší mě, že se mohu pochlubit vám.“

Samolibost, pomyslela si. Nejenom inteligence, ale i samolibost a marnivost. „Muselo vám to pálit,“ poznamenala. „Myslel jste rychle. Rychle a brilantně.“

„Ano.“ Široce se usmál. „Zavolal mi do auta a řekl mi, abych rychle přišel nahoru. Byl strachem bez sebe. Kdybych ho neuklidnil, nakonec by se jí ještě podařilo ho zničit.“

„A vy se jí divíte?“

„Byla to děvka. Mrtvá děvka.“ Pokrčil rameny, ale zbraň držel pevně. „Dal jsem mu sedativum a poklidil jsem tam. Vysvětlil jsem mu, že je nezbytné, aby se Sharon stala součástí širšího plánu. Využil jsem jejích poklesků, jejího trucovitého výběru profese. Zmanipulovat bezpečnostní disky byla hračka. Senátorova slabost pořídit si záznam vlastní sexuální aktivity mi vnukla nápad použít to jako motiv.“

„Ano,“ procedila přes sevřené rty, „to bylo chytré.“

„Odstranil jsem otisky z celého bytu i ze zbraně. Protože měl dost rozumu, aby použil neregistrovanou zbraň, nechal jsem ji tam. Zase součást vzorce.“

„Takže jste ho využil,“ řekla Eva tiše. „Využil jste jeho i Sharon.“

„Jenom blázen by nevyužil příležitosti. Vzpamatoval se, když jsme byli pryč,“ pokračoval Rockman.

„Tak jsem mu načrtl další postup. Použili jsme Simpsona, aby uplatnil svůj vliv a prolákl informace. Naneštěstí mi senátor řekl o Sharoniných denících až pozdě. Musel jsem riskovat a vrátit se. Ale, jak teď víme, byla chytrá a schovala je někde jinde.“

„Takže vy jste zabil Lolu Starrovou a Georgii Castleovou. Zabil jste je, abyste zamlžil tu první vraždu.“

„Ano. Ale na rozdíl od senátora jsem si to užil. Od začátku až do konce. Vybrat je bylo snadné.“

V té chvíli si nemohla dostatečně vychutnat, že měla pravdu a počítač se mýlil. Přece jen to byli dva vrazi. „Vy jste je ani neznal?“

„Myslíte, že jsem měl?“ Smál se při té představě. „Vůbec nezáleželo na tom, kdo to bude. Děvky mě urážejí. Ženy, které roztáhnou nohy, aby využily mužovy slabosti, mě urážejí. Vy mě taky urážíte, poručíku.“

„A proč ty disky?“ Kde je k čertu Feeney? Proč už přepadový oddíl nevyráží dveře jejího bytu? „Proč jste mi posílal ty disky?“

„Líbilo se mi, jak šmejdíte kolem jako myš, která cítí sýr – žena, která věřila, že může myslet jako muž. Navedl jsem vás na Roarkea, ale on vás dostal do postele. To je taky typické. Zklamala jste mě. Jednala jste emocionálně, poručíku: Prožívala jste ty mrtvé ženy i tu holčičku, kterou jste nedokázala zachránit. Ale nakonec jste měla štěstí. Což znamená, že teď budete mít velkou smůlu.“

Popošel k prádelníku, kde měl připravenou kameru. Zapnul ji. „Svlékněte se,“ nařídil jí.

Začal se jí obracet žaludek. „Můžete mě zabít. Ale nepodaří se vám znásilnit mě.“

„Uděláte přesně to, co vám řeknu. Vždycky to udělají.“

Zamířil jí na břicho.

„Ostatní dostaly první ránu do čela. Smrt nastala okamžitě. Máte představu, co vám udělá pětačtyřicítka ve střevech? Budete mě prosit, abych vás zabil.“

Oči mu svítily. „Šaty dolů.“

Evě spadly ruce na boky. Byla připravená čelit bolesti, ale ne své noční můře. Žádný z nich neviděl kocoura, který se vplížil do ložnice.

„Rozhodla jste se sama, poručíku,“ řekl Rockman, a pak vyjekl, když mu kocour proletěl mezi nohama a začal se na něho sápat.

Eva vyrazila kupředu se skloněnou hlavou a využila síly svého těla, aby jej hodila na zeď.

Kapitola dvacátá

Feeney byl na cestě z kantýny a v ruce ještě držel půlku sójového hamburgeru. Zastavil se u automatu na kávu a klábosil se dvěma kolegy o nějakých podrobnostech vloupání, které vyšetřovali. Pak si začali vyprávět anekdoty a Feeney se rozhodl, že před odchodem domů zvládne ještě jeden šálek kávy.

S představou večera, který hodlal strávit v poklidu před televizní obrazovkou, s vychlazeným pivem v ruce, skoro minul vlastní kancelář. Když bude mít štěstí, bude jeho žena třeba ještě vzhůru a trochu si spolu zalaškují.

Ale síla zvyku byla silnější. Přece jen se ještě šel podívat, jestli pořádně vypnul počítač. A uslyšel Evin hlas.

„Kruci, Dallasová, co tu ještě tak pozdě…“ Zastavil se a rozhlížel se po prázdné kanceláři. „Už jsem asi přepracovaný,“ zamumlal si pro sebe, ale pak ji uslyšel znovu.

„Byl jste s ním. Byl jste s ním tu noc, kdy zabil Sharon.“

„Kristepane.“

Na obrazovce toho moc neviděl: Evina záda a kus postele. Rockman v záběru nebyl, ale zvuk byl zřetelný. Feeney se modlil, když vytáčel dispečink.

Eva uslyšela, jak kočka zaprskala, když jí přišlápla ocas, ale taky slyšela, jak pistole dopadla na zem. Rockman ji převyšoval postavou, i když ona měla větší sílu. Z jejího útoku se rychle vzpamatoval. Teď názorně předvedl, že má vojenský výcvik.

Zuřivě s ním zápasila a nebyla schopna se ukáznit a chladnokrevně mu zasadit efektivní údery, které měla natrénované. Použila i zuby a nehty.

Uder do žeber ji připravil o dech. Věděla, že se složí, ale postarala se, aby ho strhla na zem s sebou. Tvrdě dopadli na podlahu a třebaže se kutáleli, nakonec skončila pod ním.

V hlavě jí přeskakovaly hvězdičky, když jí bušil hlavou o podlahu.

Rukou ji popadl za krk a stlačoval jí hrtan. Šla mu po očích, ale minula a zaryla se mu prsty jako hráběmi do tváří, až zavyl jako zvíře.

Kdyby ji udeřil volnou rukou, mohl ji zbavit vědomí, ale místo toho byl zaneprázdněn tím, jak šátral po zbrani. Eva mu vrazila do lokte a zbavila se tlaku jeho ruky na krku. Bolestně lapala po dechu a zápasila s ním o pistoli.

Roarke si strčil balíček pod paži a vešel do haly Evina domu. Měl radost, že za ním šla domů. Doufal, že si z toho udělá návyk. Předpokládal, že teď, až se případ uzavře, by si Eva mohla vzít pár dní volna. Měl ostrov v západní Indii a domníval se, že by se jí tam mohlo líbit.

Zazvonil na domácí zvonek a usmíval se při představě, jak spolu plavou nazí v průzračně modré vodě, milují se pod sálajícím bílým sluncem a všechny hrůzy zůstaly daleko v minulosti.

„Uhněte, sakra.“ Feeney vrazil dovnitř jako parní válec, s tuctem uniforem v zádech. „Tohle je policejní akce.“

„Eva!“ Roarkea polilo horko, když si probojovával cestu k výtahu. Feeney ho ignoroval a štěkavě vydával příkazy vysílačkou. „Zajistěte všechny východy. Ať ostřelovači zaujmou postavení.“

Roarke bezmocně svíral pěsti. „DeBlass?“

„Rockman,“ opravil ho Feeney s bušícím srdcem. „Má ji. Nepleťte se do toho, Roarkeu.“

„Houby.“

Feeney obrátil oči v sloup a krátce si jej změřil. Nebude plýtvat dvěma lidmi, aby ho udržel v klidu, a kromě toho měl pocit, že právě tenhle civilista kvůli Evě třeba proboří hlavou zeď.“

„Tak vám řeknu, co máte dělat.“

Když se dveře výtahu otevřely, uslyšeli výstřel. Roarke byl dva kroky před Feeneym, když se opřel ramenem do dveří. Zaklel a odstoupil, aby se mohl rozběhnout. Pak vyrazili s Feeneym dveře.

Bolest ji bodala jako ledové hroty. Pak ji přestala vnímat a rozzuřila se. Zaryla mu nehty do ruky, v níž držel zbraň. Rockmanův obličej byl blízko jejího a tělem se na ni tiskl jako v obscénní parodii milostného styku. Zápěstí měl plné krve od ran, které mu Eva způsobila nehty.

Zaklela, když se jí vymkl ze sevření, a on se usmál. „Bojujete jako žena.“ Setřásl si vlasy z očí. Krev mu tekla po zraněné tváři. „Znásil-

ním vás. Poslední věc, kterou zjistíte, než vás zabiju, je to, že nejste o nic lepší než každá kurva.“

Zasténala a Rockman jí roztrhl blůzu, vzrušený blížícím se vítězstvím.

Přestal se usmívat, když ho její pěst zasáhla do úst. Vytryskla mu krev teplá jako letní déšť. Znovu ho udeřila a slyšela, jak se mu tříští kosti v nose. Krev se mu začala valit i z nosu. Eva byla mrštná jako had a její pěsti se rychle míhaly.

Vrazila mu loket do čelisti, klouby na ruce už měla celé obolavělé a rozedrané. Její nadávky ho zasypávaly ve stejné smršti jako její rány.

Neslyšela, jak se vylamují dveře. Divoce převrátila Rockmana na záda, nasadila mu škrtící sevření a pěstmi mu bušila do obličeje. Znovu a znovu.

„Evo. Dobrý bože.“

Roarke a Feeney ji museli od Rockmana odtrhnout. Ještě sebou škubala, když si ji Roarke k sobě přitiskl.

„To stačí. Je konec. Už dost.“

„Chtěl mě zabít. Zabil Lolu a Georgii. Chystal se zabít i mě, ale napřed mě chtěl znásilnit.“ Vyvinula se mu z náručí a setřela si krev a pot z obličeje. „To udělal chybu.“

„Posaď se.“ Ruce se mu třásly, když ji ukládal na postel. „Jsi zraněná.“

„To nic není. To hned přejde.“ Nabrala dech a zhluboka vydechla. Je polda, sakra, připomněla si, a podle toho bude jednat. „Chytil jsi můj přenos,“ ujistila se u Feeneyho.

„Ano.“ Vytáhl kapesník, aby si otřel zpocenou tvář.

„Tak proč ti to k čertu trvalo tak dlouho?“ Pokusila se o úsměv. „Vypadáš trochu naštvaně, Feeney.“

„Kruci. To je práce na jeden den.“ Zapnul vysílačku. „Máme situaci pod kontrolou. Potřebujeme ambulanci.“

„Já k žádným doktorům nejedu.“

„Ty ne, šampionko. To on.“ Podíval se na Rockmana, který slabě zasténal.

„Jak ho přivedeš k sobě, obviň ho z vražd Loly Starrové a Georgie Castleové.“

„Jsi si tím jistá?“

Nohy se jí ještě trochu třásly, ale vstala a sáhla po saku. „Tady to všechno je.“ Vytáhla magnetofon. „DeBlass zabil Sharon, ale tady chlapec je pilný učedník. Taky ho chci obvinit z pokusu o vraždu a z pokusu o znásilnění policejního důstojníka. Ať se smaží v pekle.“

„To beru.“ Feeney si dal magnetofon do kapsy. „Prokrista, Dallasová, ty jsi ale zřízená.“

„To asi jsem. Nech ho odsud odnést, Feeney, prosím tě.“

„Jasně.“

„Pomůžu vám.“ Roarke se sehnul a chytil Rockmana za klopy. Trhnutím ho posadil a narovnal ho. „Podívejte se na mě, Rockmane. Vidíte dobře?“

Rockman zamrkal, aby dostal krev z očí. „Vidím vás.“

„Dobře.“

Roarkeova paže vystřelila a jeho pěst přistála Rockmanovi na bradě.

„Ó la la,“ řekl Feeney mírně, když se Rockman znovu složil na podlahu. „Ještě není moc pevný v kramflecích.“ Pak zamával na policisty. „Vyneste ho ven, hoši. Až přijede ambulance, zavolejte mě. Pojedu s ním.“ Vytáhl sáček a začal do něj ukládat důkazy. Jako první tam vložil zbraň. „Pěkný kousek. Slonovinová rukojeť. Vsadím se, že stál balík.“

Feeney přestal obdivovat zbraň a pořádně si ji prohlížel. „Kruci, Evo, ty jsi z ní vystřelila?“

„Nevím.“ Řekla to omámeně, překvapená, když Roarke utrhl rukáv její poničené blůzy. „Co to děláš?“

„Škrábnul ji.“ Měl dutý hlas. Ještě jednou škubl za látku a omotal ji kolem zranění. „Musí k doktorovi.“

„To nechám na vás,“ poznamenal Feeney. „Třeba budeš chtít zůstat přes noc někde jinde, Dallasová. Pošlu sem techniky, ať to tu vyčistí, a někoho, kdo tu trochu poklidí.“

„Tak jo.“ Usmála se, když jí kocour skočil do klína. „Možná.“ Hvízdl. „To byl perný den.“

„Tak už to chodí,“ mumlala a hladila kocoura. Galahad by bylo dobré jméno, pomyslela si. Rytíř Galahad.

„Brzy se uvidíme, holka.“

„Ano. Díky, Feeney.“

Roarke počkal, dokud nedoznělo Feeneyho pískání. „Evo, jsi v šoku.“

„Tak něco. Začínám ale cítit bolest.“

„Potřebuješ doktora.“

Pokrčila rameny. „Vezmu si prášek a potřebuju se umýt.“

Podívala se na sebe a evidovala škody. Blůzu měla roztrhanou a potřísněnou od krve. Ruce měla zřízené, klouby do krvavá omlácené, ani nemohla sevřít raku v pěst. Po těle se jí začínaly dělat nesčetné modřiny a zranění na rameni, kde ji škrábla kulka, začínalo pálit.

„Není to tak hrozné, jak to vypadá,“ usoudila. „Ale ještě se pořádně prohlédnu.“

Když se začala zvedat, pomohl jí. „Docela se mi líbí, když mě nosíš. Připadám si tak chvějivě. A pak se cítím bláhově. Pojďme do koupelny.“

Protože se chtěl přesvědčit sám, jak to vypadá s jejími zraněními, posadil ji na mísu. V poloprázdné skříňce v koupelně našel silné prášky proti bolesti, jaké používala policie. Jeden jí podal, natočil do sklenice trochu vody a pak navlhčil ručník.

Uhodila se zdravou rukou do hlavy. „Zapomněla jsem říct Feeneymu, že DeBlass je mrtvý. Spáchal sebevraždu. Střelil se do úst.“

„O to se teď nestarej.“ Roarke se nejdřív podíval na střelnou ránu. Vypadala ošklivě, ale krvácení pomalu ustávalo. Žádný zdravotník by s tím neměl moc práce, ale jemu se třásly ruce.

„Takže přece jen byli dva vrazi.“ Mračila se na zeď. „V tom byl ten problém. Napadlo mě to, ale nedržela jsem se toho. Podle počítače to byla jen malá pravděpodobnost. To jsem pitomá.“

Roarke vyždímal hadřík a začal jí otírat obličej. Pekelně se mu ulevilo, když zjistil, že většina krve není její. Měla natržené rty a levé oko jí začínalo natékat. Bradu měla rozbitou do masa.

Ztěžka si vydechl. „Budeš mít mraky modřin.“

„Ty jsem měla i předtím.“ Lék začal působit a bolest se zmírnila. Usmívala se, když ji svlékl do pasu a prohlížel ostatní zranění. „Máš strašně příjemné ruce. Miluju, když se mě dotýkáš. Ještě nikdo mě tak nehladil. Už jsem ti to říkala?“

„Ne.“ Pochyboval, že si bude pamatovat, že mu to řekla teď. Však už jí to připomene.

„A jsi tak hezký. Tak hezký,“ opakovala a dotkla se rukou jeho tváře. „Pořád si říkám, co tu děláš.“

Vzal její raku a jemně ji obvázal. „To se taky sám sebe ptám.“

Bláznivě se zasmála a nechala se unášet mlhou. Bude muset sepsat hlášení. Brzy. „Vážně si myslíš, že z toho něco bude? Roarke a policajtka?“

„To budeme muset zjistit.“ Měla spoustu modřin, ale největší starosti mu dělala modrá místa mezi žebry.

„To stačí. Teď už bych si snad mohla lehnout? Musíme jet k tobě, protože Feeney sem pošle techniky, aby to tu všechno zdokumentovali. Potřebuju si trošku zdřímnout, než napíšu zprávu.“

„Pojedeme do nejbližší nemocnice.“

„Br, to ne. Nesnáším je. Nemocnice, zdravotní střediska, doktory.“ Usmála se na něj skelnýma očima a zdvihla ruce. „Nech mě spát u sebe v posteli, Roarkeu. Ano? V té velké, na podstavci, co je z ní vidět obloha.“

Neměl nic jiného po ruce, a tak vzal svoje sako a zabalil ji do něho. Když ji vzal do náručí, klesla jí hlava na jeho rameno.

„Nezapomeň na Galahada. Ten kocour mi zachránil život. Kdo by si to jen pomyslel?“

„Tak to si zaslouží po celý zbytek svých devíti kočičích životů kaviár.“ Roarke tleskl a kocour přiběhl.

„Dveře jsou rozbité.“ Eva se zasmála, když ji Roarke nesl na chodbu. „Domácí bude zuřit. Ale já to s ním umím.“ Dala Roarkeovi pusu na krk. „Jsem ráda, že už je to za mnou,“ řekla s povzdechem. „Jsem ráda, že jsi tady. Je to příjemné, když jsi poblíž.“

„Budu, spolehni se.“ Sklonil se a popadl balíček, který upustil, když se hnal chodbou k jejím dveřím. Uvnitř byla čerstvá káva. Spočítal si, že se bude hodit jako úplatek, až se Eva vzbudí a zjistí, že leží v nemocniční posteli.

„Dneska nechci žádné sny,“ mumlala v polospánku.

Vkročil s ní do výtahu, kocour se mu motal pod nohama. „Ne.“ Přejel jí rty po vlasech. „Dneska se ti nebude nic zdát.“